

The background of the cover is black, with vibrant red ink splatters and drips that create a sense of movement and intensity. The ink appears to be dripping from the top right corner, spreading across the page.

HALF
BAD
PUSIAU BLOGAS
HELD

SALLY GREEN

baltos lankos

Sally Green

PUSIAU
BLOGAS

Iš anglų kalbos vertė Ina Rosenaitė

baltos lankos

UDK 821.111-93
Gr204

Versta iš:
Sally Green, *Half Bad*,
Penguin Books Ltd, 2014

Redagavo
Dalia Kižlienė

Maketavo
Eglė Jurkūnaitė

Viršelį adaptavo
Zigmantas Butautis

Viršelio dizainas
Tim Green, Faceout Studio

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Original English language edition first published by Penguin Books Ltd,
London

Text copyright © Half Bad Books Limited 2014

The author and illustrator have asserted their moral rights. All rights reserved

ISBN 978-9955-23-755-6

© Tanya Constantine/ Blend Images/
Getty Images, viršelio iliustracija
© WIN-Initiative/ Getty Images, viršelio iliustracija
© Mark Allen, autorės nuotrauka
© Ina Rosenaitė, vertimas į lietuvių kalbą, 2014
© Baltų lankų leidyba, 2014

Skiriu mamai

Turinys

PIRMA DALIS: GUDRYBĖ	13
gudrybė	15
narvas	16
atsispaudimai	17
lyginimas	25
gudrybė nesuveikia	28
ANTRA DALIS: KAIP AŠ PATEKAU Į NARVĄ	31
mama	33
džesika ir pirmasis pranešimas	35
tėvas	40
mamos savižudybė	41
antrasis pranešimas	42

džesikos dovanojimas	50
iki septyniolikos dar toli	59
tomo deivo mokykla	63
dar pasimušam, truputį parūkom	76
penktasis pranešimas	88
pirmasis bučinys	96
JB	107
po traumos	118
apie sabos mirtį	124
merė	130
du ginklai	144
šeštasis pranešimas	151
TREČIA DALIS: ANTRASIS GINKLAS	165
smaugiklis	167
naujoji gudrybė	170
dienotvarkė	173
pamokos apie tėvą	177
fantazijos apie tėvą	188
mintys apie mamą	191
įvertinimas	193

pankas	195
medžioklis	206
močiutė	213
lankytojai	216
sukoduotas	222
KETVIRTA DALIS: LAISVĖ	243
trys arbatos maišeliai neitano markovičiaus gyvenime	245
nikita	254
kobalto skersgatvis	262
pinigai	271
džimas ir trevas (pirma dalis)	275
džimas ir trevas (antra dalis)	284
medžiokliai	294
aranas	299
PENKTA DALIS: GABRIELIUS	307
ženeva	309
gabrielius	319
stogas	334

ŠEŠTA DALIS: SEPTYNIOLIKTASIS

GIMTADIENIS	339
paslaugos	341
erelis ir rouzė	352
pasitikėti gabrielium	358
analiza	371
ferbornas	377
vėl pas merkurę	388
trys dovanos	404
bėgu	413

Juk savaime nėra nei gerų, nei blogų dalykų, tik mūsų galvojimas paverčia juos tokiais.

Viljamas Šekspyras, Hamletas*

*Aleksio Churgino vertimas.

pirma dalis

gudrybė

gudrybė

Štai du vaikai, berniukai, sėdi susiglaudę, įsispraudę tarp seno krėslo ranktūrių. Tu – tas, kuris kairėje.

Prie to kito berniuko šilta prisiglausti, jis nukreipia žvilgsnį nuo televizoriaus į tave, lėtai, neskubėdamas.

– Tau patinka? – klausia jis.

Tu linkteli. Jis apkabina tave per pečius ir vėl nusisuka į ekraną.

Paskui jūs abu norite išbandyti tą triuką iš filmo. Iš virtuvės stalčiaus tu nudžiaiuni didelę dėžutę degtukų ir nuleki miškan.

Bėgi pirmas. Uždegi degtuką, laikai jį tarp nykščio ir smiliaus ir lauki, kol jis sudegs iki galo. Nusidegini pirštus, bet vis vien laikai pajuodusį degtuką.

Gudrybė suveikia.

Kitas berniukas irgi pabando. Tik jam nepavyksta. Jis numeta degtuką.

Tada tu pabundi ir prisimeni, kur esąs.

narvas

Visa gudrybė ta, kad nereikia nervintis. Nereikia nervintis dėl skausmo, dėl nieko nereikia nervintis.

Ta gudrybė nesinervinti ir yra svarbiausia; ji – vienintelė. Tik bėda, kad tu narve šalia namo, apsupto galybės kalvų ir medžių, ir dangaus.

Narve įmanoma tik viena gudrybė.

atsispaudimai

Ta dienotvarkė visai nieko.

Visai niekó pabusti į dangų ir orą. Pabusti narve ir dar supančiotam – taip jau yra. Negali sau leisti, kad tas narvas tave žlugdytų. Pančiai trina, bet viskas užgyja greitai ir lengvai, tai ko gi čia jaudintis?

Kai atsirado avikailiai, narve daug geriau. Jie šilti net ir sudrėkę. Neperpučiamas brezentas ant šiaurinės sienos irgi labai padėjo. Apsaugo nuo paties bjauriausio vėjo ir lietaus. Ir, jei karšta ir saulėta, suteikia kiek pavėsio. Juokauju! Humoro jausmą irgi privalai išlaikyti.

Taigi, paprastai pabundi dangui švintant prieš aušrą. Kad suprastum, jog švinta, nereikia pajudinti nė raumenėlio, net atsimerkti nereikia; tiesiog guli ir viską į save sugeri.

Geriausias dienos momentas.

Daug paukščių nėra, tik keli, nedaug. Būtų gerai žinoti visų jų pavadinimus, bet nors jų balsus atskiri. Kirų nesigirdi, o tai jau penas pamąstyti, miglos irgi nesijaučia. Priešaušrio

ramybėje vėjas paprastai labai silpnas, ir švintant jauti, kad oras jau šiltesnis.

Dabar jau gali atsimerkti, turi kelias minutes pasimėgauti aušra, šiandien ji tarsi plona rožinė linija, nubrėžta virš siauro debesies juostos, užmestos ant padūmavusių žalių kalvų. Ir dar lieka minutė, o gal net dvi, susikaupti prieš jai ateinant.

Tačiau tau reikia plano, o geriausia viską susiplanuoti išvakarėse, kad galėtum visko imtis negalvodamas. Tas planas iš esmės reiškia, kad turi daryti ką liepiamas, bet ne kasdien, ir ne šiandien.

Tu lauki, kol ji pasirodo ir meta tau raktus. Pagauni juos, atsirakini kojų pančius, pasitrini kulkšnis, parodydamas, kokį ji tau sukelia skausmą, atsirakini kairį antrankį, pasukui dešinį, atsistoji, atsirakini narvo duris, numeti jai atgal raktus, atsidarai duris, žengi lauk – galvą laikai nuleistą, nė nežvilgteli jai į akis (nebent tai būtų kokio kito plano dalis) – pabraukai sau per nugarą ir gal kiek padejuoji, nueini prie daržovių lysvės, nusimyži.

Žinoma, kartais ji stengiasi sujaukti tau protą pakeisdama dienotvarkę. Kartais prieš mankštą reikalauja, kad nudirbtum darbus, bet dažniausiai iš pradžių būna atsispaudimai. Užsitraukdamas užtrauktuką jau žinosi, ko laukti.

– Penkiasdešimt.

Tai ji pasako tyliai. Žino, kad klausaisi.

Kaip visada, tu neskubi. Tai visada įeina į planą.

Tegu ji laukia.

Pasitrini dešinę ranką. Kai būni su pančiais, metalinė apyrankė į ją įsirėžia. Susigydai ir pajunti nestiprų svaigulį.

Pasukioji galvą, pečius, paskui vėl galvą, o tada pastovi, tiesiog pastovi dar vieną kitą sekundę, ir, prieš griūdamas ant žemės, išvedi ją iš kantrybės.

<i>vienas</i>	Nesukti galvos
<i>du</i>	yra ta gudrybė.
<i>trys</i>	Vienintelė
<i>keturi</i>	gudrybė.
<i>penki</i>	Bet taktikos
<i>šeši</i>	reikia
<i>septyni</i>	labai daug.
<i>aštuoni</i>	Labai daug.
<i>devyni</i>	Visada ko nors
<i>dešimt</i>	lauk.
<i>vienuolika</i>	Visada.
<i>dvylika</i>	Ir tai
<i>trylika</i>	nesunku.
<i>keturiolika</i>	Nes nėra
<i>penkiolika</i>	daugiau
<i>šešiolika</i>	ką veikti.
<i>septyniolika</i>	O ko laukti?
<i>aštuoniolika</i>	Ko nors.
<i>devyniolika</i>	Bet ko.
<i>dvidešimt</i>	B
<i>dvidešimt vienas</i>	et
<i>dvidešimt du</i>	ko.
<i>dvidešimt trys</i>	Klaidos.
<i>dvidešimt keturi</i>	Šanso.

<i>dvidešimt penki</i>	Neapdairumo.
<i>dvidešimt šeši</i>	Pačios
<i>dvidešimt septyni</i>	menkų
<i>dvidešimt aštuoni</i>	menkiausios
<i>dvidešimt devyni</i>	Baltosios
<i>trisdešimt</i>	raganos
<i>trisdešimt vienas</i>	iš
<i>trisdešimt du</i>	pragaro
<i>trisdešimt trys</i>	klaidos.
<i>trisdešimt keturi</i>	Nes klaidas
<i>trisdešimt penki</i>	ji daro.
<i>trisdešimt šeši</i>	O taip.
<i>trisdešimt septyni</i>	O jei iš tos klaidos
<i>trisdešimt aštuoni</i>	nieko
<i>trisdešimt devyni</i>	nebus,
<i>keturiasdešimt</i>	lauk
<i>keturiasdešimt vienas</i>	kitos
<i>keturiasdešimt du</i>	ir dar kitos,
<i>keturiasdešimt trys</i>	ir dar kitos.
<i>keturiasdešimt keturi</i>	Kol
<i>keturiasdešimt penki</i>	tau
<i>keturiasdešimt šeši</i>	pavyks.
<i>keturiasdešimt septyni</i>	Kol
<i>keturiasdešimt aštuoni</i>	būsi
<i>keturiasdešimt devyni</i>	laisvas.

Atsistoji. Ji skaičiavo, bet niekada nepasiduoti yra dar viena taktika.

Ji nepasako nieko, bet prieina prie tavęs ir vožia atgalia ranka per veidą.

penkiasdešimt

„Penkiasdešimt“

Po atsispaudimų tiesiog stovi ir lauki. Geriausia žiūrėti į žemę. Tu ant tako šalia narvo. Takas purvinas, bet tu jo nešluosi, tik ne šiandien, ne pagal šitą planą. Pastarąsias kelias dienas daug lijo. Ruduo sparčiai artėja. Ir vis dėlto šiandien nelyja; todėl jau sekasi.

– Bėk didįjį ratą. – Ji ir vėl kalba tyliai. Nejučia reikalo kelti balso.

Ir štai tu leidiesi bėgti... bet dar ne. Ji turi galvoti, kad tu toks kaip visada, – sudėtingas, bet iš esmės paklusnus, taigi nusispardai purvą nuo batų, iš pradžių dešinėsios kojos nosimi nuo kairiojo kulno, paskui kairiosios – nuo dešiniojo. Kilsteli ranką, pakeli akis ir apsidairai, tarytum tikrindamas, iš kur pučia vėjas, nusispjauni ant bulvienoju, pažiūri kairėn dešinėn, tarsi eidamas per gatvę ir... palauki, kol pravažiuos autobusas... o tada pirmyn.

Įveiki akmeninę sieną – užšoki ant viršaus ir nušoki žemyn, paskui nuleki per viržynus medžių link.

Laisvė.

Neva!

Tačiau turi planą ir per keturis mėnesius gerai pasimokei. Greičiausiai, per kiek jai tą ratą apibėgai, – keturiasdešimt penkios minutės. Galėtum apibėgti ir greičiau, gal per kokias keturiasdešimt, mat tolimajame gale stabteli

prie upelio, pailsi, atsigeri, pasiklausai ir apsidairai, o kartą tau net pavyko užsiropšti ant keteros ir už jos pamatyti dar daugiau kalvų, dar daugiau medžių ir lochą* (gal tai ir ežeras, bet tie viržiai ir tos ilgos vasaros dienos kažkaip byloja, kad lochas).

Šiandienos planas – paskubėti, vos tik dingsi jai iš akių. Tai nesunku. Paprasta. Tavo mityba puiki. Tenka pripažinti, kad tai jos nuopelnas, nes tu itin sveikas, itin stiprus. Mėsa, daržovės, dar daugiau mėsos, dar daugiau daržovių, ir nevertėtų pamiršti daug gryno oro. Nieko sau gyvenimas.

Tau viskas gerai. Laikyk tempą. Kokį tik gali.

Tu svaigsti, kūnas gydosisi po jos vožtelėjimo; galva sukasi, žžž, žžž, žžž.

Tu jau tolimajame gale, iš kur gali kirsti kampa ir bėgti mažuoju ratu, kuris perpus mažesnis už didįjį. Bet jai nesinorėjo mažojo, ir tu pasirengęs bėgti ten, kur ji tik liepia.

Turi nubėgti taip greitai, kaip dar nebėgai.

O tada ant keteros.

Žemės trauka nutempia tave dideliais šuoliais iki upelio, vedančio prie locho.

Dabar jau kebliau. Patekai už rato ribos ir greitai gerokai nuo jos nutolsi. Ji nesužinos, kad dingai, kol nepavėluosi. Tai suteiks tau dvidešimt penkias minutes nuo pabėgimo iš rato – gal ir trisdešimt ar trisdešimt penkias, bet sakykim, kad kol ji ims tavęs ieškoti, turi dvidešimt penkias.

* Taip vadinami Škotijos ežerai. (Vert. past.)

Bet bėda ne ji; bėda – apyrankė. Jei nubėgsi per toli, ji plyš. Nežinai, kaip ji veikia, ar tai raganystė, ar mokslas, ar ir tas, ir tas, bet ji plyš. Tą ji tau pasakė jau pirmą dieną, paaiškino, kad apyrankėje yra skysčio, rūgšties. Jei nuklysi per toli, skystis ištekės ir kiaurai pradegins tau riešą.

– Nukris ranka, – taip ji pasakė.

Dabar leidiesi kalnu. Trakšt... ir ima deginti.

Bet tu turi planą.

Sustoji ir įmerki riešą į upelį. Vanduo sušnypščia. Jis padeda, tačiau tai kažkoks glitus, lipnus marmalas ir taip lengvai nenusiplauna. O jo ištekės dar daugiau. Bet negalima sustoti.

Prikemši į apyrankę šlapių samanų ir durpių. Vėl merki į vandenį. Vėl kemši. Tai trunka per ilgai. Varyk pirmyn.

Nuo kalno.

Palei upelį.

Visa gudrybė – nesinervinti dėl riešo. Su kojomis viskas gerai. Įkerta nemažą atstumą.

Ir, šiaip ar taip, nėra taip jau blogai netekti tos rankos. Vietoj jos galėsi prisitaisyti ką nors gero... kokį kablį... arba geležinį trišakį kaip tas bičas iš filmo „Drakonas įžengia“... ar gal ką nors su įtraukiamais ašmenimis, kurie, kai kaudies, tik *džiaugšt*... ir išlenda... o gal net liepsnas... ne, tikrai nereikia netikros rankos, tikrai nereikia... jokių būdu.

Galva svaigsta. Dar ir užia. Tavo kūnas stengiasi išgydyti riešą. Ką gali žinoti, gal ir pavyks iš to išsisukti su abiem rankomis. Ir vis vien, visa gudrybė – nesinervinti. Šiaip ar taip, pabėgai.

Reikia sustoti. Vėl merkti ranką į upelį, prikimšti naujų durpių ir bėgti toliau.

Jau beveik prie locho.

Beveik.

O taip. Velniškai šalta.

Per lėtai. Bristi kur kas lėčiau, bet gera laikyti ranką vandeny.

Tik judėk pirmyn.

Nesustok.

O koks velniškai didžiulis lochas. Bet viskas gerai. Kuo didesnis, tuo geriau. Tai reiškia, kad ranka vandeny bus ilgiau.

Bloga... beeee...

Velniai, ranka atrodo baisiai. Bet rūgštis jau liovėsi tekėjusi iš apyrankės. Tu paspruksi. Nugalėjai ją. Galėsi susirasti Merkurę. Gausi tris dovanas.

Bet turi nesustoti.

Po minutės jau būsi kitame locho krante.

Tau sekasi puikiai. Puikiai.

Jau nebetoli.

Greitai pamatysi slėnį, ir...

lyginimas

– Per plauką nepraradai plaštakos.

Ji guli ant virtuvės stalo, su dilbiu ją dar jungia kaulas, raumenys ir sausgyslės, jie matyti atviroje gilioje žaizdoje aplink riešą. Oda, kuri ant jos buvo, nusinėrusi bangomis tarsi išsilydžiusi lava, nubėgusi iki pat pirštų ir ten sustingusi. Pirštai dar kruta, bet nykštys nejudrus.

– Gal ir užgis taip, kad galėtum vėl judinti pirštus. O gal ir ne.

Prie locho ji nuėmė apyrankę nuo riešo ir apipurškė žaizdą skysčiu, ir šis sumažino skausmą.

Buvo pasiruošusi. Ji visada pasiruošusi.

Ir kaip ji ten taip greitai atsidūrė? Gal bėgo? O gal atskrido ant šluotos?

Kad ir kaip ji atsidūrė prie to locho, tau teko su ja pareiti pėsčiomis. Nelengvas buvo pasivaikščiojimas.

– Ko nesikalbi su manimi?

Ji palinksta tau prie veido.

– Aš čia tam, kad tave mokyčiau, Neitanai. Bet turi liautis bandęs pabėgti.

Ji tokia šlykšti, kad nesusilaikai ir nususuki.

Už virtuvės stalo pastatyta lyginimo lenta.

Ji lygino? Gal savo kovines kelnes?

– Neitanai. Pažiūrėk į mane.

Tu nenuleidi akių nuo lygintuvo.

– Noriu tau padėti, Neitanai.

Prikaupi pilną burną seilių, atsisuki ir spjauni. Tačiau ji mikli, atšoka atgal, ir seilės užtyška jai ant marškinių, ne ant veido.

Ji tau netrenkia. O tai jau nauja.

– Tau reikia pavalgyti. Pašildysiu troškinio.

Čia irgi naujiena. Paprastai tau tenka ir gaminti, ir susiplauti, ir išsišluoti.

Bet lyginti dar neteko.

Ji nueina į podėlį. Šaldytuvo nėra. Elektros nėra. Yra tik malkinė viryklė. Ją pakurti ir išvalyti irgi tavo darbas.

Kol ji podėlyje, apžiūri lygintuvą. Kojos linksta, dreba, bet galva skaidri. Pakankamai skaidri. Gurkšnelis vandens būtų neblogai, bet nori apžiūrėti lygintuvą. Tai tik geležies gabalas, lygintuvo formos, su metaline rankena, senas. Sunkus ir šaltas. Kad veiktų, jį turbūt reikia pakaitinti ant viryklės. Matyt, tai tikrai ilgai užtrunka. Nuo viso pasaulio ją skiria mylių mylios, o ji lygina savo kelnes ir marškinius!

Kai po kelių sekundžių ji grįžta, tu jau šalia podėlio durų, iš visų jėgų voži jai per galvą tuo lygintuvu, smailiuoju galu.

Bet ji tokia aukšta ir velniškai mikli. Lygintuvas užkabi-
na jai paausį ir nusileidžia ant peties.

Guli ant grindų užsispaudęs ausis ir prieš netekdamas
sąmonės žiūri į jos batus.

gudrybė nesuveikia

Ji kalba, bet tu nieko nesupranti.

Tu vėl sėdi prie to virtuvės stalo, prakaituodamas ir truputį drebėdamas, iš kairiosios ausies kaklu teka kraujas. Toji ausis nesugis. Ta puse išvis negirdi. Nosis sumalta. Tikriausiai nukritai tiesiai ant jos. Ji lūžusi, užsikimšusi ir kruvina, irgi nesugis.

Ranka guli ant stalo, dabar jau tokia sutinusi, kad pirštai visai nekruta.

Ji sėdi ant kėdės greta ir vėl purškia tą skystį tau ant riešo. Jis šaldo. Bukina skausmą.

Būtų gera visam taip atbukti, atbukti viskam. Bet taip nebus. Bus taip, kad ji tave vėl užrakins narve, prikaustys, ir taip tęsis ilgai, ilgai, ilgai...

Taigi toji gudrybė neveikia. Neveikia, ir tu vėl nerviniesi; dėl visko nerviniesi. Nenori atgal į tą narvą, ir tos gudrybės jau nebenori. Nieko daugiau nebenori.

Žaizda jai ant galvos užgijo, bet po šviesiais plaukais matyti platus juodas ir raudonas šašas, petys kruvinas. Vis dar apie kažką šneka, storos seilėtos lūpos kruta.

Apsidairai po virtuvę. Apžiūri kriauklę, langą, išeinantį į daržovių lysvę ir narvą, viryklę, lyginimo lentą, duris į podėlį ir vėl atsisuki į tą šlykščią bobą dailiai išlygintomis kelnėmis. Ir švariais batais. Bate yra jos peiliukas. Ji kartais ten jį nešiojasi. Gulėdamas ant grindų jį matei.

Tu apsvaigęs, todėl nesunku nualpti, nusileisti per kelius. Ji pačiumpa tave už pažastų, bet tavo kairioji ranka sveika ir, kol ji tąsosi su tavo svoriu, ja čiumpi rankeną, ištrauki peilį iš bato ir, leisdamasis žemyn, kerti ašmenimis sau į kaklą. Greitai ir smarkiai.

Bet ji velniškai greita, tu spardaisi ir priešiniesi, priešiniesi ir spardaisi, bet ji atima peilį, ir tu jau nebeturi jėgų nei spardyti, nei priešintis.

Tu vėl narve. Prikaustytas. Praeitą naktį vis pabusdavai... prakaitavai... ausis vis dar negirdi... kvėpuoji pro burną, nes nosis užsikimšusi. Ji net sukaustė tavo sužeistąjį riešą, o visa ranka tokia sutinusi, kad antrankis spaudžia.

Rytas vėlyvas, bet ji dar tavęs neatėjo. Kažką veikia name. Kažką barškina. Iš kamino rūksta dūmai.

Šiandien šilta, pučia lengvas pietvakarių vėjas, dangumi ramiai slenka debesys ir saulei pavyksta retsykiais išlįsti,

paglostyti tau skruostą ir numarginti narvo šešėliais kojas.
Bet visa tai tau jau matyta, taigi užsimerki ir imi prisiminti.
Kartais tai visai gerai.

antra dalis

kaip aš patekau į narvą

mama

Stoviu ant pirštų galų. Nuotrauka ant koridoriaus stalo, bet niekaip jos nepasiekiu. Tiesiuosi, tiesiuosi ir besitiesdamas pirštais nuverčiu rėmelius. Jie sunkūs, garsiai tarkšteli ant grindų.

Sulaikau kvapą. Niekas neateina.

Atsargiai pakeliu rėmelius. Stiklas nesudužęs. Palendu po stalu ir atsisėdęs atsiremiu į sieną.

Mano motina gražuolė. Ši nuotrauka jos vestuvių. Ji markstosi saulėje, spinduliai žaidžia jos plaukuose, balta suknia, balta puokštė rankoje. Jos vyras šalia. Jis dailus, besišypsantis. Uždengiu jo veidą ranka.

Nežinau, kiek ilgai taip sėdžiu. Man patinka žiūrėti į mamą.

Pasirodo Džesika. Buvau pamiršęs, kad reikia klausytis, ar ji neateina.

Ji čiumpa nuotrauką.

Aš nepaleidžiu. Laikau įsikabinęs. Tvirtai.

Bet mano rankos suprakaitavusios.

O Džesika kur kas didesnė už mane. Ji trukteli, pastato mane ant kojų, ir rėmeliai išslysta man iš rankų. Ji pakelia juos kaire ranka, aukštai, ir nuleidžia skersai, perrėždama man skruostą kampu.

– Daugiau niekada nekišk nagų prie šitos nuotraukos.

džesika ir pirmasis pranešimas

Sėdžiu ant savo lovos. Džesika irgi sėdi ant mano lovos, pasakoja man.

– *Mama klausia: „Ar atėjote jo pasiimti?“ O mergina prie durų atsako: „Ne. Ką jūs. Mes tikrai taip nesielgsime.“ Toji mergina nuoširdi ir labai stengiasi, bet ji tikra naivuolė.*

Aš ją nutraukiu.

– O kas yra naivuolė?

– Neišmanėlė. Kvaila. Buka. Tokia kaip tu. Supratai?

Linkteliau.

– Gerai, dabar klausykis. *Toji naivuolė sako: „Mes lankomės pas visas Anglijos baltąsias raganas ir raganius, kad informuotume juos apie naująsias taisykles ir padėtume užpildyti anketas.“ Mergina šypsosi. O šalia jos stovintis medžioklis nesišypso. Jis apsirengęs juodai, kaip ir jie visi. Jis išpūdingo stoto, aukštas, stiprus.*

– O mama ar šypsosi?

– Ne. Tau gimus, mama niekada nebesišypso. *Mamai nieko neatsakius, mergina iš Tarybos susirūpina. Ir sako: „Juk gavote tą pranešimą, taip? Tai labai svarbu.“ Ji peržvelgia savo popierius segtuve ir ištraukia laišką.*

Džesika išlanksto dokumentą. Jis storo popieriaus, didžiulis, perlenkimai giliai įsirižę. Švelniai paima, tarsi jis būtų kokia brangenybė. Ir skaito:

*Pranešimas dėl Baltųjų Anglijos, Škotijos ir Velso
raganų ir raganių tarybos nutarimo*

Nutarta, kad, siekiant pagerinti visų baltųjų raganų ir raganių apsaugą, bus surašyti visi Britanijos raganai ir raganos.

Visiems raganams, raganoms, ragams ir ragoms (septyniolikos dar nesulaukusiems raganams ir raganoms), kurie nėra grynakraujai baltieji raganai, surašyti bus naudojama paprasta kodinė sistema, taikant šias nuorodas: baltasis / baltoji (B); juodasis / juodoji (J); eilinis / eilinė, t. y. ne raganus / ragana (E). Taigi puskodžiai bus užrašomi taip: B0,5 / J0,5 o pusgryniai: B0,5 / E0,5 arba J0,5 / E0,5. Motinos kodas rašomas pirmas; tėvo – antras. Sieksime, kad pusiniai kodai egzistuotų kuo trumpiau (jokiu būdu ne ilgiau nei sukakus šešiolikai), kol asmeniui gali būti priskirtas vienas kodas (B, J arba E).

– Ar supranti, ką tai reiškia? – klausia Džesika.

Papurtau galvą.

– Tai reiškia, kad tu esi puskodis. Turi juodąjį kodą. Esi ne baltasis.

– Močiutė sako, kad aš – baltasis raganius.

– Ne, nesako.

– Sako, kad aš pusiau baltasis.

– Tu pusiau juodasis. *Kai toji mergina perskaito pranešimą, mama vis tiek tyli, bet grįžta į namus, o lauko duris palieka praviras. Mergina ir medžioklis užaina paskui ją. Mes visi svetainėje. Mama sėdi krėsele prie židinio. Bet židiny s nedega. Debora su Aranu žaidė ant grindų, bet dabar susėda jai iš šonų ant krėslo ranktūrių.*

– O tu kur?

– Stoviu prie jos.

Įsivaizduoju Džesiką, stovinčią it įkastą, sunertomis rankomis.

– *Medžioklis atsistoja tarpdury. Mergina su segtuvu prisėda ant kito krėslo krašto ir, laikydama rašiklį, pasideda segtuvą ant kietai suspaustų kelių. Kreipiasi į mamą: „Tikriausiai bus greičiau, jei aš užpildysiu anketą, o jūs tik pasirašysit.“ Mergina klausia: „Kas šeimos galva?“ Mama šiaip ne taip ištaria: „Aš.“ Mergina paklausia, kuo mama vardu. Mama atsako, kad ji – Kora Byrn. Baltoji ragana. Elzės Ašvort ir Deivido Ašvorto duktė. Jie – baltieji raganiai. Mergina klausia, kas jos vaikai. Mama atsako: „Džesika, aštuonerių. Debora, penkerių. Aranas, dvejų.“ Mergina klausia: „Kas*

jų tėvas?“ *Mama atsako: „Dynos Byrnas. Baltasis raganius. Tarybos narys.“ Mergina klausia: „Kur jis?“ Mama atsako: „Miręs. Nužudytas.“ Mergina sako: „Užjaučiu.“ O paskui klausia: „O kūdikis? Kur kūdikis?“ Mama atsako: „Jis ten, tame stalčiuje.“*

Džesika atsisuka į mane ir paaiškina:

– Kai gimė Aranas, mama ir tėtis daugiau vaikų nebenerėjo. Jie atidavė jo lovėlę, vežimėlį ir visus kūdikiškus daiktus. Šitas kūdikis nelauktas, todėl turi miegoti ant pagalvės stalčiuje, suvystytas į senus Arano vystyklius. Niekas neperka jam nei žaislų, nei dovanų, nes žino, kad ji jo nenorėjo. Niekas nenori tokio kūdikio. Mama gavo tik vieną atviruką, bet ant jo nebuvo užrašyta „Sveikinimai“.

Tyla.

– Ar nori išgirsti, kas ten buvo parašyta?

Papurtau galvą.

– Buvo parašyta: „Pribaik jį.“

Įsikandu krumplius, bet neverkiu.

– *Mergina prieina prie kūdikio stalčiuje, medžioklis irgi, mat nori apžiūrėti tą keistą, negeidžiamą padarą. Net ir miegantis tas kūdikis baises ir šlykštus, menko, susisukusio kūnelio, šiurkščios odos ir pasišiaušusiais juodais plaukais. Mergina klausia: „Ar jis jau turi vardą?“ – „Neitanas.“*

Džesika jau atrado būdą, kaip ištarti mano vardą tarsi kažką šlykštaus.

– *Mergina klausia: „O jo tėvas?..“ Mama neatsako. Negali, nes tai pernelyg klaidu; nepakeliama. Tačiau vos pažvelgę į*

tą kūdikį visi mato, kad jo tėvas – žudikas. Mergina sako: „Galbūt galėtumėt užrašyti jo tėvo vardą.“ Ir nuneša tą savo segtuvą mamai. Dabar mama jau verkia, net negali užrašyti to vardo. Nes tas vardas yra paties baisiausio pasaulyje juodojo raganiaus.

Noriu pasakyti „Markas“. Jis – mano tėvas, ir aš noriu ištarti jo vardą, bet labai bijau. Visada labai bijau ištarti jo vardą.

– Mergina vėl prieina pažiūrėti į miegantį kūdikį ir ištiesia ranką jį paliesti... „Atsargiai!“ – perspėja medžioklis, nes nors tie medžiokliai ir niekada nebijo, su juodąja raganyste elgiasi atsargiai. Mergina sako: „Juk jis tik kūdikis.“ Ir delno viršumi paglosto jam nuogą rankytę. Kūdikis sujuda ir atsimerkia. „O dievuliau!“ – šūkteli mergina ir atšoka. Ji susivokia, kad nereikėjo liestis prie tokio šiurpaus padaro, ir nulekia į vonią plautis rankų.

Džesika ištiesia ranką, tarsi norėdama mane paliesti, bet paskui ją atitraukia ir sako:

– Nė neprisiliesčiau prie tokio blogio kaip tu.

tėvas

Stoviu priešais vonios veidrodį ir spoksau į savo veidą. Aš visai nepanašus į savo mamą, nepanašus į Araną. Mano oda kiek tamsesnė už jų, rudesnė, o plaukai – juodi it smala, bet didžiausias skirtumas – mano akių juoduma.

Aš nepažįstu savo tėvo, niekada nesu jo matęs. Bet žinau, kad mano akys – tai jo akys.

mamos savižudybė

Džesika kaire ranka aukštai pakelia nuotrauką rėmeliuose
ir nuleidžia skersai, perrėždama man skruostą kampu.

– Daugiau niekada nekišk nagų prie šitos nuotraukos.

Aš nepajudu.

– Ar girdi mane?

Rėmelio kampas kruvinas.

– Ji negyva per tave.

Aš atsitraukiu prie sienos.

Džesika surinka ant manęs:

– Ji nusižudė dėl tavęs!

antrasis pranešimas

Pamenu, kad lijo ištisas dienas. Diena po dienos, kol net ir man nusibodo būti vienam miške. Taigi sėdžiu prie virtuvės stalo, piešiu. Močiutė irgi virtuvėje. Močiutė visuomet virtuvėje. Ji sena ir kaulėta, jos oda plona kaip ir visų senų žmonių, bet ji liekna ir tiesi. Ji segi plisuotus languotus sijonus, avi aulinukus arba botus. Ji visuomet virtuvėje, o virtuvės grindys amžinai purvinos. Net ir lyjant durys į kiemą praviros. Ieškodama užuovėjos užaina višta, bet močiutė to nepakęs – ji švelniai išstumia ją batu ir uždaro duris.

Ant viryklės kunkuliuoja puodas, iš jo veržiasi siauras garų stulpas ir įsilieja į palubėje tvyrantį debesį. Lubos nukabinėtos prieskoniais, gėlėmis, šaknelėmis ir svogūnais, jų žalia, pilka, mėlyna ir raudona spalvos susilieja garuose. Lentynose išrikiuoti stiklainiai su skysčiais, lapais, grūdais, taukais, viralais, o kai kuriuose – net uogienė. Iškrypęs ažuolinis darbastalis nukrautas įvairiais šaukštais: meta-

liniais, mediniais, kauliniais, ir ilgais, mano rankos ilgio, ir striukais it mano mažylis pirštas; peiliais: ir susmeigtais į trinką, ir paskirais, aplipusiais, gulinčiais ant pjaustymo lentos; granitine grūstuve su piesta, dviem apvaliais krepšiais ir dar daugiau stiklainių. Ant durų kabo bitininko skrybėlė, kelios prijuostės ir juodas skėtis, išlenktas lyg bananas.

Visa tai aš piešiu.

Sėdžiu su Aranu ir per televizorių žiūriu seną filmą. Aranui patinka žiūrėti senus filmus, kuo senesnius, tuo geriau, o man patinka su juo sėdėti, kuo arčiau, tuo geriau. Mudu abu su šortais, abiejų kojos mirtinai plonos, tik jo blyškesnės už manąsias ir nutįsusios žemiau seno, patogaus krėslo krašto. Ant jo kairiojo kelio – nedidukas randas, kitas – ilgas – išilgai dešinės blauzdos. Jo plaukai šviesiai rudi ir banguoti, bet kažkaip niekad nelenda jam į akis. Manieji ilgi, tiesūs ir juodi, užkritę ant akių.

Aranas vilki mėlyną megztinį, po juo – baltus marškinėlius. Aš vilkiu jo dovanotus raudonus marškinėlius. Prie jo šilta prisiglausti, o kai atsisuku ir pažvelgiu į jį, jis nukreipia žvilgsnį nuo televizoriaus į mane, lėtai, neskubėdamas. Jo akys šviesios, melsvai pilkos, žybsi sidabru, ir net mirksi jis lėtai. Viskas jame švelnu. Būtų gera būti tokiam kaip jis.

– Tau patinka? – klausia jis, visai neskubėdamas išgirsti atsakymo.

Aš linkteliu.

Jis apkabina mane per pečius ir vėl nusisuka į ekraną.

Arabijos Lorenčas daro tą triuką su degtuku. Paskui mudu sutariame patys jį pabandyti. Iš virtuvės stalčiaus aš paimu didelę dėžutę degtukų, ir mudu nulekiame miškan.

Aš bėgu pirmas.

Uždegu degtuką, laikau jį tarp nykščio ir smiliaus ir laikiu, kol jis sudegs iki galo. Mano maži, ploni pirštai su iki gyvuonies nukramytais nagais nudega, bet vis vien laikau pajuodusį degtuką.

Aranas irgi pabando. Tik jam nepavyksta. Jis kaip tas kitas žmogus iš filmo. Numeta degtuką.

Kai jis nueina namo, aš darsyk padarau tą triuką. Tai paprasta.

Mudu su Aranu įsliūkiname į močiutės miegamąjį. Jame tvyro keistas vaistų kvapas. Po palange stovi ažuolinė dėžutė, kurioje močiutė laiko Tarybos pranešimus. Mudu sėdame ant grindų. Aranas atidaro dėžutę ir ištraukia antrąjį pranešimą. Jis surašytas ant storo, gelsvo popieriaus, raitytomis pilkomis raidėmis. Aranas jį man perskaito, kaip visada, lėtai ir neskubėdamas.

*Pranešimas dėl Baltųjų Anglijos, Škotijos ir Velso
raganų ir raganių tarybos nutarimo*

Siekdama užtikrinti visų baltųjų raganų ir raganių saugumą ir apsaugą, Taryba nutarė ir toliau

laikytis taisyklės, kad visi juodieji raganiai, raganos, ragai ir ragos turi būti sugauti ir nubausti.

Siekiant užtikrinti visų baltųjų raganų ir raganių saugumą ir apsaugą, bus rengiamas kasmetinis mišrios baltosios ir juodosios kilmės raganų, raganų ir ragų (B0,5 / J0,5) įvertinimas. Šis įvertinimas padės priskirti raganų / raganą / ragą baltiesiems (B) arba juodiesiems / ne baltiesiems (J).

Aš nepaklausiu Arano, ką jis mano – ar aš būsiu B ar J. Žinau, kad jis stengsis būti taktiškas.

Šiandien mano aštuntasis gimtadienis. Man tenka vykti į Londoną į įvertinimą.

Tarybos pastatas išraizgytas šaltais pilko akmens koridoriais. Viename jų mudu su močiute laukiame ant medinio suolo. Kol pasirodo jaunuolis su laboratoriniu chalatu ir parodo man eiti į nedidelį kabinetą į kairę nuo mūsų suolo, aš jau drebu. Močiutei užėti neleidžiama.

Kabinete yra kažkokia moteris. Irgi vilki chalata. Tą jaunuolį ji vadina Tomu, o jis ją – ponia Loid. Mane jie vadina puskodžiu.

Jie liepia man nusirengti.

– Nusivilk drabužius, puskodi.

Taip ir padarau.

– Stokis ant svarstyklių.

Taip ir padarau.

– Stokis prie sienos. Reikia tave išmatuoti.

Taip jie ir padaro. Paskui mane nufotografuoja.

– Pasisuk šonu.

– Dar labiau.

– Veidu į sieną.

Ir kol kalbasi ir susitvarko, palieka mane taip spoksoti į teptukų nubrūkšniuotus kreminės spalvos dažus ant sienos.

Tada man liepa apsirengti, taip ir padarau.

Paskui palydi mane pro duris ir parodo į suolą koridoriuje. Aš vėl atsisėdu ir nepakeliu akių į močiutės veidą.

Galiausiai tamsiu ąžuolu apmuštas duris priešais suolą atidaro kažkoks vyras. Milžinas apsauginis. Parodo į mane, paskui į kabinetą už savęs. Močiutei pradėjus stotis, pasako: „Ne jūs.“

Įvertinimo kabinetas ilgas ir aukštomis lubomis, plikomis akmens sienomis ir arkiniais langais, visose pusėse išdėstytais virš žmogaus ūgio. Lubos irgi arkinės. Baldai mediniai. Didžiulis ąžuolinis stalas beveik per visą kabineto plotį, už jo – trys Tarybos nariai. Jie sėdi aukštuose drožinėtuose krėsluose tarsi kokie senovės monarchai.

Moteris vidury – sena, liesa, žila ir pilkos odos, tarsi jai būtų iščiulptas visas kraujas. Kita jos dešinėje – vidutinio amžiaus, apkūni, tamsiai juodos odos, tampriai surištais plaukais. Vyras kairėje kiek jaunesnis, lieknas, tankių, šviesut šviesutėlių plaukų. Visi vilki baltas grubiai austas mantijas, keistai žvilgančias, kai pašviečia saulė.

Man iš kairės stovi dar vienas apsauginis, o tas, kuris atidarė duris, – man už nugaros.

Vidurinė moteris prataria:

– Aš esu Tarybos pirmininkė. Užduosime tau keletą paprastų klausimų.

Bet klausia ne ji; klausia ta kita moteris.

Ta kita lėta ir metodiška. Turi sąrašą, kuriuo ir seka. Kai kurie klausimai paprasti: „Kuo tu vardu?“ Kai kurie sudėtingesni: „Ar žinai, kokios žolės ištraukia iš žaizdos nuodus?“

Apgalvoju visus klausimus ir į visus juos nusprendžiu neatsakyti. Aš irgi metodiškas.

Kai toji moteris liaujasi klausinėjusi, pabando pati Tarybos pirmininkė. Ji užduoda įvairių klausimų, klausimų apie tėvą, tarkim: „Ar tėvas kada bandė su tavimi susisiekti?“ ir „Ar žinai, kur tėvas yra?“ Ji net pamėgina laimę paklaUSDama: „Ar manai, kad tavo tėvas – didis raganius?“ ir „Ar myli savo tėvą?“

Žinau atsakymus į tuos jos klausimus, bet nesakau.

Po visko jie susiglaudžia galvomis ir truputį pasimurma. Šviesiaplaukis paliepia apsauginiui atvesti močiutę. Tarybos pirmininkė pamosikuoja jai prieiti, tarytum bandydama ją įtempti ta savo liesa vaškine ranka.

Močiutė atsistoja greta manęs. Nuo pat ankstyvo ryto mudu nei valgę, nei gėrę, gal todėl ji atrodo tokia išsekusi. Atrodo ne ką jaunesnė už tą Tarybos pirmininkę.

Tarybos pirmininkė sako jai:

– Įvertinimą atlikome.

Ta kita moteris visą laiką rašė, dabar stumteli savo popierių per stalą ir sako:

– Pasirašykite, kad su juo sutinkate.

Močiutė prieina prie stalo, paima tą popieriaus lapą, grįžta prie manęs ir atsistoja šalia. Perskaito įvertinimą garsiai, kad girdėčiau ir aš. Man šita močiutės savybė patinka.

<i>Subjektas:</i>	Neitanas Byrnas
<i>Gimimo kodas:</i>	B0,5 / J0,5
<i>Lytis:</i>	Vyriška
<i>Amžius įvertinimo metu:</i>	8 metai
<i>Dovana (jei vyresnis nei 17):</i>	Netaikytina
<i>Bendri protiniai gebėjimai:</i>	Nenustatyta
<i>Ypatingi gebėjimai:</i>	Nenustatyta
<i>Gydymo gebėjimas:</i>	Nenustatyta
<i>Kalbos:</i>	Nenustatyta
<i>Spec. pastabos:</i>	Subjektas nebendravo
<i>Priskirtas kodas:</i>	Nenustatyta

Tądien pirmąkart išsišiepiu.

Močiutė vėl prieina prie stalo, paima tos Tarybos narės parkerį ir plačiu mostu pasirašo formą.

Tarybos pirmininkė vėl prabyla:

– Ponia Ašvort, kadangi esate berniuko globėja, būtent jūsų atsakomybė užtikrinti, kad per įvertinimą jis bendrautų.

Močiutė pakelia akis.

– Sugrįžkit rytoj, atliksime pakartotinį įvertinimą.

Galėčiau ir visus metus eiti tuo „nenustatyta“ keliu, bet kitą dieną močiutė sako, kad turėčiau atsakyti į kai kuriuos klausimus, bet tik ne tada, kai klausiama apie tėvą. Taigi į kai kuriuos klausimus atsakau.

Papildytoje formoje rašoma, kad mano bendri protiniai gebėjimai yra „menki“, kalba – „anglų“, o spec. pastabos – „nebendradarbiauja“ ir „atrodo, kad nemoka skaityti“. Tačiau man priskirtas kodas vis dar „nenustatytas“. Močiutė patenkinta.

džesikos dovanojimas

Džesikos septynioliktasis gimtadienis. Dar tik priešpiet, o Džesika net labiau pasipūtusi nei paprastai. Nenustygsta vietoje. Laukia nesulaukia, kol gaus savąsias tris dovanas ir taps tikra suaugusia ragana. Dovanojimo ceremoniją močiutė atliks vidurdienį, taigi kol kas mums tenka taikstyti su tuo Džesikos blaškymusi po virtuvę, daiktų kilnojimu ir vėl dėjimu į vietą.

Ji paima peilį, truputį su juo pavaikščioja, stabteli šalia manęs ir taria:

– Įdomu, kaip ten bus per Neitano gimtadienį.

Paliečia peilio smaigalį.

– Jei jam teks pereiti įvertinimą per gimtadienį, jis gali taip ir nesugebėti gauti dovanų.

Ji erzina mane. Tiesiog tenka nekreipti dėmesio. Aš gau siu tris dovanas. Visi raganiai gauna tris dovanas.

Močiutė sako:

– Neitanas per savo gimtadienį gaus tris dovanas. Taip būna visiems raganiams. Būtent taip bus ir Neitanui.

– Noriu pasakyti, kad ir normaliam ragui yra blogai, jei kas nors nepavyksta ir jis negauna trijų dovanų.

– Viskas bus gerai, Džesika. – Atsisukusi močiutė pažvelgia į ją ir priduria: – Dovanosiu Neitanui tris dovanas lygiai kaip ir tau, Deborahai ir Aranui.

Aranas prieina ir atsisėda šalia manęs. Uždeda delną man ant rankos ir tyliai prataria tik man:

– Laukiu nesulaukiu dovanojimo tau. Tu ateisi į manąjį, o aš – į tavąjį.

– Kieranas man pasakojo apie vieną ragą iš Jorko, kuris negavo trijų dovanų, – sako Džesika. – Galiausiai jis vedė eilinę ir dabar dirba banke.

– Kuo tas berniukas vardu? – klausia Debora.

– Nesvarbu. Dabar jis ne raganius ir niekada juo netaps.

– Na, mes apie tokį berniuką nesame girdėję, – sako močiutė.

– Tai tiesa, Kieranas man pasakojo, – sako Džesika. – Tik dar jis sakė, kad su juodaisiais raganiais būna kitaip. Jei juodukai negauna trijų dovanų, miršta.

Džesika įremia peilį į stalą smaigaliu žemyn priešais mane ir laiko vienu pirštu.

– Iškart jie nemiršta. Suserga, gal dar pagyvena metus kitus, jei pasiseka, bet pasveikti negali, tiesiog silpsta, ligojasi, ligojasi, silpsta ir tada, – ji paleidžia peilį, – vienu juoduoju raganiumi mažiau.

Man reikėtų užsimerkti.

Aranas švelniai paima peilį už rankenos, patraukia į šoną ir klausia:

– Ar jie tikrai miršta, močiute?

– Nepažįstu nė vieno juodojo raganiaus ar raganos, Aranai, todėl atsakyti negaliu. Bet Neitanas pusiau baltasis ir per gimtadienį gaus tris dovanas. O tu, Džesika, liaukis šnekėjusi apie tuos juoduosius.

Džesika pasilenkia prie Arano ir sušnabžda:

– Bet visgi bus įdomu pažiūrėti, kaip čia bus. Manau, kad jis mirtų kaip juodasis raganus.

Turiu iš ten dingti. Užlipu į viršų. Nieko nedaužau, tik keliskart įspiriu į sieną.

Keista, bet Džesika nusprendė, kad jos dovanojimo ceremonija bus ne iškilminga ir didžiulė, o nedidukė ir privati. Nestebina tai, kad ji tokia nedidukė ir tokia privati, kad Debora ir Aranas pakviesti, o aš – ne. Prieš kelias dienas girdėjau, kaip močiutė įkalbinėjo Džesiką mane pakviesti, bet tai nepadėjo, o aš ir šiaip nenoriu dalyvauti. Draugų, su kuriais galėčiau pažaisti, neturiu, taigi pasilieku namie vienas, o močiutė, Džesika, Debora ir paniuręs Aranas nuplumpina į mišką.

Šiaip jau būčiau miške, bet negaliu išeiti iš namų, nes nenoriu, kad mane nubaustų kuriuo nors iš tų močiutės viralų. Nenoriu paskui dėl Džesikos kiaurą parą pūliuoti geltonais pūliais iš vočių, dydžio sulig kojos nykščiu.

Piešiu, sėdėdamas prie virtuvės stalo. Vaizduoju, kaip močiutė atlieka ceremoniją – dovanoja Džesikai tris dovanas. Dovanos Džesikai ką tik paduotos, bet ji jas išmeta iš rankų – labai blogas ženklas. Kraujas iš močiutės rankos, protėvių kraujas, kurio Džesika turi išgerti, skaisčiai raudonai laša ant miško samanų, taip ir neišgertas. O Džesika stovi tame piešinyje paklaikusi ir negali pasiekti savo dovanos, tos savo ypatingos stebuklingosios galios.

Man patinka tas piešinys.

Tačiau visi ceremonijos dalyviai ilgai netrukus sugrįžta namo, ir akivaizdu, kad Džesika nieko neišmetė. Ji įeina pro galines duris ir sako:

– Na, dabar, kai aš jau nebe raga, reikia išsiaiškinti, kokia gi ta mano dovana.

Ji pažiūri į piešinį, o paskui į mane.

– Man reikia ant ko nors pasibandyti.

O man telieka sėdėti ir tikėtis, kad ji niekada tos savo dovanos nesuras. Ir viliuosi, kad jei vis dėlto ras, tai bus kas nors įprasto, kaip viralai, močiutės dovana. Arba kad ta jos dovana bus silpna, kaip daugumos vyrų. Bet žinau, kad to tikėtis beviltiška. Žinau, kad jos dovana bus stipri, kaip daugumos moterų, ir kad ji ją suras, ištobulins ir praktikuos. Ir panaudos ant manęs.

Guliu ant vejos sode ir stebiu, kaip skruzdės žolėje įsirenginėja skruzdėlyną. Jos atrodo didelės. Matau jų kūno dalis, kaip juda, žygiuoja ir lipa jų kojytės.

Prieina Aranas, atsisėda šalia. Pasidomi, kaip laikaisi, kaip sekasi mokykloje, – tokie dalykai Araną domina. Papasakoju jam apie skruzdėles, kur jos eina ir ką daro.

Ir staiga jis tarsi iš dangaus nukritęs klausia:

– Neitanai, ar didžiuojies, kad Markas – tavo tėvas?

Skruzdės dirba toliau, bet man tai jau nebeįdomu.

– Neitanai?

Aš atsisuku į Araną, o jis žiūri man į akis tuo savo atviru, nuoširdžiu žvilgsniu.

– Jis toks galingas raganius, galingiausias iš visų. Juk tu tuo didžiuojiesi?

Aranas dar niekada nėra klausęs apie mano tėvą.

Niekada.

Ir net pasitikėdamas juo labiausiai iš visų, visiškai pasitikėdamas, atsakyti bijau. Močiutė man įkalė, kad apie Marką negaliu kalbėti niekada.

Niekada.

Niekada negaliu atsakyti, jei kas nors apie jį klausinėja.

Taryba gali iškreipti ar neteisingai traktuoti bet kokį atsakymą. Bet koks požymis, kad kuris nors baltasis raganius ar ragana prijaučia kuriam nors juodajam, gali būti laikomas išdavyste. Tarybos nurodymu medžiokliai gaudo visus juoduosius. Jei pagauna gyvus, jie sulaukia atpildo. Bet kuris baltasis, padėjęs juodajam, baudžiamas mirtimi. Višiams ir visada privalau įrodinėti, kad esu baltasis raganius, ištikimas baltiesiems, ir kad mano mintys grynų gryniausiai baltos.

Močiutė man pasakė, kad jei kas paklaus, ką jaučiu Markui, privalau sakyti, jog jo nekenčiu. Jei to pasakyti negaliu, saugu yra tik neatsakyti išvis.

Bet čia juk Aranas.

Su juo norėčiau būti nuoširdus.

– Ar tu juo žaviesi? – spaudžia Aranas.

Pažįstu Araną geriau nei bet ką kitą, mudu kalbamės apie daugumą dalykų, bet apie Marką niekada nesikalbėjome. Net apie Arano tėvą nesikalbėjome. Mano tėvas nužudė jo tėvą. Apie ką čia kalbėtis?

Ir vis dėlto... Noriu kam nors išsipasakoti, o Aranas – geriausias ir vienintelis, kuriam galiu patikėti savo jausmus. Ir jis žvelgia į mane taip, kaip visada, geranoriškai ir susirūpinęs.

Bet kas bus, jei jam atsakysiu: „Taip, žaviuosi žmogumi, kuris nužudė tavo tėvą“ arba „Taip, didžiuojuosi, kad Markas mano tėvas. Jis galingiausias juodasis raganius, o mano gyslomis teka jo kraujas“. Kas bus tada?

O jis nesiliauja manęs spaudęs:

– Ar žaviesi? Ar žaviesi Marku?

Jo akys tokios šviesios, tokios nuoširdžios, taip ir meldžia, kad išsakyčiau savo jausmus.

Man tenka nuleisti akis. Skruzdėlės vis dar bruzda, pabėgėlės tempia didžiulius nešulius į naujuosius namus.

Atsakau Aranui kaip įmanydamas tyliau.

– Ką sakei? – klausia jis.

Vis dar laikau nuleidęs galvą. Bet pakartoju kiek garsiau.

– Aš jo nekenčiu.

Tą akimirką prie skruzdėlyno pamatau basas kojas. Arano kojas.

Aranas stovi priešais mane ir sėdi šalia manęs. Du Arantai. Tas sėdintysis susiraukia ir tiesiog akyse atvirsta į Džesiką, įsispraudusią į jai per ankštus Arano marškinėlius ir šortus.

Ji pasilenkia ir sušnypščia man:

– Tu žinojai. Visą laik žinojai, kad tai aš, ane?

Mudu su Aranu akimis palydime ją, piktai nužingsniuojančią.

Jis paklausia:

– Kaip supratai, jog čia ne aš?

– Niekaip.

Tik jau ne žiūrėdamas į ją. Jos dovana įspūdinga.

Džesika nepasiduoda tik vieną kart išmėginusi savo dovaną ant manęs. Ji maskuojasi nepriekaištingai, nė kiek ne menkesnis ir jos užsispyrimas ir ryžtas. Bet jos esminė bėda yra tai, kad ji nepajėgia suvokti: Aranas niekada nebandys pralkalbinti manęs apie tėvą.

Ir vis vien Džesika neatlyžta. O vos tik man kyla koks įtarimas, kad Aranas iš tiesų yra Džesika, aš ištiesiu į jį ranką, paglostau ar paimu už rankos. Jei tai jis, tada nusišypso ir abiem rankom čiumpa manąją. Jei tai Džesika – krūpteli ir atšoka. Jai niekaip nepavyksta susivaldyti.

•

Vieną vakarą į mūsų miegamąjį ateina Debora, atsisėda ant Arano lovos ir skaito knygą. Taip Debora elgtis įprasta; ji užmeta koją ant kojos kaip Debora, palenkia galvą į šoną kaip Debora, bet man vis vien įtaru. Ji kelias minutes pasiklauso, ką kalbamės mudu su Aranu. Atrodo, kad skaito tą knygą; perverčia puslapį.

Aranas nueina išsivalyti dantų.

Aš atsisėdu prie Deboros, bet ne per arti. Bet užuodžiu, kad jos plaukai kvėpia ne taip.

Pasilenkiu prie jos ir sakau:

– Ar galiu tau pasakyti paslaptį?

Ji man nusišypso.

Aš sakau:

– Tu taip šlykščiai smirdi, Džesika. Apsivemsiu, jei tuoj neišeisi...

Ji spjauna man į veidą ir išeina dar nesugrįžus Aranui.

Bet aš turiu vieną paslaptį. Tokią juodą, tokią beviltišką, tokią absurdišką, kad niekam niekada jos nepatikėsiu. Tą paslapties istoriją pasakoju sau naktimis gulėdamas lovoje. Mano tėvas visai ne blogas; jis galingas ir stiprus. Ir aš jam rūpiu... jis myli mane. Ir nori užauginti kaip tikrą savo sūnų, išmokyti raganystės, parodyti pasaulį. Bet baltosios raganos jį nuolat persekioja ir nesuteikia progos pasiaiškinti. Jie pjudo jį ir medžioja, bet jis puola tik tada, kai jau nebelieka nieko, kai jam gresia pavojus. Rizikuoti, kad aš būčiau drauge su juo, pernelyg pavojinga. Jis nori, kad būčiau saugus, todėl man tenka augti toli nuo jo. Bet

jis laukia tinkamo meto, kad galėtų ateiti ir mane pasiimti. Nori man per septynioliktąjį gimtadienį duoti tris dovanas ir savo kraują, mūsų protėvių kraują. Ir gulėdamas lovoje aš įsivaizduoju, kad vieną naktį jis manęs ateis ir mudu drauge išskrisime į naktį.

iki septyniolikos dar toli

Mes miške prie močiutės namo. Oras ramus ir drėgnas; rudenio lapai storu sluoksniu nugulę minkštą, patižusią žemę. Dangus lygus ir pilkas, tarsi ant juodų medžio šakų džiovinti pakabinta sena paklodė. Džesika ištiestose rankose laiko nedidelį durklą. Jo ašmenys aštrūs ir blizgantys. Džesika kreivai šypsosi ir bando pagauti mano žvilgsnį.

Debora stovi kiek susikūprinusi, bet rami, su šypsena, iškėlusi suglaustus delnus tarsi taurę. Močiutės rankose – segė, kadaise priklausiusi jos močiutei, mano mamos sužadėtuvių žiedas ir Deboros tėvo rankogalių sąsaga. Močiutė lėtai uždeda rankas Deborai ant rankų. Paskui atveria savo delnus, neskubėdama perduoda tas dovanas Deborai ir sako:

– Debora, perduodu tau šituos tris daiktus, kad galėtum gauti savo dovaną. Paskui močiutė paima durklą ir perpjauja sau delną, minkštą iškilumą po kairiuoju nykščiu. Jos riešu nuteka kraujas, keli lašai nutykšta ant žemės. Ji ištiesia

tą delną Deborai, ta pasilenkia ir stipriai prispaudžia lūpas prie žaizdos. Močiutė palinksta prie jos ir sušnabžda jai į ausį slaptus žodžius, o Deboros gerklė juda jai ryjant kraują. Norėdamas išgirsti burtažodį, ištempiu ausis, bet tie žodžiai šnara tarsi vėjo šiurenami lapai.

Kerėjimas baigtas. Debora, užsimerkusi, nuryja paskutinį gurkšnį, atsitraukia nuo močiutės rankos ir atsitiesia.

Štai ir viskas. Debora jau ne ragė; ji tikra baltoji ragana.

Žvilgteliu į Araną. Jis atrodo rimtas, bet, besisukdamas apkabinti Deboros, man nusišypso. Aš laikiu savo eilės ją pasveikinti.

Sakau jai:

– Smagu dėl tavęs.

Ir išties smagu. Apkabinu Deborą, bet daugiau neturiu ką jai pasakyti, taigi nueinu gilyn į mišką.

Tądien, prieš Deboros dovanojimą, gavome dar vieną pranešimą.

*Pranešimas dėl Baltųjų Anglijos, Škotijos ir
Velso raganų ir raganių tarybos nutarimo*

Draudžiama rengti dovanojimo ceremonijas bet kuriam mišrios baltųjų ir juodųjų (puskodis B0,5 / J0,5) arba baltųjų ir eilinių (pusgrynis – B0,5 / E0,5) sąjungos palikuoniui be Baltųjų raganų ir raganių tarybos sprendimo. Bus laikoma,

kad visi šio pranešimo nepaisę raganiai ir raganos veikia prieš Tarybą. Bus laikoma, kad visi puskodžiai, priėmę dovanas ar kraują be Tarybos leidimo, nepakluso Tarybai ir suteršė baltųjų raganų ir raganių vardą. Visi taip pasielgę bus įkalinti iki gyvos galvos.

Močiutė garsiai perskaitė pranešimą, ir Džesika jau prasižiojo kalbėti, bet aš jau lėkiau pro galines duris. Aranas čiupo mane už rankos ir tarė:

– Neitanai, mes gausime leidimą. Gausime.

Nesivarginau su juo ginčytis ir stumtelėjau į šoną. Kie-me prie malkų krūvos gulėjo kirvis, čiupau jį ir kapojau, kapojau, kapojau, kol nebegalėjau pakelti rankų.

Atėjo Debora, atsėdo greta manęs tarp skiedrų. Padėjo man galvą ant peties ir prigludo skruostu. Man labai patinka, kai ji taip daro.

Ir pasakė:

– Rasi išeitį, Neitanai. Tau padės močiutė, padėsiu aš, padės ir Aranas.

Ėmiau krapštyti pūsles ant delno.

– Kaip?

– Dar nežinau.

– Tau nederėtų man padėti. Juk tada veiksi prieš Tarybą. Tave uždarys.

– Bet...

Krestelėjau petį ir atsistojau.

– Man nereikia tavo pagalbos, Debora. Nejau nesupranti? Tu tokia baisiai protinga, bet vis tiek nesupranti, ką?

Taip ją ir palikau.

Štai dabar Debora jau gavusi tris dovanas ir močiutės kraujo, po trejų metų Arano laukia ta pati ceremonija, o aš... Žinau, kad Taryba to neleis. Jie bijo to, kuo aš tapsiu. O jei netapsiu raganiumi – mirsiu. Žinau, kad taip.

Privalau gauti tris dovanas ir atsigerti protėvių – savo tėvų ar senelių – kraujo. Tačiau, neskaitant močiutės, yra tik vienas vienintelis žmogus, kurio kraujas pavers mane raganiumi.

Miškas tyli. Atrodo, tarsi jis stebėtų ir lauktų. Ir ūmai susivokiu, kad tėvas nori man padėti. Puikiai žinau, kad taip yra. Tėvas nori man duoti tris dovanas ir leisti nuryti jo kraujo. Žinau tai ne ką ne blogiau nei moku kvėpuoti.

Žinau, kad jis manęs ateis.

Laukiu nesulaukiu.

Miškas ir toliau tyli.

Jis neateina.

Bet aš suprantu, kad jam ateiti ir mane pasiimti pernelyg pavojinga. Taigi aš turiu keliauti pas jį.

Turiu eiti ir susirasti tėvą.

Man vienuolika. Nuo vienuolikos dar toli iki septyniolikos. Ir nė nenutuokiu, kaip rasti Marką. Nė nežinau, nuo ko pradėti. Bet bent jau žinau, ką reikia daryti.

tomo deivo mokykla

Pranešimas dėl Baltųjų Anglijos, Škotijos ir Velso raganų ir raganių tarybos nutarimo

Tarybai turi būti pranešta apie bet kokius kontaktus tarp puskodžių (B0,5 / J0,5) ir baltųjų raganų, raganių ir ragų. Tuo atveju, jei pranešta nebuvo, baudžiama nutraukiant bet kokį kontaktą.

Kontaktui laikomi santykiai, kai puskodis su baltuoju raganiumi, ragane, ragu ar rage yra viename kambaryje arba per tokį atstumą, kad galėtų susikalbėti.

- Tai man dabar jau eiti ir užsirakinti rūsyje? – klausiu.
- Debora paima dokumentą ir dar kartą perskaito.
- Nutraukiant bet kokį kontaktą? Ką tai reiškia?
- Močiutė dvejoja.

– Juk negali jie turėti omeny, kad nutrauks kontaktą su *мумis*? – Debora atitraukia akis nuo močiutės ir pažvelgia į Araną. – Ar gali?

Debora mane stulbina; ji nesupranta, nors tu ką. Taryba gali turėti omeny, ką tik nori.

– Aš pasirūpinsiu, kad turėtume raganų ir raganių, su kuriais bendrauja Neitanas, sąrašą. Juk tai nesunku. Neitanas faktiškai su nieko nesusitinka, o ką jau kalbėti apie baltuosius raganus ir raganas.

– Mokykloje bus O’Brajanai, – primena jai Aranas.

– Taip, bet tai ir viskas. Sąrašas bus neilgas. Tiesiog turime žiūrėti, kad laikytumės taisyklių.

Močiutė teisi – sąrašas neilgas. Vieninteliai raganiai, su kuriais turiu reikalų, – artimiausi mano šeimos nariai ir tie, su kuriais susitinku Tarybos būstinėje, kai einu į įvertinimą. Niekada nedalyvauju jokiose šventėse, pobūviuose ar vestuvėse, nes pakvietimuose, kurie atkeliauja į mūsų namus, mano vardas niekada nebūna įrašytas. Močiutė pasilieka namie su manimi ir nusiunčia Džesiką, o kai paaugo Debora su Aranu, ir juos. Apie šventes papasakoja kiti, bet pats niekada neinu.

Viso pasaulio baltieji raganiai ir raganos visada kviečiami apsistoti kitų raganių ir raganų namuose, bet pas mus lankytojų itin reta. Kai kas nors visgi vieną kitą naktį pas mus nakvoja, į mane žiūri tarsi į kokią keistenybę ar raupsuotąjį, ir aš kaipmat susivokiu nesirodyti akyse.

Kai mudu su močiute nukeliavome į Londoną į mano pirmąjį įvertinimą, vėl vakarą atėjome prie vienos šeimos Vimbldone durų, aš buvau paliktas spoksoti į raudonus durų dažus, o močiutė – pakviesta užėiti. Po minutės ji išėjo visa drebanti ir perbalusi iš pykčio, čiupo man už rankos ir nutempė, pasakiusi „nakvosime viešbuty“. Galima sakyti, kad pajutau ne pyktį, o palengvėjimą.

Prieš pradėdamas lankyti Tomo Deivo mokyklą mokausi nedidukėje kaimo mokykloje. Aš – tas lėtas, bukas vaikas iš paskutinio suolo, tas, kuris neturi jokių draugų. Ten nei mokytojai, nei vaikai, kaip ir dauguma pasaulio eilinių, raganomis netiki; nesupranta, kad mes gyvename tarp jų. Jiems aš neatrodo kuo nors ypatingas – tik tiek, kad esu itin lėtas. Vos ne vos skaitau ir rašau ir nesu toks sumanus, kad apgaučiau močiutę, kai praleidžiu pamokas. Vienintelis dalykas, ką puikiai išmokstu, – kad sėdėti klasėje ir mirtinai nuobodžiauti yra kur kas geriau nei sėdėti kur nors kitur, veikiamam močiutės bausmės viralo. Kasdien, vos dienos prasidėjus, tik ir laikiu, kol baigsis pamokos. Įtariu, kad vyresnėse klasėse geriau nebus.

Ir neklystu. Pirmą dieną Tomo Deivo mokykloje vilkiu Arano išaugtas per ilgas pilkas kelnes, baltus marškinius nutrinta apykakle, nešvarų mėlynai-auksiškai-juodai dryžuotą kaklaraištį ir absurdiškai didelį tamsiai mėlyną švarką, nors močiutė ir patrupino jo rankoves. Vienintelis man duotas

nuo niekieno neatlikęs daiktas – pigus telefonas. Nešiojuosi jį „dėl viso pikto“. Aranui telefoną leista turėti visai neseniai, taigi akivaizdu, kad močiutė numano, jog toji „viso pikto“ situacija tikrai bus.

Priedu telefoną prie ausies, galvoje pasigirsta traškesiai. Mane erzina net tai, kad turiu jį nešiotis. Prieš išeidamas į mokyklą užkišu telefoną už televizoriaus svetainėje, – tai man atrodo tinkama vieta, mat nuo pastarojo man irgi ne per seniausiai pradėjo silpnai užti galvoje.

Kelias į mokyklą pakenčiamas tik dėl Arano ir Deborahs. Laimei, Džesika jau iškeliavusi iš namų – mokosi tapti medžiokle. Medžiokliai – elitinis baltųjų raganų ir raganių būrys, kurį Taryba samdo juodiesiems Britanijoje išgaudyti. Močiutė aiškina, kad juos vis dažniau samdo kitos Europos Tarybos, mat Britanijoje tų juodųjų jau labai mažai belikę. Medžiokliai – daugiausia moterys, bet pasitaiko ir vienas kitas talentingas raganius. Jie uolūs ir negailestingi, o tai reiškia, kad Džesika ten – kaip namie.

Išvykus Džesikai, namuose pirmą kartą galiu atsipalaiduoti, bet dabar mano rūpestis – mokykla. Meldžiu močiutę, kad man nereikėtų eiti, kad tai bus grynų gryniausia bėda. Ji sako, kad raganos ir raganiai privalo „įsimaišyti“ į eilinių visuomenę ir „išmokti prisitaikyti“, kad man irgi svarbu tą padaryti ir kad „viskas bus gerai“. Neatrodo, kad nors viena iš tų frazių tiktų mano gyvenimui apibūdinti.

Mane apibūdinančios frazės, kurios ateina į galvą ir kurias manau girdėsiąs, yra „bjaurus ir purvinas“, „urvinis“ ir

Įprastinė – „kretinas“. Aš pasirengęs, kad iš manęs tyčiotųsi, vadintų kvailiu, bjauriu ar vargšu ir kad koks nors idiotas tikrai kabinėsis, nes aš mažo ūgio, bet pernelyg galvos dėl to nesuku. Jie taip padarys tik vieną kartą.

Visam tam aš pasirengęs, tik vienam dalykui tikrai ne – triukšmui. Autobusas – rėkiantis ir žviegiantis katilas, kunkuliuojantis mobiliųjų telefonų garsais. Klaseje ne ką geriau, nes ji nustatinėta kompiuteriais, o jie visi leidžia tokį aukštą, smegenis rėžiantį švilpesį, kuris nesumažėja net ir susikišus pirštus į ausis.

Kita problema, ir kol kas didžiausia, – mano klasiokė Analiza.

Analiza – baltoji ragana, ir dar O’Brajan. Broliai O’Brajanai irgi mokosi mūsų mokykloje, neskaitant Kierano, kuris, vienmetis su Džesika, irgi jau išvykęs. Najalas – Deboros metų, o Konoras – Arano.

Analizos plaukai ilgi ir šviesūs, žvilga jai ant pečių tarsi išlydytas baltasis šokoladas. Akys mėlynos, ilgos šviesios blakstienos. Ji dažnai šypsosi, parodydama lygius baltus dantis. Jos rankos neįmanomai švarios, oda – medaus spalvos, o nagai švyti. Uniforminiai marškiniai tobulai standūs, tarsi išlyginti vos prieš minutę. Net ir mokyklinis švarkas jai tinka. Analiza kilusi iš baltųjų raganų, kurių kraujas per amžius nebuvo užterštas eilinių, o jų vienintelė sąsaja su juodaisiais – protėviai, kurie arba juos žudė, arba buvo jų nužudyti.

Žinau, kad man derėtų laikytis atokiai nuo Analizos.

Pirmąją dieną mokytoja paprašo parašyti ką nors apie save. Turime prirašyti po puslapį ar daugiau. Spoksau į tą lapą, o jis nebyliai dėbso į mane. Nenumanau, ką rašyti, o jei ir numanyčiau, vis vien negalėčiau to parašyti. Mano pavardė, Byrnas, yra žuvusio mano motinos vyro. Aš su ja niekaip nesusijęs. Išbraukiu ją, išdraskau. Delnai prakaituoja, pieštukas slysta. Apsidairau po klasę – kiti vaikai uoliai rašo, o mokytoja vaikšto aplink ir žiūrinėja. Priėjusi prie manęs klausia, ar iškilo kokia problema.

– Nesugalvoju, ką parašyti.

– Na, gal tada parašytum man, ką nuveikė šių vasarą? Arba apie savo šeimą? – tokiu balsu ji kalba su tais sulėtintais.

– Jo, gerai.

– Tai palieku tave?

Aš linkteliu, spoksodamas į lapą.

Kai ji jau nueina pakankamai toli ir palinksta prie kažkurio kito vaiko darbo, imu ir šį tą parašau.

*turu brioli ir sese man briols Aranas jis
qiaras o Debe priotyngiasnie*

Žinau, kad negerai, bet tai nereiškia, kad galiu tai kaip nors pataisyti.

Turime perduoti savo rašinius į priekį ir mergaitė, paėmusi ir pažiūrėjusi į manąjį, į mane įsistebeilija.

– Ką? – klausiu.

Ji pradeda juoktis ir sako:

– Mano broliui septyneri, bet ir jis parašytų geriau.

– Ką?

Tada ji liaujasi juoktis ir atsako:

– Nieko...

Ir kone paknopstom nuskuba į klasės priekį atiduoti tų rašinių.

Apsidairau, ar dar kas nekikena. Kiti du prie mano stalo, regis, sužavėti apžiūrinėja rankose tvirtai suspaustus savo pieštukus. Prie stalo kairėje sėdintys vaikai vieną sekundę išsišiepia, o kitą jau sėdi nudelbę akis į stalą. Lygiai tas pats ir su dešiniuoju stalu, išskyrus Analizą. Ji žiūri ne į stalą, o šypsosi man. Nesuprantu, ar ji iš manęs juokiasi ar ką. Nusuku akis.

Kitą dieną – matematika, ir nieko suskaičiuoti nesugebu. Laimė, mokytoja greitai susivokė, kad jei tiesiog nekreips į mane dėmesio, tyliai sėdėsiu ir nekelsiu jokių rūpesčių. O į Analizą sunku nekreipti dėmesio. Atsako į vieną klausimą ir pataiko. Atsako į kitą, ir vėl teisingai. Kai atsako ir į trečią, aš truputį pasisuku savo kėdėje, kad į ją pažiūrėčiau, o ji vėl žiūri į mane ir šypsosi.

Trečią dieną, per dailę, kažkas brūkšteli man per ranką. Švari, medaus spalvos rankelė išsitiesia į priekį ir paima juodą kreidutę. Rankai judant atgal, švarko rankovės sąsaga užkabina man ranką.

– Puikus piešinys.

– Ką?

Įsispoksau į savo juodąjį strazdą, lesantį trupinius tuščioje žaidimų aikštelėje.

Bet tuoj liaujuosi galvojęs ir apie strazdą, ir apie piešinį. Mano galvoje teskamba: *Ji su manimi kalbėjosi! Maloniai kalbėjosi!*

Tada pagalvoju: *Atsakyk ką nors!* Bet tik tiek ir teaidi mano tuščioje galvoje: *Atsakyk ką nors! Atsakyk ką nors!*

Širdis daužosi krūtinėj, sulig kiekvienu žodžiu gyslose pulsuoja kraujas.

Atsakyk ką nors!

Iš tos panikos tesugalvoju: „Man patinka piešti, o tau?“ ir „Tau gerai sekasi matematika.“

Visa laimė, kad Analiza nueina, man dar tų žodžių nepratarus.

Ji – pirmoji baltoji ragana ne iš mano šeimos, kuri man nusišypsojo. Pirmoji. Ir vienintelė. Niekada nemaniau, kad taip gali nutikti; gali būti, kad jau ir nebeatitiks.

Žinau, kad man reikėtų laikytis atokiai nuo jos. Bet ji buvo maloni su manimi. Ir močiutė sakė, kad mes turime „prisitaikyti“ ir „prisiderinti“, ir taip toliau, ir panašiai, o mandagumas – viso to dalis. Taigi pamokos pabaigoje vargais negalais priverčiu savo kūną prie jos priėti.

Ištiesiu jai savo piešinį.

– Ką manai? Jau baigiau.

Esu pasiruošęs išgirsti iš jos ką nors baisaus, kad pasijuoks arba iš manęs, arba iš piešinio. Bet nemanau, kad ji taip pasielgs.

Ji nusišypso ir sako:

– Jis tikrai geras.

– Taip manai?

Ji nė nežvilgteli dar kartą į piešinį, tik toliau žvelgia į mane ir sako:

– Juk turbūt supranti, kad jis puikus.

– Visai nieko... tik ne visai pavyko asfaltas.

Ji nusijuokia, bet vos tik pakeliu į ją akis, liaujasi.

– Juokiuosi ne iš tavęs. Jis puikus.

Aš darskart pasižiūriu į tą piešinį. Visai tas paukštis neblogas.

– Gal gali man padovanoti?

Ką?

Kam jis jai reikalingas?

– Nieko tokio. Kvaile mintis. Bet piešinys puikus.

Ir ji, čiupusi savo pačios piešinį, nueina.

Nuo to laiko įsigudrina sėdėti šalia manęs per dailės pamokas ir būti toje pačioje grupėje per kūno kultūrą. Per kitas pamokas mes skirstomi pagal lygį. Aš visada būnu žemiausiame, o ji – aukščiausiame, taigi daug nesimatome.

Kitą savaitę per dailės pamoką ji klausia:

– Ko tu į mane nežiūri ilgiau kaip sekundę?

Nežinau, ką atsakyti. Man tai atrodo ilgiau nei sekundė.

Įmerkiu teptuką į indelį su vandeniu, pasisuku į ją ir žiūriu. Matau šypseną ir akis, ir medaus spalvos odą, ir...

– Daugiausia dvi su puse sekundės, – sako ji.

Man atrodė kur kas ilgiau.

– Niekada nemaniau, kad būsi toks drovus.

Aš ne drovus.

Ji pasilenkia artyn ir taria:

– Tėvai man sako, kad neturėčiau su tavimi kalbėtis.

Tada jau žiūriu į ją. Jos akys žiba.

– Kodėl? Ką jie sako apie mane?

Ji švelniai nurausta, o jos akys, atrodo, jau švyti mažiau. Į mano klausimą neatsako, tačiau kad ir ką jie pasakė, turbūt ne taip blogai, kad atgrasytų Analizą.

Tą vakarą, grįžęs namo, žiūriu į save vonios veidrodyje. Žinau, kad esu žemesnis nei dauguma mano amžiaus berniukų, bet nedaug. Žmonės visada aiškina, kad aš purvinas, bet aš būnu miške, todėl sunku išlikti švariam, o ir šiaip nesuprantu problemos dėl to purvo. Nors man patinka, kad Analiza tokia švari. Nežinau, kaip ji tai sugeba.

Aranas ateina išsivalyti dantų. Jis aukštesnis už mane, bet ir dvejais metais vyresnis. Jis iš tų berniukų, kurie, kaip įsivaizduoju, turėtų Analizai patikti. Dailus, švelnus ir protingas.

Ateina ir Debė. Darosi ankštoka. Ji irgi švari, bet ne taip, kaip Analiza.

– Ką veiki? – klausia ji.

– O kaip tau atrodo?

– Atrodo, kad Aranas valosi dantis, o tu veidrodyje žaviesi savo gražiu veidu.

Aranas mane kumšteli ir nusišypso pilna burna putų.

Mano atvaizdas pabando jam atsakyti šypsena ir spaudžia dantų pastą ant šepetėlio. Valydamasis dantis žiūriu sau į akis. Mano akys raganiaus. Eilinių akys blankios. O visų raganų ir raganių, kokius tik mačiau, – žvilgančios. Arano akys šviesiai pilkos su sidabro žvilgesiu, Debės tamsesnės, pilkai žalios, žaižaruojančios sidabriškai ir žalsvai. Analizos akys žydros, su pilkais brūkšniais, kurie sukasi ir žėri, ypač jei ji mane traukia per dantį. Nei Debora, nei Aranas to žėrėjimo nemato, nemato ir močiutė; ji sako, kad tik labai nedaug raganų ir raganių tai sugeba. Nesakiau jai, kad pažiūrėjęs į veidrodį sidabrinio žaižaravimo nematau, bet mano akyse pamažu sukasi tamsūs trikampiai, ir jie visai neblizga. Jų juoduma ne žėrinti, o tuščia ir gili.

Analizos brolių, Nijalo ir Konoro, akys žydros su sidabro blizgučiais. Iš jų šviesių plaukų, ilgų rankų ir kojų ir dailių veidų iškart pažinsi, kad tai broliai O'Brajanai. Per pertraukas ir pietus vengiu Analizos, tarytum žinodamas, kad jei jos broliai pamatys mus kartu, jai bus blogai. Bjauru net pagalvoti, kad jie gali pamanyti, jog jų bijau, bet tikrai nenoriu pridaryti Analizai bėdos, o šita mokykla tokia didelė, kad norint nesunku išvengti žmogaus.

Pirmo mokslų mėnesio pabaigoje dulkia tokiu smulkiu lietučiu, kuris greitai prilimpa tau prie odos ir švariai nu-prausia. Aš sporto aikštelės gale, stoviu atsirėmęs į sieną ir svarstau, kokios gali būti alternatyvos popietinei geografijos

pamokai, ir pamatau iš už kampo išnyrančius Nijalą ir Konorą. Jų šypsenos byloja, jog surado, ko ieškoję. Nepajudu nuo sienos, bet irgi jiems nusišypsau. Čia bus kur kas įdomiau nei Misisipės delta.

Pradedu Nijalas:

– Matėme, kaip kalbėsi su mūsų seserimi.

Nesuprantu, nei kada, nei kur, bet nesivarginu klausti ir pažvelgti, tarsi sakydamas „tai ką?“

– Tik laikykis nuo jos toliau, – sako Konoras.

Abu stovi, tarsi nelabai žinodami, ką daryti toliau.

Kone nusijuokiu, kad juodu tokie neišmanėliai, bet nieko nesakau, svarstydamas, ar viskas tuo ir baigsis.

Gal taip ir būtų pasibaigę, bet už jų išdygsta Aranas ir surinka:

– Kas čia vyksta?

Jie atsisuka į jį ir pasikeičia. Arano jie nebijo ir tikrai neleis jam pamatyti, kad manęs kiek baiminasi.

Vienu balsu išrėžia:

– Atsiknisk.

Kai jis neatsiknisk, Nijalas ima artintis prie Arano.

Aranas nekruta iš vietos ir sako:

– Aš liksiu su broliu.

Suskamba pietų pertraukos pabaigą skelbiantis skambutis, ir Nijalas stumteli Araną už peties, išrėždamas:

– Varyk į klasę.

Aranas priverstas atsitraukti, bet paskui jis žengia žingsnį į priekį ir atsako:

– Be brolio neisiu.

Konoras žiūri į Araną, į mane jis pasisukęs šonu, ir taip jo veidas atrodo pernelyg viliojamai. Smarkiai vožiu jam kairiuoju kabliu, kaip man jau išeina. Konorui dar neparvirtus ant žemės, pritūpiu už Nijalo ir alkūne žiebiu jam į pakinklius. Tas irgi krenta, taip teatrališkai, kad vos spėju pasitraukti. Dar vis tupiu, taigi dukart vožiu jam į snukį, tik žinau, kad reikia suktis greitai uždengti Konoro. Pakylu, viena koja spiriu Nijalui į šoną, ir jis nurieda, o kita – besistojančiam Konorui į petį. Tačiau Nijalas daug pavojingesnis, mat jis kur kas didesnis ir tvirtesnis, bet puikiai susivokia nusiristi toliau, kai jau raunuos į jo pusę. Visgi jau nepataikau jam įspirti, nes Aranas sučiumpa mane už pečių, stebėtinai stipriai, ir nutempia šalin. Nelabai ir priešinuosi. Padariau pakankamai.

Einant atgal į mokyklos pastatą, Aranas laiko mane apkabinęs per pečius. Smarkiai prispaudęs, bet priėjus prie durų stumteli į šoną. Piktai.

– Kas yra? – klausiu.

– Ko tu juokiesi?

Nejau juokiausi? Nesusivokiau.

Aranas nueina vidun, ištiesęs rankas, tarsi gindamasis nuo manęs. Durys už jo užsitrenkia.

dar pasimušam, truputį parūkom

Tą popietę į mokyklą nebegrižtu. Nueinu į mišką ir per jį paržingsniuojau namo, stengdamasis, kad pareičiau kartu su Aranu ir Debora. Laukiu, kad Aranas ką nors pasakytų, bet jis baudžia mane tylą. Taip visą vakarą. Tikiuosi, kad atlyš einant gulti, bet kai užeinu į kambarį, jis jau po antklode ir gesina šviesą. Vėl ją uždegu ir stoviu nugara į duris.

– Apie muštynes močiutei papasakosiu rytoj.

Guzas po antklode neatsako.

– Juk žinai, kad muštis normalu, ką? Dauguma berniukų mušasi. Būtų keista, jei aš nesimuščiau.

Vis tiek nieko.

– Juokiausi, nes mes juos įveikėme. Man palengvėjo. Žiūrėkim tiesai į akis, tu buvai mano pusėje; mes buvom blogesnėj padėty.

Jis vis vien nereaguoja.

– Tai nereiškia, kad aš velnias.

Galiausiai ji sukruta, atsisėda ir žiūri į mane.

– Juk žinai, kad jie sakys, jog pradėjai tu.

Aišku, kad žinau. Žinau, kad net jei ir nesipriešinsiu, net jei vengsiu Analizos, net jei atsiklaupęs laižysiu Nijalui ir Konorui batus, vis vien bus tas pats; jie darys, ką nori, sakys, ką nori, ir bus tikima tuo, ką jie sako. Aranas vis dar nesusitaiko su tuo, kad man nėra jokių vilčių. Tačiau jis atrodo labai nuliūdęs.

Atsisėdu ant savo lovos ir klausiu:

– Ar daug prisikenti dėl to, kad tu man netikras brolis?

– Aš – tavo brolis. – Ir pažvelgia į mane tuo savo žvilgsniu, švelniausio pasaulyje žmogaus žvilgsniu.

– Tada ar daug prisikenti už tai, kad tu mano brolis?

– Nedaug.

Jis visai nemoka meluoti, bet už tai, kad bando, myliu jį tik dar labiau.

– Ir, šiaip ar taip, – sako jis, – visą gyvenimą gyvenau su Džesika. Tie juokdariai tik mėgėjai.

Įdomu, kada Nijalas ir Konoras vėl mane užsipuls? Labiau-siai jaudinuosi, kad jie užsipuls Araną, bet jie nepuola. Gal suvokia, kad tai kvailiau nei tiesiog atkeršyti man.

Po tų muštynių išeinu iš mokyklos po pietų ir maluosi po gretimas gatves, vengdamas O'Brjanų ir visų kitų, ko tik galiu, bet toks buvimas labai varganas ir po dviejų savaitių man nusibosta slapstytis.

Kai Nijalas ir Konoras išnyra iš už kampo, rymau prie sienos toje pačioje vietoje, kur mušėmės pirmą kartą. Žinau,

šįkart jie bus geriau pasirengę, bet manau, kad jei visų pirma išversiu iš koto Nijalą, gal man visai pasiseks.

Jie bėga į mane, ir matau, kad jie tikrai *geriau* pasirengę; Nijalo rankose – plyta.

Geriausia gynyba – puolimas. Kažkur tai girdėjau. Tai- gi pasileidžiu į juos rėkdamas visa gerkle – bjauriai, su keiksmiais.

Nijalas kaip reikiant sutrinka, ir jį nustumiu į šoną, pralekiu ir nelabai gerai stumteliu per kelis žingsnius atsiliekantį Konorą. Tačiau Nijalas kažkaip ištiesia ranką ir čium- pa mane už švarko. Atsiplėšiu nuo jo, bet Konoras griebia mane abiem rankom ir prispaudžia mano kairiąją ranką. Bandau vožti jam dešiniąją, bet viskas baigta.

Konoras mane laiko, o Nijalas ta plyta vožia man per galvą.

Tada man taranuoja nugarą, turbūt vėl ta pačia plyta. Bet aš dar laikausi.

Tada

B

U

M

Smūgis man nuvibruoja nugarą, ir aš sustoju it įbestas.

Mane įkalė į asfaltą tarsi vinį.

Konoras nustumia jį nuo manęs.

Jis spokso į mane. Atrodo išblyškęs, pravira burna. Išsigandęs.

Ir dingsta.

Ir tada tas asfaltas lėtai lėtai pakyla man į veidą, ir dar spėju pagalvoti, jog dar niekada nemačiau, kad asfaltas taip darytų, ir pasvarstau, kaip...

Mano kūnas atšalęs... ir guli ant kažko kieto. Skruostas pri-trėkštas prie kažko kieto. Burnoje kraujo skonis.

Bet aš jaučiuosi gerai. Keistai, bet gerai.

Kai atsimerkiu, viskas pilka ir neryšku.

Sutelkiu žvilgsnį. Ak, taip, ta sporto aikštelė... prisimenu...

Nejudu. Plyta guli šalia, ant asfalto. Ji irgi nejuda. Ir atrodo taip, tarytum jai irgi buvo prasta diena.

Vėl užsimerkiu.

Aš miške prie namų. Tik miglotai pamenu, kaip čia atėjau. Guliu ant nugaros, žiūriu į dangų, visur skauda. Nesisėdu, bet apsičiupinėju veidą pirštais, milimetras po milimetro, lėtai ir nedrąsiai liesdamas vietas, kur žinau, kad nieko gero.

Lūpa ištinusi ir nejautri, vienas dantis kliba, kažkodėl peršti liežuvį, nosis kruvina, dešinė akis sutinusi, o žaizda virš kairiosios ausies plūsta krauju ir kažin koku lipniu skysčiu. Ant viršugalvio užaugęs didelis kupolas.

Močiutė nuprausia man veidą ir patepa tepalu mėlynės ant rankų ir nugaros. Galvos oda vėl kraujuoja, močiutė nuskuta plaukus aplink žaizdą ir irgi patepa ją tuo savo tepalu. Visa tai ji daro tyliai, mat nutilo, vos pasakiau, su kuo mušiausi.

Pažvelgiu į veidrodį ir nusišypsau, nepaisydamas sutinusios lūpos. Po abiem akim – mėlynės, yra ir kitų spalvų – lenda violetinė, žalia ir geltona. Dešinioji akis taip sutinusi, kad jos nė nesimato. Nosis išbrinkusi ir skausminga, bet nesulaužyta. Virš kairiosios ausies nuskusta, oda storai ištepta tirštu geltonu tepalu.

Kol akys nesugyja, močiutė leidžia nelankyti mokyklos. Laimė, iki to laiko plikė jau pradeda ataugti. Pirmą dieną piešiant Analiza atsisėda šalia manęs. Ir sušnabžda:

– Jie man pasakė, ką padarė.

Būdamas namie daug galvojau apie Analizą ir jos brolius. Žinau, kad būtų protinga ją ignoruoti, ir beveik esu tikras, kad jei jos paprašysiu, ji manęs šalinsis. Jau esu paruošęs nedidelę prakalbą, maždaug tokią: „Labai prašau, daugiau nesikalbėk su manimi, o aš nesikalbėsiu su tavimi.“

Bet Analiza sako:

– Atleisk. Čia aš kalta.

Ir tai, kaip ji tai pasako – tarsi atsiprašinėtų, tarsi iš tiesų būtų nusiminusi, – mane įsiutina. Žinau, kad ne ji dėl to kalta, ir net ne aš.

Ir pamirštu tą netikusią savo prakalbą ir visus savo niekam tikusius ketinimus, vietoj to paliečiu jos ranką pirštų galiukais.

Per visas dailės pamokas mudu su Analiza šnabždamės ir žvalgomės vienas į kitą, ir aš žvilgsnį išlaikau kur kas dau-

glau nei dvi su puse sekundės. Tačiau norėčiau žiūrėti į ją būnant dviese, lygiai kaip ir ji. Pradedame galvoti, kaip mums taip pabūti, vieniems.

Surezgame planą susitikti ant Skardžio kalno, tai tyli vieta pakeliui į Analizos namus iš mokyklos. Bet kaskart, kai paklausiu, ar šiandien jau ta diena, kai galime susitikti, Analiza purto galvą. Broliai ją saugo, laikosi netoliese, vos jai baigiasi pamokos ir ji išeina iš mokyklos.

Analiza yra ne vienintelė, kurią saugo. Kai sugrįžau į mokyklą, Aranas su Debora stengiasi būti su manimi nuo autobuso iki klasės durų. Aranas lydi mane namo ir pats nepietauja, kad tik būtų su manimi.

Bet, nepaisant Analizos, mokykloje darosi nepakenčiamas. Triukšmas mano galvoje neatlyžta, ir nors iš paskutiniųjų stengiuosi nekreipti į jį dėmesio, kartais kyla noras išplėšti jį iš galvos ir klykti iš pasiutimo.

Po sumušimo praėjus kelioms savaitėms, man galvoje šnypščia. Dabar informatikos pamoka, ir nesuprantu, ką čia turėtume daryti, man neįdomu, nerūpi. Atsiprašau ir pasakau, jog noriu į tualetą, ir mokytojas, regis, neprieštarauja, kad išeinu iš klasės.

Išėjus į koridoriaus tylą pasidaro lengviau, neturėdamas daugiau ką veikti, nužingsniuojų į tuliką.

Įeinu, kai Konoras kaip tik išeina iš kabinos.

Akimirksniu susivokiu, kad reikia naudotis proga, ir puolu jį, daužau kumščiais, o kai jis sudrimba ant grindų, dar kelis sykį įspiriu.

Konoras nedaro nieko daugiau, tik dangstosi. Net nebando man suduoti. Mano puolimą sustabdo ne jis, o pro šalį einantis ponas Teiloras, istorijos mokytojas. Jis atplėšia mane nuo Konoro ir laiko stipriai prispaudęs prie prakaituotos krūtinės, o Konoras tuo tarpu raitosi ant grindų ir kiek įmanydamas inkščia.

Ponas Teiloras sako Konorui:

– Jei jauti, kad tau kažkas rimta, nejudėk. Jei ne, stokis ir duok tave apžiūrėti.

Prieš stodamasis Konoras dar kelias sekundes paguli.

Man jis atrodo visai sveikas.

– Einam su manim. Abu.

Tai ne prašymas, ir net ne reikalavimas, labiau liūdna pastaba.

Ponas Teiloras laiko mane už riešo taip smarkiai, kad net nutirpsta delnas. Mes sparčiai einame ilgais tuščiais koridoriais cypiančiomis grindimis ir paliekame Konorą medicinos punkte, kurį net nežinojau esant. Tada ponas Teiloras pasuka mane direktoriaus kabineto link, ir mes jau stovime ant kilimo prie jo sekretorės stalo.

Ponas Teiloras paaiškina jai situaciją, ta linkteli, pabeldžia į direktoriaus duris ir dingsta už jų. Nepraeina nė minutė, ji sugrįžta ir pasako, kad galime užėiti.

Ir tik sustojus priešais pono Brauno stalą ponas Teiloras paleidžia mano riešą ir sudrimba į kėdę šalia manęs. Kėdė sugirgžda.

Ponas Braunas barškina klaviatūrą nepakeldamas akių.

Ponas Teiloras paaiškina pagavęs mane besimušantį.

Per visą pasakojimą apie mano muštynes ponas Braunas toliau barškina klaviatūrą, paskui dar ilgiau. Atrodo, skaito, kas surašyta ekrane. Paskui giliai atsidūsta, pasisuka į poną Teilorą ir padėkoja už budrumą. Dar kartą giliai atsidusęs pirmąkart pažvelgia į mane. Išaiškina man apie deramą elgesį, kad būsiu paliktas po pamokų, ir paliepia grįžti į klasę. Akivaizdu, kad jam tai ne pirmas kartas, mat toji procedūra netrunka ilgiau nei penkias minutes.

Turiu grįžti į klasę. Informatikos pamoka dar nebus pasibaigusi.

– Ne, – nespėju nė pagalvoti, kai man iš lūpų išsiveržia šitas žodis.

Ponas Braunas nustemba:

– Ką?

– Ne. Į tą pamoką aš negrįšiu.

– Ponas Teiloras tave palydės, – ponas Braunas deda galutinį tašką ir vėl nosisuka į kompiuterį.

Ponas Teiloras kriuksėdamas ima kilti nuo kėdės.

Aš stumteliu jį atgal.

– Ne.

Atsisuku, griebiu pono Brauno klaviatūrą jam iš po rankų, tos taip ir sustingsta virš stalo. Trenkiu tą klaviatūrą į monitoriaus šoną ir viską numetu ant grindų. Pasakau:

– Pasakiau – ne.

Ponas Teiloras vis dar sėdi, bet vėl čiumpa man už riešo ir patraukia į save. Nesipriešinu, bet pasinaudoju tuo

momentu, pasuku, trenkiusi į jį ir mužu nuvirstame. Ponas Teiloras mosuoja rankomis, bandydamas mus parskraidinti į vertikalią padėtį. Bet nepavyks. Užtai dabar aš laisvas ir, kitaip nei ponas Teiloras, minkštai kritęs.

Atsistoju ir išeinu iš kabineto.

Nesu tikras, ar pakankamai prisidirbau, kad mane išmestų iš mokyklos, taigi čiumpu sekretorės kėdę ir sviedžiu pro langą, o tada patraukiu išėjimo link ir pakeliui dar paleidžiu gaisro signalizaciją. Idant būtų visai užtikrinta, ta sekretorės kėde, kaip tik patogiai nusileidusia netoliese, su-daužau direktoriaus mašinos langą.

Kai grįžtu namo, manęs jau laukia policija.

Į mokyklą grįžti dar tenka, bet tik vieną kartą, kad oficialiai atsiprašyčiau ponų Brauno ir Teiloro. Konoro atsiprašyti kažkodėl neprivalau. Močiutė nepatenkinta dėl dokumentų tvarkymo ir socialinės darbuotojos vizitų. Turėsiu atidirbti 50 valandų viešųjų darbų.

Viešuosius darbus dirbame keturiese, valome sporto centrą. Manau, kad dienos bėgs greičiau, jei ką nors veiksime – kad ir valysime, – bet Lijamas, vyriausias ir labiausiai patyręs atsilyginimo visuomenei srityje, nė nenori apie tai girdėti. Pirmą valandą apsimitinėjame beiešką skudurų ir šluotų; bent jau aš apsimitinėju, o Lijamas tiesiog šiaip malklinėja. Paskui išeiname parūkyti. Dar nebuvo bandęs, bet Džo čia tikras ekspertas, net moka pūsti ratilus, vieną po kito. Išmoko mane visko, ką moka.

Raumeningas jaunuolis, dirbantis sporto centro priimamajame, prorečiais išlenda ir liepia grįžti atgal ir valyti. Mes nekrepiname į jį dėmesio, ir jis nueina.

Daugiausia dienos laiko praleidžiu sėdėdamas lauke, rūkydamas ir klausydamasis, ką šneka kiti.

Lijamas daugybę kartų sugautas vagiant. Ima viską, nesvarbu, vertinga ar ne, naudinga ar ne. Svarbiausia – vogti, o ne tai, ką vagia. Džo sugautas vagiant parduotuvėje, o Brajanas sudaužė vogtą automobilį, ir jo kaklas vis dar įtvertas.

Kai nesėdime ir nerūkome, vaikštinėjame po sporto centrą. Kartais nešiojuosi šluotą. Šeštadienio rytais žmonių daugiausia. Mudviem su Džo patinka stebėti karatė treniruotes. Jos skirtos vaikams, nuo pradedančiųjų iki juodojo diržo. Paskui vėl einame į kiemą ir treniruojamės rūkyti.

Vieną šeštadienį, kai pasibaigia karatė treniruotė, pamatome, kad Brajanas su brangiais naikais. Jis sako:

– Galbūt dabar pradėsiu sportuoti. Kad jau nuėmė tą įtvarą.

Lijamas atsako:

– Puiku. *Just do it*, toks mano moto.

Mudu su Džo gulime ant neaukštos plačios tvoros ir išsitraukiame savo „Marlboro Light“. Treniruojusi leisti tris ratilus, su ketvirtuoju, einančiu per visų jų vidurį. Jau beveik pavyksta, tik ūmai kažkas išlenda pro avarinį išėjimą ir surinka:

– Kuris iš jūsų, mulkiai, paėmėt mano sportbačius?

Baigiu leisti dūmus ir pažvelgiu į tą berniuką. Jis vienas iš tų vaikų su juodaisiais diržais, tik dabar jau užsimovęs džinsus, bet dar basas.

Lijamas su Brajanu dingę.

– Atiduodat. Staigiai!

Juodadiržis berniokas pasileidžia į mudu su Džo.

Nesistoju, tik pakeliu kojas su purvinais batais ir sakau:

– Aš neėmiau.

Džo atsisėda ir daužo savo senų sportbačių kulnais į tvorą, bet nesako nieko. Išpučia dūmų ratilą, o paskui pro jo vidurį paleidžia berniukui į veidą dailios cigaro formos dūmų raketą.

Atsisėdęs sakau:

– Matėm, kaip tu treniruojies kung fu.

– Karatė.

– Supratau... karatė. Turi juodąjį diržą, ane?

– Taip.

– Jei mane išversi iš kojų, atgausiu tau batus.

Džo nusijuokia.

– Geras, va ir iššūkis.

– Bet jei aš tave išversiu, leisi tam, kas juos turi, pasilaikyti.

Berniukas su juodu diržu ilgai nemąsto. Jis visa galva aukštesnis už mane, sveria mažiausiai dešimt kilogramų daugiau ir, spėju, yra tikras, kad aš juodojo diržo neturiu. Jis iškart atsistoja kovine poza ir sako:

– Nagi, pirmyn.

Išsiimu cigaretę iš burnos ir ištiesiu ranką, tarsi norėdamas ją paduoti Džo, bet tuo pačiu metu pakeliu kojas, kad užšokčiau ant tvoros ir mesčiausi į tą berniuką, – užšoku jam keliais ant pečių. Sekundė ir jis ant žemės, o aš nusileidžiu ant kojų.

Atsitraukiu nuo jo. Jis atrodo gerokai įsiutęs.

Susivokiu, kad numėčiau cigaretę, ir pasilenkiu pakelti, o tada ūmai, tarsi per kokį kung fu filmą, atsiranda karatė mokytojas. Jis neaukštas, greičiausiai perkopęs keturiasdešimt, matyti, kad su juo geriau nejuokauti. Kitaip nei visi vaikai jo treniruotėse, jis atrodo tarsi trenkęs ne vienam, o paskui gavęs ir atgal.

Tačiau jis sako tam berniukui su juodoju diržu:

– Susitarimas yra susitarimas, Tomai. Jis nugalėjo. O tau derėjo greičiau reaguoti.

Džo suprunkščia.

Ponas Karatė padeda tam berniukui atsistoti ir jį nusiveda.

Lyg niekur nieko paimu cigaretę ir patraukiu.

Ponas Karatė man šūkteli:

– Jos tave nužudys.

Džo išpučia milžinišką ratilą, bet šis keistos formos, nes jis negali susilaikyti nesišiepęs.

Tiedviem karatistams dingus iš akiračio, Džo klausia:

– Negi planuojai taip ilgai gyventi, kad mirtum nuo plaučių vėžio?

penktasis pranešimas

Praėjus maždaug savaitei po mano pašalinimo iš mokyklos, močiutė sako mokysianti mane namuose. Puiku. Jokios mokyklos. Nei „prisisitaikymo“, nei „prisiderinimo“.

Ji sako:

– Tai mokykla, tik namie.

Ji paima senus Arano vadovėlius, rašiklius ir popieriaus, ir mudu susėdame prie virtuvės stalo. Atliekame keletą pratimų, labai lėtai. Man sunku perskaityti klausimus, o kol rašau abėcėlę, močiutė vaikšto po virtuvę. Pažiūrėjusi, ką parašiau, ji padeda Arano vadovėlius ten, kur buvo.

Po pietų mudu išeiname pasivaikščioti po mišką, kalbamės apie medžius ir augalus ir su didinamuoju stiklu apžiūrime kelias kerpes.

Kai pareina Aranas, močiutė paprašo jo pasėdėti su manimi, kol skaitysiu. Aranas visada kantrus, o su juo man niekada nebūna gėda, bet tai vargina, aš labai lėtas. Močiutė stovi ir stebi. Vėliau ji sako:

– Su knygomis tau nelemta draugauti, Neitanai. Aš tikrai neturiu tiek kantrybės ir sugebėjimų, kad išmokyčiau tave skaityti. Jei norėsi išmokti, teks bandyti Aranui.

– Man tas pats.

Nors žinau, kad Aranas neatlyš ir reikalau nepasiduoti.

– Aš neprieštarauju. Tačiau yra daugybė kitų dalykų, kuriuos reikia sužinoti.

Kitą dieną mudu su močiute leidžiamės iškylon į Velsą. Kelionė traukiniu trunka dvi valandas. Šalta ir vėjuota, bet neįlyja. Vaikštome kalvomis, man nepaprastai smagu žiūrėti, kur auga augalai ir gyvena laukiniai gyvūnai, kaip jie auga, kur jų namai.

Pirmą šiltą balandžio dieną liekame nakvoti, miegame po atviru dangumi. Daugiau niekada nenorėsiu miegoti vi-duje. Močiutė papasakoja man apie žvaigždes ir paaiškina, kaip mėnulio fazės veikia jos renkamus augalus.

Grįžus namo močiutė man aiškina apie virusus, bet, pa-lyginti su ja, aš tikras netikša, nenujaučiu, kaip ji, kaip tie augalai veiks kartu ar vienas kitą neutralizuos. Bet vis vien išmokstu jos virusų virimo pagrindus ir sužinau, kaip jos prisilietimas ar net kvėptelėjimas suteikia jiems magiškų savybių. Ir išmokstu gaminti paprastus vaistinius tepalus žaizdoms, pastą, ištraukiančią nuodus, ir migdančią trauk-tinę, bet žinau, kad niekada nepagaminsiu nieko magiško.

Turiu Velso žemėlapius ir gerai juos išstudijuojau. Žemė-lapius skaityti man nesunku, tai juk piešiniai, o aš galiu tą

žemę įsivaizduoti galvoje. Sužinau, kur teka visos upės, kaip išsidėstę kalnai ir slėniai, kur per juos veda keliai, vietas, kur galima rasti prieglobstį ir vandens, kur galiu maudytis, žvejoti ir statyti sąžastus.

Netrukus jau važinėju į Velsą pats vienas, dažnai praleidžiu ten po dvi ar tris dienas, miegu lauke ir maitinuosi tuo, ką duoda žemė.

Kai vienas išvažiuoju pirmą kartą, guliu ant žemės. Gulėti ant Velso žemės – ypatinga. Stengiuosi suprasti: aš laimingas, kai būnu su Aranu, jau pats buvimas su juo, jo lėtos ir taikios prigimties stebėjimas yra ypatingas; aš laimingas su Analiza, išties laimingas, galėdamas žiūrėti į jos grožį, o būnant su ja pamiršti, kas aš toks, irgi gana ypatinga. Bet gulėti išsitiesus ant Velso kalvų – kas kita. Geriau. Tada tai tikrasis aš. Tikras aš ir tikras kalnas, gyvi ir kvėpuojantys tarsai vienas.

Man sukanka dvylika, ateina metas dar vienam įvertinimui. Negaliu jų pakęsti, bet kad galėčiau vėl būti laisvas, valdausi, prisiverčiu vieną dieną taikstyti su Taryba, Tarybos nariais, svėrimu ir matavimu. Šito įvertinimo pabaigoje jie klausinėja močiutę apie mano mokymąsi, nors gana akivaizdu, kad žino, jog esu išmestas iš mokyklos. Močiutė jiems daug nepasakoja, nepamini ir iškylių. Atrodo, kad įvertinimas praėjo visai neblogai. Man priskirtas kodas vis dar *nenustatytas*.

Po savaitės sulaukiame dar vieno pranešimo. Susėdame prie virtuvės stalo, ir močiutė jį garsiai perskaito.

*Pranešimas dėl Baltųjų Anglijos, Škotijos ir Velso
raganų ir raganių tarybos nutarimo*

Siekiant užtikrinti visų baltųjų raganų ir raganių saugumą, buvo nutarta, kad puskodžiai (B0,5 / J0,5) gali pasitraukti iš savo registruotos gyvenamosios vietos tik gavę išankstinį Tarybos leidimą. Visiems puskodžiams, aptiktiems ten, kur būti jiems leidimas nesuteiktas, bus apribotas bet koks judėjimas.

– To jau per daug. Jam baigsis namų areštu, – sako Debora.

– Ko gero, jie žino, kad Neitanas važinėja į Velsą? – susirūpina Aranas.

– Nežinau. Bet taip, reikia manyti, kad žino. Maniau, jie tai leidžia, nes... – močiutė nutyla.

Žinau, ką ji manė. Taryba gali naudotis manimi, kad prisiviliotų Marką, kad sugundytų jį su manimi pasimatyti, o jei jis pasirodytų, jie puls ir nužudys jį... nužudys mus. Tačiau dabar, regis, jie nori apriboti mano judėjimą.

Akivaizdu, kad Debora irgi pagalvojo apie Marką. Ji sako:

– Gal tai kaip nors susiję su ta šeima šiaurės rytuose, kurią užpuolė Markas.

Visi sužiūrame į ją.

– Negirdėjot? Jie išžudyti.

- Iš kur žinai? – klausia močiutė.
- Nuolat būnu ištempusi ausis. Juk mums visiems ta tenka daryti, ar ne? Dėl Neitano... ir dėl pačių savęs, jei ką.
- Ir kaipgi tu būni tas ausis ištempusi? – klausia Aranas.
- Debora padvejoja, bet paskui pakelia smakrą ir sako:
- Susidraugavau su Nijalu.
- Aranas papurto galvą.
- Tiesiog ryte ryju kiekvieną jo žodį ir aiškinu jam, kaip jis gražus ir protingas, o jis... man pasakojasi.
- Aranas palinksta prie Deboros bartis, man rodos, bet jam dar nespėjus prasižioti, ji rėžia:
- Nepadariau nieko blogo. Kalbuosi su juo ir klausau: ką jis šneka. Kas čia tokio?
- O kai jis apkalbinėja Neitaną? Ką tada sakai?
- Debora pažvelgia į mane.
- Niekad su juo nesutinku.
- Bet ar prieštarauji? – pasakyti pašaipiau Aranas ji negalėtų.
- Aranai! Manau, kad tai puiki mintis, – nutraukiu aš. Močiutė sako, kad Taryba nuolat šnipinėja. Labai teisingai prieš juos naudoti jų pačių taktiką. Be to, Debora teisi – nedaro nieko blogo.
- Bet ir nieko gero.
- Prieinu prie Deboros, pabučiuoju jai į petį ir sakau:
- Ačiū, Debora.
- Ji apkabina mane.
- Taigi, Debora, ką sužinojai? – klausia močiutė.

Debora atsidūsta.

– Nijalas sakė, kad praeitą savaitę Markas išžudė šeimą – vyrą, moterį ir jų paauglį sūnų. Nijalo tėvas buvo iškvieistas į dėl to surengtą neeilinį Tarybos susirinkimą.

– Negaliu patikėti, kad jis tau visa tai papasakojo, – vėl purto galvą Aranas.

– Nijalas labai mėgsta girtis savo šeima. Turbūt jau kokius dešimt kartų man pasakojo, kad Kieranas mokosi tapti medžiokliu ir pirmąja visuose jiems rengiamuose bandymuose, nebent jį, žinoma, aplenkia Džesika. Pasirodo, Kieranas trokšte trokšta, kad jo pirmoji užduotis būtų šitas tyrimas.

– O kas buvo toji šeima? – klausia močiutė.

– Nijalas sakė, kad jų pavardė buvo Grėjai. Ji buvo medžioklė, o jis kažką dirbo Taryboje. Ar žinai juos?

– Pavardė girdėta, – atsako močiutė.

– Nijalas sakė, kad tie Grėjai sergėjo kažką, kas vadinasi Ferbornu, o Markas to Ferborno ieškojo. Nežinau, kas tas Ferbornas; nė nenutuokiu, ar žino pats Nijalas. Manau, kad kai jo paklausiau, jis susivokė per daug prisišnekėjęs, ir nuo to laiko beveik neprataria man nė žodžio.

Tyliu. Dėl kažkokios priežasties mano tėvas ką tik nužudė dar tris žmones, įskaitant vos keleriais metais už mane vyresnį berniuką. Gal čia koks nesusipratimas? Jis bandė jiems paaiškinti, kad nėra toks blogas, kad nenori jiems kenkti... Jis tenori to Ferborno. Gal jam to Ferborno reikėjo, kad ir kas tai būtų, bet jie jam nedavė, net neklausė... Užpuolė jį, o jis gynėsi ir...

Močiutė sako:

– Parašysiu Tarybai ir paprašysiu leidimo tau važinėti į Velsą.

– Ką? – nelabai klausiau, kas kalbama.

– Pranešime rašoma, kad kelionėms tau reikia leidimo.

Parašysiu Tarybai ir jį gausiu.

– Ne. Nenoriu, kad jie žinotų, kur važinėju. Nenoriu jų leidimo.

– Ruošiesi važinėti jiems nepranešus?

– Močiute, būk gera. Tiesiog paprašyk leidimo keliauti po vietinius miškus, parduotuves ir panašiai. To, kas man nelabai rūpi.

– Bet Neitanai, čia rašo... – močiutė žvilgteli į tą dokumentą: „Visiems puskodžiams, aptiktiems ten, kur būti jiems leidimas nesuteiktas, bus apribotas bet koks judėjimas.“

– Žinau, ką ten rašo. Ir žinau, ką noriu daryti.

– Tau tik dvylika, Neitanai. Nesupranti, kad jie...

– Močiute, suprantu. Viską suprantu.

Vėliau tą patį vakarą, kai rengiuosi gulti, Aranas bando su manimi pasišnekėti. Turbūt močiutė jo paprašė. Jis sako, kad man reikėtų „permąstyti“, „gal prašyti leidimo lankytis kurioje nors vienoje Velso vietoje“ ir panašiai. Suaugusiųjų šneka. Močiutės šneka.

Teatsakau jam:

– Ar suteiksite man leidimą nueiti į tualetą? Ar galima?

Jis neatsako, bet atsiklaupia ir apkabina mane. Taip ir klūpome. Jis spaudžia mane prie krūtinės, o aš tiesiog suakmenėjęs iš pykčio ir noriu padaryti jam ką nors blogo.

Taip ilgai praklūpojus ir aš jį prisispaudžiu, bet visai nedaug.

pirmasis bučiny

Taryba man suteikia leidimą lankytis šen bei ten poros mylių atstumu nuo namų, bet tik keliose vietinėse parduotuvėse ir mūsų miškelyje. Praeina metai, paskui kiti. Reikalą gaudina tik mano tryliktasis ir keturioliktasis gimtadieniai, bet įvertinimus pereinu ir man priskirtas kodas vis dar *nenustatytas*. Močiutė ir toliau moko mane apie virusus ir augalus. O aš ir toliau vienas važinėju į Velsą. Išmokstu žiemą išgyventi lauke, prognozuoti orą ir iškęsti lietų. Niekada nebūnu išvažiavęs daugiau nei tris dienas ir visada labai stengiuosi judėti nepastebimai. Išvažiuoju ir grįžtu skirtingais keliais, visada dairausi, ar manęs nestebi kokie nors pasiūsti šnipai.

Dažnai galvoju apie tėvą, bet planai su juo susitikti vis dar migloti. Mano mintys vis labiau krypsta Analizos link. Visą tą laiką taip ir nesilioviau galvojęs apie ją, jos plaukus, odą ir šypseną, bet po keturioliktojo gimtadienio tos mintys pasidarė dar įkyresnės. Noriu ir vėl ją matyti gyvai, ir mano planai su ja susitikti greitai tampa mažiau migloti.

Aš ne toks kvailas, kad artinčiausi prie jos namų ar mokyklos, bet tarp jų yra Skardžio kalnas, vieta, kur žadėjome vieną gražią dieną susitikti.

Linu ten.

Kalnas savo forma primena apverstą dubenį – plokščias viršuje, stačiais šlaitais ir su takeliu aplink papėdę. Pietiniame šone – atodanga, nuo kurios matyti platūs žali laukai, išraižyti kaimo keliukais su gyvatvorėmis pakelėje, ir vienas kiltas namas. Kalnas apaugęs medžiais – tiesiais, aukštais ir retais. Atodanga šiurkštaus smiltainio, skersai išilgai išvažota gilių plyšių. Kalno papėdėje – plika žemė. Plytų raudonumo, smėlėta, man beeinant batai apdulka.

Užlipti atodanga nesunku, nes yra kur pasidėti kojas ir už ko užsikabinti rankomis. Atsisėdęs ant plokščio akmens takelio, vedančio prie kalno, nematau, bet girdžiu kelių šunis vedžiojančių žmonių balsus ir vaikų, kurie neskubėdami iš mokyklos traukia namo, šūkčiojimus. Jei kas nors kitas, o ne Analiza lips į kalną, turėsiu marias laiko užbėgti viršun ir dingti.

Ant tos atodangos laukiu kiekvieną dieną, kai vyksta pamokos. Kartą man pasirodo, kad girdžiu jos balsą, kaip šnekasi su kažkuriuo iš savo brolių, taigi užlipu ant kalno ir parlekiu namo.

Į rudens pabaigą iš už nuokalnės švysteli šviesūs Analizos plaukai.

Susikaupiu, kad atrodytų, jog, sėdėdamas ant atodangos krašto, nerūpestingai tabaluuju kojomis.

Kol neužlipa stačiausia kalno dalimi, Analiza nepakelia akių. Pamačiusi mane stabteli, pasidairo ir toliau lipa, kol atsiduria beveik tiesiai po manimi. Pakelia galvą, nusišypsuoja ir nurausta.

Taip ilgai laukiau, kol ją pamatysiu, ir žinau, ką noriu pasakyti, bet viskas, nuo ko ruošiausi pradėti, atrodo ne taip. Susivokiu nustojęs tabaluoti kojomis ir vėl į tai susitelkiu. Kvėpuoti irgi pradedu keistai.

Analiza užkopia ant uolos. Net ir tai jai pavyksta elegantiškai, ir po kelių sekundžių ji jau sėdi greta ir tabaluoja kojomis tuo pačiu ritmu, kaip aš.

Po minutės šiaip ne taip pralemenu:

– Tau teks pranešti Tarybai, kad buvai su manimi susitikusi.

Ji liaujasi tabalavusi kojomis.

Primenu jai:

– Baltųjų raganų ir raganių Tarybos sprendimu Tarybai turi būti pranešta apie bet kokius kontaktus tarp puskodžių ir baltųjų ragų, pranešti turi abi pusės.

Analiza vėl ima tabaluoti kojomis.

– Aš tai kontaktų neturėjau.

Dabar jau jaučiu kiekvieną savo širdies tvinksnį; atrodo, kad bet kuris jų tuoj išsprogdins man krūtinę.

– Be to, mano atmintis siaubinga. Mama nuolat graužia, kad viską pamirštu. Pasistengsiu prisiminti, kad reikia jai pasakyti, jog buvau tave sutikusi, bet jaučiu, kad gali išdulkėti iš galvos.

– Gerai, kad aš taip lengvai pamirštamasis, – sumurmu
ir nenuleisdamas akių žiūriu, kaip jos raudonai apdulkėję
batai čia pasirodo, čia dingsta iš akių.

– Niekaip tavęs nepamirštu. Prisimenu visus tavo piešinius,
visus kartus, kada klasėje į mane pažiūrėjai.

Vos nenudrimbu nuo šlaito. *Visus kartus?*

– Na, ir kiekgi kartų klasėje aš į tave pažiūrėjau?

– Dukart pirmą dieną.

– Dukart?

Žinau, kad pažiūrėjau vieną kartą. Jaučiu, kaip ji žiūri į
mane, bet ir toliau įdėmiai stebiu jos batus.

– Tu atrodei toks... liūdnas.

Puiku.

– Tarsi būtų skaudėję.

Prapliumpu juoku.

– Nu jo, turbūt pataikei.

Atrodo, kad viskas buvo taip seniai.

– Dešimt kartų antrą dieną, – sako ji.

Pažiūrėjau tik kartą ir dabar jau žinau, kad ji mane erzina.

– Bet tik dukart trečią dieną, o tą dieną kaip tik atsisėdau
šalia tavęs per dailę, bet tu net ir tada į mane nežiūrėjai, nes
negalėjai atplėšti akių nuo to žvirblio.

– Ten buvo strazdas, ir aš jį piešiau.

– O po to jau galvojau, kad įveikėme tavo drovumą, bet
dabar dar į mane nebuvai pažiūrėjęs.

Ji liaujasi tabalavusi kojomis, pakelia jas ir nukrato batus,
tie nukrenta žemyn.

– Aš ne drovus ir į tave pažiūrėjau.

– Kalbu apie šitą savo kūno dalį.

Suprantu, kad ji rodo sau į veidą, bet vis dar spoksau į tą vietą, kur ji tabalavo kojomis. Atsisuku ir nuryju seiles. Ji graži kaip visada. Baltojo šokolado plaukai, skaidraus medaus oda, kiek įdegusi ir raustelėjusi. Tačiau ji nesišypso.

– Ar tu žinai, kokios nerealios tavo akys? – klausia.

Ne.

Ji stumteli mane petimi.

– Ko toks paniuręs, kai aš tau kalbu gražius dalykus.

Ji palinksta arčiau, žiūrėdama man tiesiai į akis, o aš žiūriu į jos, stebiu, kaip žydrynėje sukasi sidabro atšvaitai, kai kurie – greitai, kiti – lėtai, dar kiti, atrodo, juda į mane.

Analiza sumirksi, atsitiesia ir sako:

– Gal ne toks ir drovus.

Paskui atsispiria nuo šlaito, šoka iš labai aukštai ir švelniai nusileidžia apačioje.

Šoku jai iš paskos, o kai nusileidžiu, ji nuskrieja tarsi gazelė ir mudu truputį pasigainiojame vienas kitą aplink kalną, o paskui ji pasako turinti eiti.

Likęs vienas, vėl atsigulu ant akmens ir viską perkratinėju iš naujo. Ir bandau sugalvoti, ką jai sakyti kitąkart. Gal kokį komplimentą, kaip kad ji apie mano akis: „Tavo akys kaip ryto dangus.“ „Tavo oda tarsi aksomas.“ „Man taip gražu, kai saulėje švyti tavo plaukai.“ Visa tai skamba taip apgailėtinau ir žinau, kad niekada to nepasakysiu.

•

Susitinkame kitą savaitę, ir dabar jau Analizos eilė sėdėti nuuglumusiai ir spoksoti į savo batus.

Suprantu, kokia problema.

– Apie mane blogai šneka?

Iš karto ji neatsako, turbūt bando viską pasverti.

– Sako, kad tu juodasis raganius.

– Jei tai būtų tiesa, būčiau nužudytas.

– Na, sako, kad tu panašesnis į savo tėvą, o ne į mamą.

Ir tada aš ūmai susivokiu, kaip tai pavojinga.

– Tu geriau eik. Tau nereikėtų su manimi matytis.

Ji užklumpa mane netikėtai, atsisuka ir žiūrėdama tiesiai į akis sako:

– Man nesvarbu, kas šnekama. Man net tavo tėvas nerūpi. Man įdomus tu.

Nežinau, ką ir besakyti. Ką galima į tai atsakyti? Bet padarau tai, ką norėjau padaryti visą gyvenimą, – paimu jos ranką ir pabučiuoju.

Nuo tada mudu susitinkame kas savaitę, sėdime ant uolos ir kalbamės. Pasipasakoju jai apie savo gyvenimą, bet ne viską. Apie močiutę, Araną ir Deborą. Nepasipasakoju apie Velsą ir kaip ten važinėju, nors ir norėčiau. Bet bijau. Negaliu to pakęsti. Man bjauru, kad negaliu būti su ja atviras dėl gniuždančios siaubingos baimės, nes kuo mažiau ji žinos, tuo bus saugesnė.

Ji papasakoja man apie savo gyvenimą. Regis, jos tėvas ir broliai yra tarsi vyriškos Džesikos versijos, o motina –

nejprastai silpna baltoji ragana. Analizos gyvenimas tikriausiai labai liūdnas, palyginti su juo, atrodo, kad mano namuose tikra laisvė ir atsipalaidavimas. Ji niekad nėra girdėjusi apie įvertinimus ir netiki manimi, kol nenupaskoju, kaip atrodo tas šviesiaplaukis Tarybos narys, sėdintis Tarybos pirmininkės kairėje. Analiza sako, kad, ko gero, tai bus jos dėdė, Solas O'Brajanas.

Užduodu jai klausimą, kuris man niekada nedavė ramybės. Kiek išvis esama tų puskodžių? Ji nežino, bet pabandys paklausti tėvo, nes šis dirba Taryboje.

Kitą savaitę ji praneša, kad jis atsakė: „Tik vienas.“

Kitą kartą ji klausia:

– Ar Debora jau surado savo dovaną?

– Ne. Jai sunkiai sekasi. Jos mąstymas pernelyg loginis.

– Nijalas irgi nervinasi. Jis mirtinai trokšta sugebėti tapti nematomas, kaip Kieranas ir mūsų dėdė, bet man atrodo, kad jam tai visai neduota. Jis nenorėjo, kad dovanojimo ceremoniją atliktų mama; sakė, kad būtų daugiau šansų gauti nematomumą iš tėčio. Bet aš manau, kad jokio skirtumo. Kieranas gerė mamos kraują, ne tėčio. Manau, kad dovana susijusi su pačiu žmogumi: ji yra tavyje nuo pat gimimo, o dovanojimo stebuklas leidžia jai išryškėti. Nijalas pernelyg atviras, kad galėtų virsti nematomu.

– Taip, ir aš manau, kad yra būtent šitaip. Džesika gali persikūnyti. Ji melagė iš prigimties. Jos dovana jai tinka

kaip nulieta. Bet ji gėrė močiutės kraują, o močiutės šeimoje nėra nė vieno, kuris būtų tą dovaną turėjęs.

– Manau, kad man teks viralai.

– Mano močiutė turi viralus. Ji protinga, bet ir puikios intuicijos. Manau, todėl jai taip gerai su jais ir sekasi. Tu kaip ji. Jos dovana stipri.

– Nemanau, kad manoji bus labai stipri. Turbūt būsiu kaip mama.

Analiza klysta nedažnai, tačiau čia jau visai nupjovė į pievas. Pekeliu jos ranką ir pabučiuoju.

– Ne, tavo dovana bus stipri.

Analiza kiek nurausta.

– Įdomu, kaip bus tau. Kartais atrodo pašėlęs ir pamišęs, manau, kad tavo dovana bus tokia kaip tėvo. Bet kitąkart būni toks švelnus, ir tada jau nežinau... gal būsi kaip mama. Tačiau viralų tikrai nebus.

Mes ir toliau susitikinėjame kartą per savaitę per visus mokslo metus – žiemą, pavasarį ir vasaros pradžią. Stengiamės susitikti tik trumpam ir kaitaliojame dienas. Per atostogas nesimatome.

Glostau Analizai plaukus, stebiu, kaip jie krenta man tarp pirštų. O ji tyrinėja mano delną, brauko pirštų galiukais per odą. Ji sakosi iš delno linijų galinti nuspėti mano likimą.

Sako:

– Būsi galingas raganius.

– Tikrai? Ar labai?

– Ypatingai. – Vėl brūkšteli man per delną. – Taip, tai akivaizdu. Matau tai iš šitos linijos. Tavo dovana bus nepaprasta. Ją turi labai retas. Galėsi pasiversti gyvūnu.

– Būtų neblogai.

Suimu jos plaukus ir paleidžiu, žiūriu, kaip jie krenta.

– Bet tik vabzdžiu.

– Vabzdžiu? – paleidžiu plaukus.

– Galėsi tapti tik kokiu nors vabzdžiu. Būsi ypač geras šūdvalis.

Suprunkščiu.

Ji toliau brauko man per delną.

– Ir labai smarkiai kažką įsimylėsi.

– Žmogišką būtybę ar šūdvalį?

– Žmogišką. Ir ta būtybė mylės tave amžinai, net kai būsi šūdvalis.

– O kokia ta būtybė?

– Šito nematau... toj vietoj purvo dėmė.

Glostau jai skruostą. Ji sėdi ramiai, leidžiasi mano liečiama. Mano pirštai bėgioja jos skruostais, aplink lūpas, per smakrą ir žemyn kaklu, paskui vėl kyla aukštyn prie skruosto kaktos link, leidžiasi nosies galiuku prie lūpų, ten pirštas ir sustoja. Ji pabučiuoja jį kartą. Paskui kitą. Palinkstu į priekį ir išdrįstu tą pirštą patraukti tik tada, kada vietoj jo priglunda mano lūpos.

Mudu prisiglaudę vienas prie kito – lūpomis, rankomis, krūtine, dubeniu; visu kūnu trokštu būti kuo arčiau jos.

Negaliu atplėšti lūpų nuo jos odos.

Kai galiausiai mums pavyksta atsiplėšti vienam nuo kito, atrodo, kad praėjo tik kelios minutės, tačiau jau temsta. Atsisveikinant ji paima mano ranką ir pabučiuoja smilių, jos lūpos, liežuvis ir dantys liečia mano odą.

Susitarėme susitikti po savaitės. Kita diena, regis, trunka amžinybę. Dar kita – dar ilgesnė. Nesumoju, kur pasidėti; negaliu daryti nieko daugiau, tik laukti. Iš to noro pasimatyti jaučiu fizinį skausmą. Suka vidurius.

Galčiausiai išaušta mūsų pasimatymo diena, o kol sulaukiu popietės, praeina metai.

Laukiu ant uolos, guliu ant nugaros, žiūriu į dangų ir laukiu, kada išgirsiu Analizos žingsnius. Įsitempiu nuo kiekvieno garso, o kai išgirstu, kad ji jau krebžda kalnu, apsiverčiu ant šono ir atsisėdu. Iš už kalno pasirodo jos šviesūs plaukai, nušoku nuo uolos, nusileidžiu sulenktomis kojomis ir tupiu, kairės rankos pirštus atrėmęs į žemę, o dešine įsisprendęs į šoną, stengiuos atrodyti kietas. Atsistoju ir žengiu į priekį.

Bet kažkas labai negerai.

Analiza perkreiptu veidu... paklaikusi.

Imu dvejoti. Ar man eiti prie jos? Gal bėgti? Ką daryti?

Apsidairau.

Ne kitaip, kaip jos broliai, bet jų nei matyti, nei girdėti. Juk negali būti Taryba... o gal ji?

Žengiu į priekį. O tada pasirodo vyro siluetas ir atsistoja šalia Analizos. Jis visą laiką buvo su ja, uždėjęs ranką jai ant

peties, stūmė ant kalno ir laikė, kad nepabėgtų. Bet buvo nematomas.

Kieranas.

Analizos vyriausiasis brolis aukštas kaip ir visi jos šeimoje, bet jo pečiai plačių plačiausi, o plaukai ne balti, bet šviesiai raudonai rudi, plonesni ir trumpai kirpti. Nenuleisdamas nuo manęs akių jis kiek pasilenkia ir kažką sušnabžda Analizai į ausį, kad negirdėčiau.

Analiza įsitempusi visu kūnu. Atsakydama Kieranui ji mėšlungiškai linksi galvą. Jos žvilgsnis įbestas į priekį, ne į mane, bet į nieką. Kieranas patraukia ranką jai nuo peties, ir ji paknopstom nubėga šlaitu žemyn.

JB

Kieranas užtvėręs visus pabėgimo kelius į apačią. Dabar iš kairės į mane artėja Konoras, iš dešinės – Nijalas. Galėčiau išvystyti gerą greitį bėgdamas žemyn, bet Analiza man sakė, kad Kieranas labai greitas. Galėčiau daryti lanką į kairę ir dešinę, bet jis stovi kiek žemiau ir jei bus greitas, tai...

Kieranas išsišiepia ir mosteli man prieiti.

Ne, ko gero, prieiti ne pati geriausia išeitis.

Apsisuku ir pasileidžiu į viršų akmens atodanga. Esu čia lipęs daugybę kartų ir žinau kiekvieną atbrailą ir iškyšą. Galėčiau užrištomis akimis užlipti. Iš savo vietos šlaite Kieranas manęs niekaip nepagaus. Tačiau tos kelios uždels-tos sekundės suteikė Nijalui ir Konorui pranašumą, ir kol užlipu į viršų, Konoras jau nesustodamas lekia link manęs, ištiesia rankas ir čiumpa už krūtinės, kad nustumtų mane atgal nuo šlaito.

Griūnu atbulas, apsisuku ore ir atsitupiu ant plikos žemės kiek žemiau, grįžtu į poziciją, kur buvau prieš minutėlę. Nusileidžiu gerai ir dabar man telieka vienintelė galimybė – risti nuo kalno. Bet vos tik spėju pakelti ranką, iš šono kerta batą, mano pilvas pakyla į orą ir, netekęs kvapo, drimbu veidu į žemę.

Imu šliaužti. Į šonkaulius gaunu dar vieną spyrį. Ir dar vieną. Batai žeria man į akis dulkes ir smėlį, vienas pakyla ir užmina man pakaušį, įmala veidą į dulkes.

– Sėsk jam ant kojų, – paliepia Kieranas Konorui. – Nijalai, suimk jam rankas.

Nijalas čiumpa man už rankų, savo rankomis ir kojomis prispaudžia jas prie žemės ir atsisėda man ant galvos. Po jo prakaituotomis kelnėmis man sunku kvėpuoti. Nieko negaliu padaryti. Nieko nematau, tik pilką vilną, bet girdžiu Nijalo šnopavimą ir nervingą, pridususį Konoro kikenimą. Negaliu pajudėti.

Kieranas klausia:

– Ar žinai, kas čia, Konorai?

Konorui tenka pamąstyti, bet galiausiai jis prataria:

– Medžioklinis peilis.

Imu rangytis, urgzti ir juos keikti.

– Stipriai jį laikyk, Nijalai. Jei tiksliau, čia prancūziškas medžioklinis peilis. Tie prancūzai gamina labai gerus peilius. Pažiūrėk į šituos ašmenis. Dailiai išilenkia į rankeną. Puikus dizainas. Šveicarai į savo peilius prikrauna

visokių įmantrybių, bet kam to reikia, svarbiausia – geri
užmenys.

Išgirstu, kaip plyšta mano marškinėliai, ir nugara pa-
juntu oro vėšą. Vėl imu spyriotis ir keiktis.

– Stipriai jį laikyk ir užkimšk burną šituo.

Nijalo kojos pajuda, ir man į burną įgrūdami mano
marškinėliai, bandau juos prakąsti, bet man per nugarą
brūkšteli peilis, ir aš riečiuosi nuo jo, bet jis neatsitraukia
ir sustoja ties mano kairiąja mente.

– Manau, kad pradėsiu nuo čia. Sakyčiau, kad šita jo
pusė juoda.

Peilio smaigalys įsminga. Pamažu skausmas keliauja
žemyn nugara, aš rėkiu ir keikiuosi į marškinėlius burno-
je, tik garsai nuslopsta.

Kieranas sušnypščia man į ausį:

– Tu juodas šūde, Nijalas sakė tau nelįsti prie mūsų
sesers.

Jis vėl duria man į kairiąją mentę, sukandu dantis, o
kol jis pjauna, rėkiu.

Jis vėl stabteli ir sako:

– Tau reikėjo jo paklausti.

Ir darsyk lėtai pjauna.

O aš tuoj išprotėsiu nuo to rėkimo ir meldimo, kad kas
nors jį sustabdytų.

Bet jis pjauna dar ir dar, o aš tegaliu rėkti ir melsti.

– Padarykim pertrauką.

Niekas nė necypteli. Bet mano galvoje ne tylą. Mano galvoje užia malda. Meldžiu, meldžiu, nebeleiskite jam to daryti.

Kieranas sako:

– Kaip čia gražu, Konorai, ką? Puikūs vaizdai.

Liaujuosi melstis ir klausausi.

Konoras neatsako.

Nijalas sako:

– Kieranai, jis baisiai kraujuoja.

Atrodo, kad jis išsigandęs.

– Vos nepamiršau. Ačiū, kad priminei, Nijalai. Turiu nuo stovyklos užsilikusią miltelių, – jo balsas artėja. – Jie naudojami atpildui.

Vėl imu melstis, garsiau nei bet kada, kad tik jis to nedarytų, meldžiu.

– Jie sustabdo kraujavimą. Negerai, jei juodasis raganius mirtinai nukraujuos. Girdėjau, kad jie kiek skausmingi. Na, bet juk tuoj sužinosime, ane?

O tada aš imu maldauti. Tik mintyse, bet jau maldauju. *Būkit geri, nedarykite šito, ne, ne, ne, ne...*

– Ei. Budinkis.

Kvėpuoti lengviau. Nijalas nulipęs man nuo galvos. Marškinėliai ištraukti iš burnos.

– Budinkis.

Atsimerkęs matau tik juodą batą, nublizgintą, bet kiek aplipusį smėliu ir aplašėjusį krauju. Vėl užsimerkiu.

Ausyje – Kierano balsas, taip arti, kad jaučiu jo kvėpavimą.

– Kaip jautiesi? Gerai?

Jaučiuosi išsigandęs.

Skausmas nugaroje atlėgęs. Bet daugiau nebenoriu. Pa-
daryčiau bet ką, kad jis daugiau to nedarytų. Maldaučiau ir
prašyčiau, ir mintyse sau kalbu: *Būkit geri, nedarykite šito.*
Būkit geri. Žodžių negaliu ištarti, jie neprasimuša, bet min-
tyse meldžiu: *Būkit geri, nedarykite šito.*

– Tu verki. Ei, Nijalai! Konorai! Jis verkia.

Tyla.

– Manai, kad jis gailisi, Konorai? Gailisi, kad tave
primušė?

Konoras kažką sumurma.

– Gal. Nežinau. Nijalai, kaip tu manai?

– Taip, – Nijalo balsas vos girdėti. Bet skamba piktai.

– Gerai... ką gi, puiku. – Kieranas pasilenkia man prie
ausies ir sako: – Na ką, gailiesi, kad primušei mano apgai-
lėtinius brolius?

Norėčiau pasakyti, kad taip. Tikrai norėčiau. Mintyse sa-
kau – atsiprašau. Bet iš lūpų neišeina nė garso.

– Ir gailiesi, kad susitikinėjai su mano seserim?

Ir vos tik jis tai pasako, iš to, kaip jis tai pasako, suvo-
kiu, kad jis dar nebaigė. Čia dar ne pabaiga. Jis nė nesiruo-
šia sustoti. Ir ką besakyčiau, tai nieko nepakeis. Tegaliu jo
nekęsti.

– Klausiu, ar gailiesi, kad susitikinėjai su mano seserim?
Nekenčiu jo visomis ašaromis, riksmu ir meldimu.

– Ką dar su ja išdarinėjai?

Norėčiau, kad jis žinotų, ką mes veikėme, bet nè minties negali būti, kad jam ką nors papasakočiau.

– Man neatrodo, kad nors kiek gailėtumeis... ane?

Ne, nesigailiu. Nieko nesigailiu. Manyje per daug neapykantos, kad imčiau ko nors gailėtis.

– Pabandom iš naujo, ką. Šitoj pusėj. Šita turbūt bus balta.

Marškinėliai sugrūdami atgal man į burną, ir pajuntu, kaip prie dešinėsios nugaros pusės, šalia stuburo, artėja peilis. Kol kas supjaustyta tik kairioji nugaros pusė, ir aš suvokiu, kas laukia. Tik tam jis čia ir šnekėjo; kad žinočiau, kas manęs laukia.

Tas pjovimas baisu, bet visąlaik galvoju apie miltelius. Štai ko bijau. Tačiau Kieranas visai neskuba...

– Opa, opa, opapa, – pliaukšt per veidą. – Beveik baigta. Bet liko smagiausioji dalis. Kaip ten sako, geriausia reikia pasilikti pabaigai, ane?

Jau lioviausi galvojęs; melstis lioviausi jau seniai. Žiūriu į smėlį. Į smulkius jo grūdelius, oranžinius, plytinius, raudonus ir vieną kitą mažulytį juodą.

– Ar nori pabarstyti ant jo miltelių?

– Ne.

– Ne? Taigi tada teks tau, Konorai.

– Kieranai, – labai tyliai sako Konoras. – Aš...

– Užsičiaupk, Konorai! Barstai ir viskas.

Kieranas pasilenkia man prie veido ir sako:

– Žiūrėk, kad daugiau nepasikartotų, tu puskodis šūde, nes jei pasikartos, prieš išversdamas tau žarnas nupjausiu kiaušus.

Nekenčiu jo, keikiu ir rėkiu ant jo į marškinėlius.

Tamsu. Žemė po manimi šalta. O man šalta viduje, bet nugarą dega. Vos pakrutu, bet turiu užgesinti tą ugnį. Raitausi ant žemės. kažkas kažkur tolumoje šaukia.

Šaukia...

Arano balsas...

Medžiai tarsi sargybiniai, bet bėga pro mane nesustodami. Juoduma.

– Neitanai? – ausyje suskamba švelnus Arano balsas.

Atsimerkiu ir pamatau jo veidą. Manau, kad mes virtuvėje.

Guliu ant stalo. Tarsi vakarienei patiektas viščiukas. Močiutė stovi nugarą į mane; gamina padažą. Debora neša gaurojantį dubenį. Gal ten kokios bulvės?

– Tu pasveiksi. Pasveiksi, – sako Aranas. Bet sako kaip keistai.

Debora pastato tą dubenį šalia manęs, ir jau žinau, kad ten ne bulvės, ir taip bijau, taip bijau. Ji lies man nugarą. Meldžiu Arano, kad neleistų joms manęs liesti.

– Jos turi išvalyti žaizdas. Tu pasveiksi. Pasveiksi.

Meldžiu jo, kad neleistų joms manęs liesti. Bet nemanau, kad tie žodžiai pasigirsta.

Jis dar stipriau suspaudžia man ranką.

Vėl pabundu. Vis dar ant virtuvės stalo. Arano ranka suspaudusi manąją. Nugara kaista iš vidaus, bet išorėje vėsi.

Aranas tyliai prataria:

– Neitanai?

– Pabūk su manim, Aranai.

Saulės spinduliai šildo man veidą. Nugarą traukia, ji pulsuoja sulig kiekvienu širdies tvinksniu. Nedrįstu judinti nieko kito, išskyrus pirštus. Aranas vis dar laiko mane už rankos.

– Neitanai?

– Vandens.

– Pasuk galvą, bet labai lėtai. Įkišiu tau į burną šiaudą.

Sumirksiu ir atsimerkiu. Guliu skersai lovos, padėjęs galvą ant čiužinio krašto. Žemiau galvos – stiklinė vandens su ilgu šiaudeliu.

Atsigėręs nusmingu kelioms minutėms ir pabundu nuo sukamų vidurių. Išsivemiu į dubenėlį, pastatytą vietoj stiklinės, bet mane kausto siaubas, nes nuo kiekvieno susitąsymo žiauriai spazmuoja nugarą.

Kai pabundu, Aranas vis dar šalia. Sako:

– Močiutė tau sutaisė gėrimo. Sako, kad gertum mažais gurkšneliais.

Tas gėrimas šlykštus. Matyt, jame būta migdomojo viralo, mat nieko daugiau nebeprisimenu ir pabundu tik vakare.

Pajudinu pirštus, bet Arano šalia nebėra. Kambary tamsu, tačiau lovoje matau jo miegančio siluetą. Namuose tylu, bet paskui išgirstu prislopintus balsus ir truputį pasuku galvą, kad pažiūrėčiau pro durų plyšį. Močiutė su Debora laiptų aikštelėje. Jos kalbasi; įtempiu ausis, kad išgirsčiau, ką sako, bet tada suvokiu, kad jos nesikalba, – jos verkia.

Kitą rytą pabundu vėl ištroškęs. Po manimi stovi stiklinė vandens; bent jau to gėralo nebereikės gerti. Imu godžiai čiulpti ir šliurpsėdamas ištuštinu ją iki dugno.

– Turėtum gerti mažais gurkšneliais.

Kilstelėjęs galvą pamatau Araną, sėdintį ant savo lovos, atsirėmusį į sieną. Jis išblyškęs, pajuodusiais paakiais.

– Kaip jautiesi?

Pagalvoju apie tai ir pajudinu galvą. Nugarą baisiai tempia.

– Geriau. O tu?

Jis patrina rankomis veidą ir atsako:

– Truputį pavargęs.

– Tu bent jau neverki, – sakau. – Pirmą kartą mačiau močiutę verkiančią.

Vėl trukteliu iš šiaudelio, nors nebėra ką gerti, o paskui pakeliu į jį akis ir klausiu:

– Ar tikrai taip blogai?

Jis irgi žiūri man į akis.

– Taip.

Kurį laiką tylime.

– Ėjai manęs ieškoti?

– Kai jau buvo vėlus vakaras, išėjau ieškoti į mišką; tai buvo apie dešimtą. Ten tavęs neradau ir ėmiau darytis po skersgatvius. Vidurnaktį paskambino Debė. kažkas mums telefonu pranešė, kur tave rasti. Debė mano, kad Nijalas.

Papasakoju Aranui, kaip buvo, ir apie pasimatymus su Analiza.

Jis nieko neatsako, taigi klausiu:

– Manai, kad su ja susitikinėdamas elgiausi kvailai?

– Ne.

– Tikrai?

– Judu patinkate vienas kitam. Ji su tavimi maloni ir... na, žinai... graži.

Vėl tylime.

– Duok žodį, kad daugiau su ja nesusitikinėsi.

Spöksau į grindis, galvoju apie Analizą ir jos šypseną, ir apie jos veido išraišką tada, kai mačiau ją paskutinį kartą.

– Neitanai. Duok žodį.

– Aš ne toks kvailas.

– Duok žodį.

– Duodu žodį, kad aš ne toks kvailas.

Spöksau į grindis.

Aranas čiūžteli grindimis ir atsisėda prie manęs. Nubraukia man plaukus nuo veido, pabučiuoja į kaktą ir sušnabžda:

– Neitanai, būk geras. Aš to neištversiu.

Išgyju greitai, net ir kaip ragas, bet vis vien praeina penkios dienos, kol galima nusiimti tvarsčius. Stoviu vonioje nugara į didįjį veidrodį, o mažą močiutės veidrodėlį laikau rankose. Jau antrą dieną Aranas manęs klausė, ar Kieranas pasakė, ką padaręs. Žinojau, kad ten ne šiaip papjaustyta.

Randai nuo menčių iki pat nugaros apačios: J kairėje ir B dešinėje.

po traumos

Žinau, kad reikia laikytis atokiai nuo Analizos. Aš ne kvailas; nebandysiu su ja susitikti, bent jau ne dabar, bet turiu sužinoti, ar jai viskas gerai.

Nuo to laiko, kai Debora baigė mokyklą, jokių kontaktų su Nijalu ji neturėjo, jei neminėsim to skambučio, kai buvo pranešta, kur aš. Bet net jei jie ir bendrautų, vis vien niekaip nepasitikėčiau, ką Nijalas šnekėtų apie Analizą. Paklausiu Arano, ar jis negalėtų kaip nors perduoti jai žinutės. Jis atsako, kad jam pagrasino: „Ir tau bus kaip broliui, jei bent artyn prie jos prieisi.“ Įtariu, kad Nijalas nepavadino manęs „broliu“, bet visiškai aišku, ką jis norėjo pasakyti, taigi sakau Aranui, kad pamirštų, ko prašiau.

Aranas sako:

– Nekaltink savęs.

Aš ir nekaltinu. Kaltinti reikia Kieraną ir jo kretinus brolius.

Esu tikras, kad ir Analiza taip mano ir žino, jog tikrai nenorėčiau pridaryti jai bėdos... bet susimoviau. Buvau nai-

vus. Žinojau, kad jei mus pagaus, abu turėsime daug bėdos, bet to nepaisiau. Kaip ir ji.

Močiutė sėdi ant mano lovos krašto ir valo savo tepalus man nuo nugaros. Perbėga pirštais per randus, aš irgi ištiesiu ranką jų paliesti. Nelygios, tuščios vagos.

Močiutė sako:

– Jie gerai sugiję. Atrodo, lyg būtų jau metų metus.

Išriečiu nugarą, pasilenkiu ir pasukioju pečius. Nebe-skauda; tempimas irgi praėjo.

– Tepalai savo padarė, bet tu irgi prisidėjai. Jau pasireiškia tavo gijimo gebėjimai.

Visi raganai ir raganos gyja greičiau už eilinius. Kai kurie daug greičiau. Dar kiti – akimirksniu. Žinau, kad močiutė teisi. Jaučiuosi puikiai. Kiek apsvaigęs, pakilus...

Bet dabar gijimas jau baigėsi. Pirmą naktį, kai nuvalė tepalus, susiraitau lovoje, nes pagaliau galiu gulėti kokiam tik noriu poza. Jausmas malonus, bet trunka neilgai. Imu prakaituoti, ir galvos skausmas, į kurį nekreipiau dėmesio, vis didėja, kol ima atrodyti, kad mano kaukolė tuoj sprogs. Nueinu į virtuvę atsigerti vandens, bet nuo to pradeda pykinti, o kai atsėdu ant slenksčio, iškart palengvėja. Taip ir rymau tarpdury prie sienos. Dangus skaidrus, mėnulis atrodo sunkus ir milžiniškas. Tylu ir ramu, nesijaučiu pavargęs. Apsidairęs pamatau, kad mano tamsus šešėlis nutįšęs per visą virtuvę. Neskubėdamas pasiimu iš stalčiaus peiliuką ir jaučiu, kaip būnant virtuvėje vėl ima pykinti, bet vos

tik sugrįžtu į savo vietą ant slenksčio, pykinimas pračina. Svarstydamas, nuo ko pradėjus, mosuoju peiliuku.

Peilio smaigaliu truputį įsipjaunu rodomąjį pirštą. Iščiulpiu kraują ir žiūriu į žaizdą, pražiodinu ją. Vėl pasi-pila kraujas, vėl iščiulpiu, tada spoksau į pirštą ir bandau susigydyti.

Galvoju: *gyk!*

Vėl kraujuoja.

Atsipalaiduoju, žiūriu į mėnulį, jaučiu žaizdą, jaučiu, kaip pulsuoja pirštas. Jaučiu. Galvoju apie jį ir apie mėnulį. Nežinau, kiek laiko tai trunka. Ilgokai. Bet žinau, kad kažkas vyksta, nes negaliu susilaikyti nesišypsodamas. Apima svai-gulys. Smagumėlis. Vėl bedu peiliu į pirštą.

Kitą naktį stengiuosi miegoti, bet vos tik sutemsta, ima mušti prakaitas ir pykinti, išeinu į lauką ir kaipmat pasijuntu geriau. Pamiegu sode ir sugrįžtu, kol Aranas dar nepabudęs.

Ir trečią naktį darau taip pat, tik šįkart grįžtu, kai Aranas jau rengiasi.

– Kur buvai per naktį?

Gūžteliu.

– Nesusitikinėji su Analiza?

– Ne.

– Jei susitikinėji...

– Nesusitikinėju.

– Žinau, kad ji tau patinka, bet...

– Nesusitikinėju! Tiesiog negalėjau užmigti. Buvo per karšta. Miegojau lauke.

Neatrodo, kad Aranas patikėjo. Išeinu iš kambario ir laiptų aikštelėje randu Deborą, ji šukuojasi, apsimesdama, kad visai nesiklausė.

Kai virtuvėje susėdame pusryčiauti, Debora pasilenkia prie manęs ir sako:

– Šiąnakt visai nebuvo karšta. Manau, turėtum pasipasa-koti močiutei, kad tau sunku užmigti.

Papurtau galvą.

Taigi Debora garsiai visiems praneša:

– Pasiskaičiau apie potrauminio streso sindromą.

Aranas užverčia akis. Bedu šaukštą į savo dribsnius.

– Reakcija į šoką gali būti pavėluota. Jam būdingi koš-marai ir ryškūs prisiminimai. Pyktis, dirglumas...

Spoksodamas į ją susiverčiu burnon kalną dribsnių.

Močiutė klausia:

– Apie ką tu čia, Debora?

– Neitanas patyrė siaubingą traumą. Jam nesimiega. Muša prakaitas.

– Aa, aišku, – sako močiutė. – Tave kamuoja košmarai, Neitanai?

– Ne, – iškošiu pilna burna.

– Jei jį kamuoja košmarai ir streso pasekmės, nelabai protinga kelti tą klausimą per pusryčius, – sako Aranas.

– Tik manau, gal močiutė jam gali duoti kokio migdo-mojo gėrimo.

– Ar tau reikia migdomųjų, Neitanai? – klausia Aranas.

– Ačiū, ne, – sakau, grūsdamas maistą burnon.

– Ar gerai šianakt išsimiegojai, Neitanėli? – pasišaiपो Aranas.

– Taip, ačiū, – sumarmaliuoju pro dribsnius.

– Taigi, bet kodėl ne savo lovoje, Neitanai? – Debora žvalgosi čia į mane, čia į Araną.

Bedu šaukštą į pliurzę dubeny. Aranas spokso į Deborą.

– Ar kartais slaptai nesimatai su Analiza? – klausia močiutė.

– Ne! – net stalą dribsniais apspjaudau.

Močiutė įdėmiai žiūri į mane.

Kodėl niekas manimi netiki?

– Dar neatsakei, kodėl nemiegojai savo lovoje, – prime-na Debora.

Aranas sako:

– Visi žinom, kad jam patinka miegoti lauke, Debora.

Imu garsiai trunkyti šaukštu per stalą.

– Nemiegojau savo lovoje, nes man buvo bloga, aišku? Ir tiek!

– Bet tai... – pradeda Debora.

– Patylėkit. Visi, – nutraukia ją močiutė. Ir pasitrina pirš-tais kaktą. – Turiu jums kai ką pasakyti. – Močiutė paima mane už rankos. – Sklinda nemažai gandų apie juoduosius raganius ir jų sąsajas su naktimi.

Spoksau į ją, ji žiūri savo senomis akimis tiesiai į mane, rūpestingu ir rimtu žvilgsniu. *Juoduosius raganius ir jų sąsajas su naktimi?* Neįau ji nori man pasakyti, kad dėl to,

109; aš kelias naktis nakvojau lauke, esu kažkoks juodasis
laganius?

Ištraukiu ranką iš jos delno ir atsistoju.

Aranas sako:

– Bet Neitanas ne juodasis...

– Pasakoja ir apie jų silpnybes, – sako močiutė. – Kai kurie juodieji nepakenčia naktimis būti patalpoje. Tokie sklinda gandai. Bet tai nereiškia, kad jie neteisingi. – Močiutė vėl trinasi kaktą. – Nuo buvimo po stogu jie kraustosi iš proto.

Aranas pažvelgia į mane ir papurto galvą.

– Bet tau taip nėra.

Močiutė kalba toliau:

– Reikia papasakoti jums vieną istoriją. Neitanui tai svarbu.

Per tą laiką įsispraudžiu į virtuvės kampaną. Debora prieina ir atsistoja šalia. Apsikabina ir pasilenkusi man prie peties sušnabžda:

– Atsiprašau, Neitanai. Aš nežinojau. Tikrai nežinojau.

apie sabos mirtį

Saba buvo juodoji ragana. Nužudė vieną medžioklį ir pabėgo. Virdžinija, medžioklių vadė, ir jos elitinis būrys sekė jos pėdsakais. Nusivijo ją per visą Angliją, per kaimus, miškus ir miestus ir jau beveik pagavo.

Išsekusi Saba iš nevilties pasislėpė vieno kaimo pakrašty, didelio namo rūsyje. Ji turbūt tikrai buvo netekusi vilties, antraip nebūtų bandžiusi slėptis. Nuo medžioklių slėptis nėra prasmės. Turėjo žinoti, kad ją ten suras. Ir surado. Medžiokliai aptiko tą namą ir kaipmat apsupo. Sabai bėgti nebuvo kur. Kai kurie medžiokliai norėjo įsiveržti į rūšį, bet Virdžinija nenorėjo netekti dar vieno ar kelių. Į rūšį galima buvo patekti tik vienu keliu – pro dengiamą angą, ir Virdžinija paliepė mėnesiui uždaryti tą angą, nes per mėnesį Saba arba numirs, arba taip nusilps, kad ją bus galima suimti neprarandant nė vieno medžioklio.

Virdžinija žinojo, kad daugumai jos medžioklių tai nepatinka. Jie norėjo keršto, šlovės ir greitos Sabos ir šios medžioklės pabaigos. Prie rūšio angos Virdžinija pastatė sargy-

binį – ir kad Saba nepabėgtų, ir norėdama užtikrinti, kad visi medžiokliai paklus jos paliepimui.

Atėjo naktis, medžiokliai susirado kur miegoti name ir sode. Bet niekas neužmigo, nes vos sutemus iš rūsio pasigirdo siaubingas kauksmas.

Manydami, kad kuris nors iš jų nepaklausė Virdžinijos, nulipo į rūsį ir dabar yra Sabos kankinamas, medžiokliai subėgo prie angos. Bet ne, sargybinis stovėjo prie uždengto įėjimo. Kaukimas sklido iš rūsio iki pat ryto. Medžiokliai bandė pamiegoti, dangstėsi ausis, kamšėsi jas drabužiais, bet niekaip negalėjo nuslopinti to smegenis gręžiančio garso. Atrodė, tarytum jie visi ir patys klyktų.

Kitą rytą medžiokliai jautėsi pervargę. Visi tie vyrai ir moterys buvo stiprūs, patys stipriausi, bet ištisas savaites prasivaikę Sabą buvo visai išsekę.

Antrą naktį kauksmas vėl prasidėjo, ir vėl niekas neužmigo.

Taip tęsėsi visas naktis, ir po savaitės medžiokliai jau riejosi ir pykosi tarpusavy. Vienas medžioklis persmeigė kitą, dar viena pabėgo. Supanikavo net ir pati Virdžinija: buvo nemiegojusi ir matė, kad jos elitinėje grupėje prasideda anarchija. Aštuntą naktį, kai vėl pasigirdo kauksmas, ji įsiutusi nulėkė prie rūsio ir ėmė griauti ant dangčio sukrautą barikadą. Medžiokliai susirinko prie jos, bet nežinojo nė ką galvoti. Visi norėjo leistis į rūsį ir baigti tas kančias, bet pamatę savo vadę, kuri paprastai būdavo savitvardos įsikūnijimas, besidraskančią prie to dangčio, ėmė svarstyti, ar tik jai nebus pasimaišęs protas.

Vienas medžioklis žengė į priekį ir išdrįso priminti Virdžinijai, kad ji liepė laikyti Sabą uždarytą visą mėnesį, o praėjo dar tik savaitė. Virdžinija nustūmė tą medžioklį ir pareiškė pasiryžusi rizikuoti ir savo, ir jų gyvybe, kad tik užbaigtų tą kankynę.

Virdžinija pakėlė rūsio dangtį ir nusileido žemyn, o jai iš paskos – ir kiti medžiokliai.

Rūsy buvo tamsu. Pasišviesdama žibintuvėliu Virdžinija nulaviravo tarp dėžių, senų kėdžių, vyno butelių ir bulvių maišo. Pamatė duris į kitą patalpą. Kauksmas sklido iš ten. Virdžinija patraukė prie tų durų, medžiokliai – jai iš paskos.

Ta kita patalpa atrodė tuščia. Bet pačiame tolimiausiam kampe pūpsojo vos įžiūrima skudurų krūva.

Virdžinija priėjo, pakėlė tuo skudurus ir pamatė Sabos kūną. Toji buvo leisgyvė, visai pamišusi ir vis dar rėkė. Nagais draskė randų išvagotą veidą. Negalėjo kalbėti, nes buvo nusikandusi liežuvį. Bet vis vien kaukė.

Virdžinija galėjo ją ten ir pribaugti, bet pareiškė, kad reiktų Sabą nutempti Tarybai išstardyti. Nors Saba buvo leisgyvė, jos būta galingos juodosios raganos, taigi Virdžinija įsakė surišti ją ir tik tada nešti laukan.

Buvo pats vidurnaktis, bet ryškiai švietė mėnulis ir buvo šviesu kone kaip dieną. Medžiokliams benešant Sabos kūną iš namo, ji ėmė ūbauti, o paskui ir rangytis. Ir Virdžinija per vėlai suprato, kad naktį lauke Sabos stiprybė sugrįžta. Saba pūstelėjo ugnį iš burnos ir padegė du ją nešančius medžioklius. Nukritusi ant žemės ta ugnimi nudegino savo pančius.

Virdžinija išsitraukė ginklą ir peršovė Sabai krūtinę, bet šiai užteko gyvybės pačiupti Virdžiniją ir irgi padegti. Jos degė ubi, ir tik tada Virdžinijos sūnus Klėjus peršovė Sabai gerklę. Ji galiausiai nutilo ir krito ant pievelės prie namo.

Virdžinija mirė nuo nudegimų, o Klėjus tapo naujuoju medžioklių vadu. Juo yra iki šiol.

Močiutė pasitrina rankomis veidą ir sako:

– Šią istoriją man kadaise papasakojo viena medžioklė. Mudvi budėjome prie jos partnerės, kitos medžioklės. Ta buvo labai girta ir nusiminusi. Išsivedžiau ją į lauką ir sugirdžiau viralo. Atsisėdome ant žolės ir kalbėjomės. Ji papasakojo man, kad jos partnerė ir buvo ta pabėgusi medžioklė. Klėjus ją surado ir nubaudė mirtimi. Privertė tą merginą, tą, kuri buvo girta, nušauti savo partnerę.

Debė linguoja galvą:

– Jie visi kažkokie monstrai. Tie medžiokliai nė ką ne geresni už...

– Debora! Nedrįsk! Net nebandyk to sakyti, – įsiterpia Aranas.

– Kas buvo toji Saba? – klausiu.

Močiutė įkvepia ir atsako:

– Ji buvo Marko motina.

Kažkodėl nenustembu. Atsitraukiu nuo Deboros ir atsėdu ant slenksčio.

Aranas prieina ir atsėda šalia. Pasilenkia prie manęs ir taria:

- Tai dar nieko nereiškia.
- Saba buvo mano močiutė.
- Bet tai visai nereiškia, kad tu toks pat.

Papurtau galvą.

- Tai vyksta su manimi, Aranai. Jaučiu. Aš juodasis raganius.

- Ne, tikrai ne. Tai tik tavo kūnas, ne tu. Tikrasis tu niekaip nesusijęs su juodaisiais raganiais. Tavyje yra ir Marko genų ir Sabos. Bet tai fiziniai dalykai. O juoduoju raganiumi padaro ne genai, ne dovana. Privalai tuo tikėti. Būtent tai, ką galvoji ir kaip elgiesi, rodo, kas esi. Tu ne blogas, Neitanai. Tavyje nėra nieko blogo. Tavo dovana bus galinga, visi tai matome, bet tik tai, kaip ją naudos, parodys – geras tu ar blogas.

Beveik tikiu juo. Nesijaučiu blogas, bet bijau. Mano kūnas daro tokius dalykus, kurių nesuprantu, nežinau ir ką jis darys toliau. Naktinis drebulys išgena mane į lauką, verčia tolti nuo buvusio gyvenimo. Garsai galvoje irgi, regis, atitolina mane nuo žmonių.

Kada tik Džesika pareiškėdavo, kad aš pusiau juodas, močiutė atsakydavo: „Bet ir pusiau baltas.“ Ir visada maniau, kad mano kūne maišosi mamos ir tėvo genai, bet dabar man atrodo, kad mano kūnas – tėvo, o siela – mamos. Gal Aranas ir teisingas, gal mano siela ir ne bloga, bet man tenka susitaikyti, kad kūnas elgiasi keistai.

Tą rytą išvažiuoju į Velsą, ruošiuosi pabūti dieną ar dvi. Malonu miegoti lauke ir gyventi tuo, ką duoda žemė, o pa-

Atkalbėjęs su Aranu jaučiuosi geriau, tarsi labiau žinočiau, kas aš esu. Tai tik kitoks požiūris į viską, kas vyksta, ne daugiau, bet jis leidžia man stebėti savo kūną ir suvokti, ką jis geba. Stebiu jį labiau iš šono, bandau jo gijimo gebėjimą ir stengiuosi suprasti, kaip mane veikia naktis.

Pasilieku Velse dar vieną dieną, paskui dar vieną, ir dar vieną. Randu tuščią daržinę, bandau joje miegoti ir aptinku, kad mano savijautą veikia mėnulis. Kai pilnatis, viduje būti blogiausia, nieko negaliu padaryti, tik drebu ir vemiu. Per jaunatį daržinėje būti visai įmanoma, pykina tik truputį. Per pilnatį mano gijimo gebėjimas sustiprėja. Tą išbandau pjaustydamas ranką. Jei įsipjaunu dieną, kai mėnulis jaunas, gyja dvigubai ilgiau nei tokia pat žaizda, padaryta naktį per pilnatį.

Dienos bėga, daug išsiaiškinu, bet žinau, kad niekam negaliu pasipasakoti, ką sužinojęs, netgi Aranui. Viskas, kas susiję su juoduma, turi būti laikoma paslapy, o man aišku, kad kūnu aš juodasis raganius.

merė

Velse praleidžiu daugiau nei mėnesį. Tyrinėdamas savo kūną jaučiuosi gerai, bet ir kiek nesmagiai. Man atrodo, kad tėvas kažkaip mane stebi. Mato viską, ką darau. Išmintingai linksi galvą dėl tų mano naujų atradimų apie savo kūną, pritariamai šypso, kai pagaunu kokį triušį, nulupu ir išsiverdu, bet purto galvą, kai priimu prastus sprendimus ir sušąlu po vargana pastoge ar ne toje vietoje perplaukiu upelį. Viską darau jausdamas, kaip jis mane vertina, ir kasdien laikiu, kad jis galbūt pasirodys.

Žinoma, tėvas taip ir nepasirodo. Kartais pagalvoju, kad taip gali būti dėl to, kad aš pusiau baltasis, nepakankamai juodas. Bet paskui pasakau sau, kad tai nėra tikrieji išbandymai; tikrasis išbandymas – ar surasiu kelią pas jį, o dabar jau esu pasirengęs tai padaryti.

Po trijų savaitių man sukaks penkiolika; nenoriu rizikuoti dalyvauti dar viename įvertinime. Esu tikras, kad Taryba pamatys, kas vyksta su mano kūnu, kad keičiuosi,

Ir man jau nebebus priskirtas kodas *nenustatyta*. Niekas man nesakė, kas nutiks, jei būsiu pripažintas juoduoju rašuniumi, bet kadangi visi juodieji Britanijoje gaudomi ir žudomi vos pamačius, visai neblogai nutuokiu.

Turiu išvažiuoti. Bet pirmiausia reikia susitikti su Aranau. Po savaitės jam septyniolika, ir noriu būti su juo per dlovanojimą. O paskui leisiuos ieškoti tėvo.

Pirmą rytą namuose Debora paduoda man laišką, atėjusį prieš kelias savaites. Jis adresuotas man. Dar niekada nesu nieko gavęs paštu. Pranešimai visada siunčiami močiutei. Manau, kad jame rasiu kokį nors naują Tarybos įsaką, bet voko viduje randu storą baltą kortelę, prirašytą labai dailiu raštu.

Paduodu ją Aranui.

– Kas toji Merė Volker? – klausia jis.

Gūžteliu pečiais.

– Tai jos devyniasdešimtas gimtadienis. Esi kviečiamas atšvęsti.

– Niekad negirdėjau apie tokią, – sakau.

– Močiute, pažįsti ją? – klausia Aranas.

Močiutė suraukia kaktą, bet lėtai linkteli.

– Ir?

– Ji sena ragana.

– Na, manau, kad tai ir patys supratome, – sako Aranas.

– Ji... aš... nemačiau ir nieko iš jos negirdėjau jau metų metus.

– Nuo kada?

– Nuo jaunystės. Kadaise ji dirbo Taryboje, bet paskui pasidarė kiek... savotiška.

– Savotiška?

– Keista.

– Nori pasakyti, kad ji beprotė.

– Na... ėmė elgtis kiek keistokai, mėtėsi kaltinimais į kalbą ir dešinę. Iš pradžių buvo pavojinga tik sau pačiai, bet paskui pasidarė aišku, kad išprotėjo. Kiek girdėjau, pradėjo davo šokti per Tarybos susirinkimus ar dainuoti serenadą Tarybos pirmininkui. Iš Tarybos išėjo su baisia gėda. Niekas jos labai neužjautė.

– Kodėl gi ji kviečia Neitaną į savo gimtadienį?

Močiutė neatsako. Perskaito tą kvietimą ir puola plikyti daugiau arbatos.

– Bene važiuosi? – klausia Aranas.

Močiutė laiko arbatinuką, ruošiasi pilti vandenį. Sakau:

– Ji pamišusi sena ragana. Daugiau nieko iš mūsų šeimos nekviečia. Aš jos nepažįstu, o be Tarybos leidimo man niekur negalima važiuoti. – Išsišiepiu, kad Aranui būtų linksmiau. – Taigi, aišku, kad važiuosiu.

Močiutė pastato arbatinuką, bet vandens į jį nebevila.

Merės gimtadienis už keturių dienų. Per tas keturias dienas apie ją iš močiutės nelabai ką daugiau sužinau, vos apie tai prabyli, močiutė rūpinasi tik tuo, kad gerai atsiminčiau kitoje kvietimo pusėje pateiktus nurodymus, kaip patekti pas

Merę. Ten yra nedidukas žemėlapis ir surašytas laikas, kada kokiuose taškuose turėčiau būti. Močiutė sako, kad turiu tiksliai sekti žemėlapi ir vykdyti nurodymus dėl laiko.

Gimtadienio dieną išvykstu anksti, patraukiu į miestelio geležinkelio stotį. Sėdu į traukinį, paskui į kitą, tada į vieną autobusą, vėliau – į dar kitą. Kelionė ilga, tiesą sakant, galėjau sėsti į du ankstesnius autobusus, bet nurodymai labai aiškūs, ir jų laikausi.

Paskui tenka ilgai eiti. Miške priėjęs žemėlapyje nurodytus taškus laukiu, kol praeis paskirtas laikas, ir tada einu į kitą nurodytą vietą. Tas miškas – labiau giria, o ne miškas, ir kuo gilyn, tuo tylėsnis. Laukdamas galutinio kelionės etapo susivokiu, kad galvoje negirdžiu jokių garsų, o aplink mane – nuostabi tylą. Besistengdamas susivokti, kokių garsų nebėra, kone susivėlinu eiti toliau. Bet laikausi grafiko ir galiausiai prieinu nedidelėje laukymėje stovinčią sukiužusią trobą. Trobos kairėje – daržovių lysvė, dešinėje – upelis ir kelios vištos, lesinėjančios prie jo. Šoku į dešinę ir pasiseimi vandens atsigerti. Jis saldus ir skaidrus. Peržengti upelį man nereikia nė žingsnio pailginti. Apeinu trobą, ji tokia sutręšusi, kad galas visai griūva, net miegamasis, kur lesinėja višta, matyti. Prieinu nedidukės žalios laukujes duris ir švelniai pabeldžiu, kad tos supuvėlės nesubyrėtų.

– Būtų nuodėmė lindėti namuose tokią gražią dieną.

Atsisuku.

Toks stiprus garsus balsas visai netinka sukumpusiai senai raganai su skrybėle plačiais nulėpusiais kraštais, nutįsusi

suplyšusiu megztiniu, skylėtais džinsais ir didžiuliais, purvinais žaliais guminiais batais.

– Mere? – suabejoju; ta priešais mane stovinti žmogysta su skystais baltais ūseliais galėtų būti ir vyras.

– Nė nereikia klausti, kas tu toks, – balsas tikrai moteriškas.

– Hmm. Su gimtadieniu, – ištiesiu jai pintinę su dovanomis, bet ji nė nepakruta jų paimti. – Dovanos. Jums.

Ji vis tiek tyli.

Pastatau pintinę.

Dabar ji išleidžia garsą – tarsi gagentų ar kosėtų, smakru nuvarva seilės ir ji rankove jas nusivalo.

– Dar nesi matęs senos raganos?

– Nedaug... na, ne...

Nustoju lementi, kai ji pasilenkia arčiau.

Ji sulinkusi kone perpus, norėdama į mane pažiūrėti turi atsilošti ir pasisukti šonu.

– Gal tu ir ne visai toks pats kaip tėvas, kaip maniau iš pradžių. Bet išoriškai labai panašus.

– Jūs jį pažįstate... noriu pasakyti... buvot sutikus?

Ragana ignoruoja mano klausimą, dabar jau paima iš manęs pintinę ir klausia:

– Man? Dovanos?

Tarsi neprigirdėtų, bet manau, kad jos klausia puiki.

Ji nueina prie upelio ir atsisėda ant retos žolės. Atsisėdu šalia, o ji iš pintinės išsitraukia uogienės stiklainį.

– Slyvų?

– Obuolių ir gervuogių. Mūsų sodo. Močiutė išvirė.

– Ta sena kalė.

Iš nuostabos išsižioju.

– O čia? – ji pakelia vašku užlydytą ir kaspinu perrištą molinį indą.

– Hm... tepalas nuo sąnarių skausmo.

– Cha! – ji padeda tą indą ant žolės ir priduria: – Bet jai viralai ir tepalai visada gerai sekėsi. Kaip suprantu, jos dovana vis dar stipri.

– Taip.

– Ir pintinė graži. Pintinių niekada nebūna per daug, tą jau supratau. – Apžiūrinėja tą pintinę, sukioja. – Jei šian-dien daugiau nieko nesužinosi, bent jau tai prisimink.

Kvailai linksiu ir vėl išlemenu tą klausimą:

– Pažįstate Marką?

Ji ir toliau negirdi, bet ištraukia paskutinę dovaną – su-suktą popieriaus ritinėlį, perrištą plona odine juostele, ją numauna ir įmeta į pintinę, paskui sako:

– Ir dar odinis batraištis. Na, man ir sekasi, ką? Seniai, oi seniai jau neturėjau tokio gimtadienio...

Merė išvynioja tą popierių, pieštuku pieštą mano pieši-nį – medžius ir voveres. Kurį laiką apžiūrinėja, paskui taria:

– Kiek žinau, tavo tėvas mėgsta piešti. Turi tam talentą, kaip ir tu.

Tikrai? Iš kur ji tai žino?

– Kai kas nors tave pagiria, būtų mandagu padėkoti.

– Ačiū, – sumurmu.

Merė nusišypso.

– Gerutis. Na, išgerkime arbatos su tortu... devyniasdešimt žvakių bus įdomu.

Jau daug vėliau mudu, išsinešę arbatos ir tortą į lauką, tylėdami sėdime ant žolės. Tas devyniasdešimt žvakių Merė kruopščiai suskaičiavo, o aš susmaigisčiau į nediduką vyšnių tortą, nors ir nesuprantu, kaip jos visos ten tilpo. Žvakes Merė uždegė sumurmėjusi kažkokį burtažodį ir spragtelėjusi pirštais. Užpūsti žvakių besispjaudydama seilėmis ji nesugebėjo, taigi man teko užgesinti jas virtuviniu rankšluosčiu. Per visą tą laiką iš Merės nesužinojau nieko, išskyrus tai, kas sudėta į tortą, kur ji laiko žvakes ir kad baisiai norėtų, kad kas nors sugalvotų burtažodį, kuris išgintų šliužus iš jos daržovių lysvės.

Dabar paklausiu jos, kodėl pasikvietė mane į gimtadienį.

– Ką gi, nenorėjau per jį būti viena, todėl, – atsako.

– Tai kodėl nepasikvietėt mano močiutės?

Merė šliurpteli šaltos arbatos iš puodelio ir garsiai atsiraugėja.

– Tave pasikviečiau todėl, kad norėjau su tavimi pasikalbėti, o tavo močiutės nekviečiau todėl, kad nenorėjau su ja pasikalbėti. – Vėl nusiraugėja. – Oo, tortas buvo skanus.

– Apie ką norite pasikalbėti?

– Apie Tarybą ir tavo tėvą. Nors apie jį nedaug nežinau.

Užtat žinau apie Tarybą. Dirbau ten.

– Močiutė sakė.

Tyla.

– Ką pats žinai apie Tarybą, Neitanai?

– Turiu ten važinėti į įvertinimą ir vykdyti jų pranešimus, – gūžteliu pečiais.

– Papasakok man apie juos.

Susakau tik faktus.

Kol kalbu, Merė neklausinėja, tik retkarčiais linkteli ir leidžia seiles.

– Bijau, kad jei nuvažiuosiu į dar vieną įvertinimą, mane nužudys.

– Gal... bet nemanau. Yra priežastis, kodėl tavęs dar ne-
nužudė. Ir ne iš gerumo ir maloningumo, gali tuo neabejoti.

– O jūs tą priežastį žinote?

– Numanau, kas tai galėtų būti. – Ji rankove nusibraukia seiles ir paplekšnoja man per ranką. – Tau teks tuoj išvažiuoti.

Saulė jau leidžiasi už medžių.

– Taip. Jau vėlu.

Ji čiumpa man už rankos ir smarkiai suspaudžia.

– Ne, ne iš čia išvažiuoti. Daug nelaukdamas turi palikti namus. Susirask Merkurę. Ji tau padės. Duos tau tris dovanas.

– Bet tėvas...

– Nebandyk ieškoti tėvo. Tau padės Merkurė. Ji padeda daugeliui į bėdą patekusių raganų ir raganių. Žinoma, už tai ji tikėsis atlygio. Bet padės.

– O kas toji Merkurė?

– Juodoji ragana. Sena juodoji ragana. Cha! Manai, kad *aš sena. Ji sena.* Tačiau jos dovana stipri, labai stipri. Ji moka valdyti orą.

– Bet kaip ji man gali duoti kraujo? Juk ji man nei motina, nei močiutė.

– Ne, bet ji labai gudri verslininkė. Ironiška, bet jos verslo sėkmės šaltinis – pati Taryba. Matai, prieš daugelį metų jie nusprendė įsteigti visų baltųjų raganų ir raganių kraujo banką, kad jei koks vaikas taptų našlaičiu, Taryba galėtų įsikišti ir organizuoti dovanojimo ceremoniją.

– Ir tai veikė?

– Taip, puikiai. Manau, kad burtažodis pasikeičia, bet kraujas vieno iš tėvų ar senelių ir trys dovanos dovanojamos.

– Duokit atspėti... Merkurė pavogė kraujo. Taigi, turbūt turi ir mano mamos.

– Na, tą atspėti nesunku. Bet koks kvailys galėjo pasakyti Tarybai, kad taip būtinai nutiks, daugelis ir pasakė. Ir kol jie tą Tarybą perspėjinėjo, o Taryba visus ramino, kad kraujas saugus, Merkurė iš to banko vogė. Niekad neimdavo viso butelio, tik tiek, kad pakaktų, jei koks su tėvais ar Taryba susipykęs ragas ar ragė atlėktų pas Merkurę pagalbos. Daugeliui viralų reikia baltųjų kraujo. Baltieji kreipiasi į Merkurę, kai nesulaukia savo pačių bendruomenės pagalbos. Juodieji eina pas ją, kai jiems viralui reikia baltųjų kraujo. Už dyką Merkurė žmonėms nepadeda, bet ima ne pinigus; jai atsilyginama natūra. Kraują ji keičia į virusus ir tepalus, burtažodžius, retus ingredientus, magiškus dalykus... Ma-

nau, supranti. Ji išmokusi gaminti virusus ir kerėti, nors tai ir ne jos dovana. Jai pasiekiami galinga magija, ir ji pati tapo labai galinga ragana.

– O kaip man ją susirasti?

– Oi, nežinau, kur ji. Nedaugelis žino. Bet yra keli baltieji, kuriems nepatinka Tarybos metodai arba kurie dėl vienos ar kitos priežasties su ja susipyko. Merkurė tokiais naudojasi. Ir vieną jų aš pažįstu.

– Ir aš galiu juo pasitikėti?

– Taip, Bobu gali pasitikėti. Jis turi savų priežasčių nekęsti Tarybos. Geras mano draugas.

Tylime. Manau, kad galiu pasitikėti Mere, bet nelabai tikiu, kad toji Merkurė būtų gera išėitis. Ir noriu susitikti su tėvu.

– Bet manau, kad tėvas... – sakau.

Merė mane nutraukia.

– Taip, pakalbėkime apie tavo tėvą. Aišku, aš jo gerai nepažįstu, tavo močiutė pažįsta jį kur kas geriau.

Nesuprantu, ar tikrai gerai išgirdau.

– Iš tavo veido išraiškos spėju, kad to ji tau niekada nesakė.

– Ne! Iš kur močiutė pažįsta Marką?

– Prie to tuoj prieisime. Iš pradžių papasakok man, ką pats žinai apie savo tėvą.

Man svaigsta galva. *Močiutė pažįsta Marką.* Tai reiškia...

Merė baksteli man į ranką.

– Pasakok, ką žinai apie Marką. Prie močiutės tuoj sugrįšim.

Imu dvejoti. Močiutė liepė niekada apie Marką nekalbėti, ir pati niekada nekalbėjo. Bet visą tą laiką ji laikė tai paslapy nuo manęs...

Ištariu garsiai ir aiškiai:

– Markas yra mano tėvas. Vienas iš kelių Anglijoje dar likusių juodųjų raganių.

Visada bijojau apie jį kalbėti, nes Taryba gali klausytis, bet dabar atrodo, kad klausosi *jis*.

O tada supyktu ant jo, supyktu ant močiutės ir sakau:

– Jis galingas ir negailestingas. Žudo baltuosius ir pasiima jų dovaną. Dažniausiai žudo Tarybos narius ir dar medžioklius, ir jų šeimas. Jo dovana, ta, kurios jis nevogė iš kitų raganų ir raganių, yra tai, kad jis gali pasiversti koku nors gyvūnu. Tai reiškia, kad gali suvalgyti raganų ir raganių, kurių dovanos jam reikia, širdį. Pasiverčia liūtu ar kuo kitu, suryja dar plakančią širdį ir pavagia jų dovaną.

Giliai kvėpuoju.

– Jo motina buvo Saba; ją nužudė Klėjus. Saba nužudė Klėjaus motiną, Virdžiniją. Sabai būdavo sunku naktimis būti po stogu. Kaip ir man. Turbūt Markui irgi. Aš gerai piešiu, Markas lygiai taip pat. Labai prastai skaitau ir numanau, kad tai vienas iš nedaugelio dalykų, kurie ir Markui prastai sekasi. Galvoje girdžiu keistus garsus ir galiu lažintis, kad tai irgi įgimta. Markas nekenčia baltųjų raganų ir raganių. Man dauguma jų irgi nelabai patinka. Bet nelakstau juos žudydamas! – surinku tą paskutinį sa-

kinį į medžių viršūnes. – Gyvų jis nepalieka nieko. Žudo moteris, vaikus, visus, tik tiek, kad nenužudė mano motinos. Turbūt būtų nužudęs Džesiką, Deborą ir Araną, bet tą naktį, kai jis užpuolė mano mamą, jie buvo su močiute. Jis nužudė jų tėvą.

Tyla.

Dabar pažvelgiu į Merę ir tyliai pratariau:

– Mano mamos jis nežudė. Ir močiutės ne, nors ir sakote, kad jie buvo susitikę. Sakote, kad močiutė jį pažįsta geriau nei jūs, taigi, turbūt jie buvo susitikę daugiau nei kartą...

Merė linkteli.

– Taigi Markas pažinojo mano mamą. Ir nebuvo taip, kad mama būtų jo nekętusi... bijojusi ar niekinusi?

– Nemanau.

Sutrinku.

– Bet jie negalėjo būti... draugai... ar meilužiai... Tai būtų...

– Nepriimtina.

– Jei ir buvo, turėjo laikyti tai paslapyje... Bet močiutė sužinojo?

– Arba žinojo nuo pat pradžių.

– Šiaip ar taip, koks skirtumas; močiutei neliko nieko kito, tik irgi stengtis išlaikyti paslaptį.

– Taip buvo geriausia, vienintelis būdas, kaip ji galėjo apsaugoti tavo mamą. Tenka pripažinti, kad iš esmės jai puikiai sekėsi. Kiek žinau, tavo mama ir tėvas susitikdavo kartą per metus.

– Taigi, Markas ir mama... jie norėjo matytis... susitar-
davo susitikti, išsiųsdavo vaikus pas močiutę... bet netikėtai
pasirodė jos vyras... ir Markas jį nužudė.

Merė linksi sulig kiekvienu teiginiu.

– Bet mama nusizudė dėl tos kaltės... – jaučiu, kaip Merė
purto galvą.

– Nes negalėjo būti su Marku?

Merė toliau purto galvą.

Nusuku nuo jos akis ir galiausiai ištariu tai, ką visada
žinojau.

– Dėl manęs?

Merė suima mane už rankos, atsigręžiu į jos blyškias,
nuo amžiaus pavandenijusias akis.

– Bet ne dėl to, ką manai.

– O ką dar galima manyti?

– Manau, kad ji tikėjosi, jog būsi panašus į ją, kaip ir
kiti vaikai. Bet nebuvai. Vos tau gimus buvo aišku, kad tavo
tėvas – Markas.

Taigi, vis dėlto dėl manęs.

Merė spaudžia mane toliau.

– Ko Taryba norėjo, kad tavo mama padarytų?

Prisimenu, ką pasakojo Džesika, ir apie tą mamos gautą
atviruką. Atsakau:

– Nužudyti mane.

– Ne, nemanau, kad Taryba kada nors to norėjo. Bet tavo
motina buvo baltoji ragana; mylėjo juodąjį raganių ir jo vai-

ką. Ir dėl tų jos santykių buvo nužudytas jos vyras, Tarybos narys.

Suvokus tiesą, manyje atsiveria tuštuma. Taryba liepė jai nusižudyti. Privertė ją.

du ginklai

Kitą rytą Merė išverda košės. Savąją šliurpia lėtai, leisdama šlykščius garsus. Visai nemiegojau, ir tas šliurpimas varo mane iš proto.

Pakėlusi pilną šaukštą sako:

– Močiutė su tavimi padarė geriausia, ką galėjo.

Piktai pažiūriu į ją.

– Močiutė man melavo.

– Kada?

– Kai nesakė, kad yra mačiusi Marką, kad jį pažįsta. Kai neneigė, kad jis užpuolė mano mamą. Kai nepasakė man, kad dėl mamos mirties kalta Taryba.

Merė pabaksnoja mane šaukštu.

– Jei Taryba kada nors suuostų, kur buvai ir ką tau padėjau sužinoti, kaip manai, ką jie man padarytų?

Nusuku akis.

– Na?

– Norite man pasakyti, kad jie būtų nužudę močiutę?

– Ir nužudys.

Suprantama, žinau, kad ji neklysta, bet nuo to geriau nepasijuntu.

Merė duoda man krūvą darbų, kad „išblaškytų mano prastą rytinę nuotaiką“.

Jai prižiūrint, kaip kuopiu vištidę, klausiu:

– Močiutė pasakojo, kad iš Tarybos išėjote labai gėdingai.

– Na, manau, kad tai galima ir taip pavadinti.

– O kaip jūs tai pavadintumėt?

– Sėkmingu pabėgimu. Užbaik darbą ir viską uždaryk. Tada užkaišk arbatos ir papasakosiu.

Užkaičiu vandens ant viryklės troboje, o Merė sėdi saulėkaitoje lauke. Kai atnešu arbatą, paplekšnoja žolę greta savęs. Mudu sėdime atsirėmę ir trobos sieną.

– Neitanai, nepamiršk, kad Taryba pavojinga. Jie niekam ne leis parodyti nė menkiausio silpnumo juodųjų atžvilgiu. Kartą man užteko kvailumo išsakyti susirūpinimą dėl vie-
no dalyko. Dirbau Tarybos sekretore. Mano pareiga buvo saugoti duomenis ir dokumentus. Jie turi daug bylų, gerai jas prižiūrėjau, bet vieną dieną tvarkydamosi turėjau kelias laisvas minutes ir nusprendžiau vieną jų paskaityti. Joje buvo aprašytas atlygis, kurio sulaukė viena juodoji ragana. Tai buvo siaubinga. Kaip kvailė pasakiau vienam Tarybos nariui, kad tas atlygis buvo baisus. Bet problema buvo ne tai. Atlygis yra baisus, toks jis ir turi būti, ir jei ties tuo bū-
čiau ir sustojusi, nieko nebūtų nutikę. Bet nesustojau. Man tai nedavė ramybės. Negalėdavau užmigti. Visada žinojau

apie atlygį, bet kažkaip nesuvokiau, kiek daug kančių jis suteikia. Mėnesį kankina ir tik po to leidžia numirti. Dirbau Taryboje, nes tikėjau, kad baltieji yra geri, pranašesni, ir dabar man akis badė faktas, kad jie nė kiek ne geresni už juoduosius, už eilinius, už visus kitus. Kameroje buvo laikomas vienas juodasis raganius, ir žinojau, kas jam bus daroma. Buvo kvaila net mėginti jam padėti. Jis niekada nebūtų galėjęs pabėgti. Bet kunkuliavau teisuolišku pykčiu. Ir padariau, ką galėjau. Apsimečiau, kad esu pamišusi iš įsiūčio dėl to juodojo raganiaus. Jis išžudė vieno Tarybos nario šeimą, taigi tai nebuvo sudėtinga, nors iš tiesų ta šeima buvo krūva pasipūtusių bjaurybių, kurie su manim elgėsi kaip su šūdu.

Ji šliurpteli arbatos.

– Sugalvojau dingstį patekti į kamerą. Konkretaus plano neturėjau, ginklo irgi, bet prie durų buvo stalas, o ant jo – peiliai ir... kiti daiktai. Kankinimo instrumentai, turbūt taip juos galima pavadinti. Čiupau peilį, ėmiau klykti ir rėkti ir apsimečiau puolanti tą kalinį. Toks puolimas buvo beprasmiškas. Niekaip nebūčiau galėjusi jo nužudyti. Bet grumdamasi su sargybiniu pasistengiau tą peilį numesti taip, kad jį galėtų pasiekti kameroje grandinėmis surakintas raganius. Čiupęs tą peilį jis akimirksniu susismeigė jį sau į širdį.

Merė padeda puodelį.

– Apsimečiau, kad išsikrausčiau iš proto. Išsisukau. Bet abejonių būta. Kai kurie manė, kad viską suvaidinau. Taigi

dabar stengiuosi... Ak, na kaipgi tai vadinama? Nesimaišyti po kojomis.

- Niekio sau.

- Taip, dažnai pati stebiuosi tuo, ką padariau. Bet nesigailiu. Išgelbėjau tą žmogų nuo ištisų savaičių kanckinimų.

- Kas jis toks buvo?

- Na štai, pagaliau geras klausimas.

Ji švelniai uždeda delną man ant rankos.

- Jis buvo Masimas. Marko senelis.

Tą patį rytą, vėliau, Merė priverčia mane įsimerinti nurodymus dėl išvykimo. Jie panašūs į atvykimo.

- Ar tai kokie kerai, užtikrinantys, kad maršas nepaseks?

- Viena iš mano specializacijos sričių ir, nors tai sakau aš pati, gana sudėtinga. Daugumai raganų tam neužtenka kantrybės. Kiekvienam žingsniui reikia laiko. Ir jei nepatingėsi, tavęs nesuseks net medžiokliai.

- Manau, kad medžiokliai mane čia seka.

- Neitanai, medžiokliai tave seka visur, ir visada sekė. Išskyrus tavo kelionę pas mane. Ir kelionę iš čia, jei vykdysi nurodymus.

- Visada mane seka?

- Jie medžiokliai, Neitanai. Pats jų pavadinimas tai byloja. Ir jie tikri specialistai.

- Jo, žinau, - linkteliu.

- Ne, nemanau, kad žinai. Niekada neuvertink savo priešo, Neitanai. Niekada. Medžiokliai tave seka visur ir

gali nužudyti bet kurią minutę. Jie nori tą padaryti, Neitanai. Bet jie dirba Tarybai, o Taryba dar šiaip ne taip sugeba juos suvaldyti.

– Tai ką, turėčiau būti jai dėkingas?

Merė purto galvą.

– Taryba yra pavojingesnė už medžioklius, tą irgi atsimink. Ji jais naudojasi. Naudojasi viskuo, kuo gali.

Nelabai suprantu, ką Merė turi omeny, sakydama „viskuo“.

– Močiutė sakė, kad Taryba naudojasi šnipais, – tariu.

– Taip, šnipinėjimas – vienas mėgstamiausių metodų. Niekuo nepasitikėk, Neitanai. Nei draugais, nei šeima. Jei jie baltieji, Taryba panaudos juos kaip šnipus, jei tik galės. O paprastai gali. Tarybą ir medžioklius vienija vienas tikslas: kad Marko nebeliktų. Ir visų jo palikuonių.

– Vakar sakėte, kad manote, jog Taryba niekada nenorėjo manęs žudyti.

– Dar ne. Šiuo metu jie mano, kad tu naudingesis gyvas.

– Vadinasi, jie nori mane panaudoti kaip spąstus Markui?

– Esu tikra, kad apie tai pagalvota, gal net ir išbandyta. Bet čia esama šio to daugiau. Nebeik į jokių įvertinimus. Susirask Merkurę. Ji paslėps tave iki pat dovanojimo. Kai tik galėsi, bėk nieko nelaukdamas.

Vėl linkteliau, bet man akivaizdu, kad ji kaupiasi man pasakyti dar vieną, paskutinį, dalyką. Bet vėl nutyla.

Sakau:

– Yra dar šis tas, ką prisiminiau apie Marką. Prieš keletus metus buvo užpulta viena baltųjų raganių šeima, Grėjai. Markas juos išžudė. Bet manau, kad jam reikėjo kažko, ką jie turėjo. Kažko, kas vadinasi Ferbornu. Ar žinote, kas tai?

Merė linkteli.

– Taip, žinau. Tai peilis.

– O kam Markui jo prireikė?

– Tai ypatingas peilis. Baisus daiktas. Kiek žinau, Ferbornas yra žmogaus, kuris jį nukaldino daugiau nei prieš šimtą metų, vardas. Savo vardą jis išgraviravo ant peilio ašmenų. Daugiau apie jį sužinojau per tyrimą, kurį Taryba atliko dėl to mano puolimo kameroje: būtent jį numečiau Masimui. Tas peilis buvo jo.

– Dabar suprantu, kodėl Markas nori jį atgauti.

– Ne. Nemanau, kad supranti, Neitanai.

Merė nusibraukia kaktą atgalia ranka ir atsidūsta.

– Markas buvo pas mane prieš kelias savaites. Atvyko prašyti paslaugos. Jis regi ateities fragmentus... galimos ateities. Manau, kad tai greičiau našta, o ne dovana. Papasakojo man vieną savo viziją, kurią pirmąsyk išvydo prieš daugelį metų ir nesiliauja regėjęs iki šiol. Prašė papasakoti apie ją tau. Manė – jei žinosi, gal geriau jį suprasi.

– Jis perdavė man žinią! Ir laukėt, kol susiruošiu išvažiuoti, kad man papasakotumėt?

– Jei būtų mano valia, išvis tau nepasakočiau. Suprask, Neitanai, tai vizija. *Galima* ateitis. Tik tiek. Bet kuo rimčiau vizijas vertini, tuo dažniau pasitaiko, kad jos išsipildo.

– Ar bent įsivaizduojate, kaip norėčiau ką nors iš jo išgirsti? – nueinu nuo jos, paskui sugrįžtu ir pasilenkiu jai prie veido. – Pasakykit man.

– Neitanai, yra daug baltųjų raganų, reginčių ateities vizijas. Jei Markas tą viziją regėjo, gali neabejoti, kad Taryba apie tai irgi žino. Markas nori, kad suprastum ir jį, ir ką daro Taryba.

– Ar papasakosit man?

– Yra du ginklai, kurie drauge nužudys tavo tėvą. Abu saugomi Tarybos, tol, kol bus galima juos panaudoti.

– O kas jie?

– Pirmasis – Ferbornas.

– Ir?

– O kitas...

O tada jau nebenoriu klausytis. Žinau, ką ji pasakys, ir mano galvoje pasigirsta garsas – lyg griaustinis ir žvėries riaumojimas, man norisi, kad jis ten ir liktų, kad vis garsėtų, nes ši žinia yra visai ne ta, kurios laukiau. Negali taip būti. Merė visa tai sako, bet gal per tą triukšmą galvoje blogai išgirdau. O jei tas garsas ten bus ir toliau, man nereikės...

– Neitanai! Ar klausaisi?

Papurtau galvą.

– Nežudysiu jo.

– Todėl ir turi išvažiuoti. Jei dar nors kiek pasiliksi su baltaisiais, Taryba tave privers. Tu esi antrasis ginklas.

šeštasis pranešimas

'Iai tik viena galima ateitis.

Tą mantrą sau kartoju nuolat. Esama milijonų, milijardų galimų ateičių.

Ir aš jo nežudysiu. Tą žinau. Jis mano tėvas.

Aš jo nežudysiu.

Ir noriu su juo susitikti. Noriu jam pasakyti. Bet jis tiki savo vizija. Jis nenorės su manimi susitikti. Niekada.

O jei tai bandysiu, jis manys, kad noriu jį nužudyti. Ir nužudys mane.

Merė davė man Bobo adresą, to savo draugo, kuris padės man surasti Merkurę. Sako, kad turiu tuoj pat išvykti, ir aš jai pažadu taip ir padaryti, nors tai tik žodžiai. Dar nežinau, ką darysiu.

Patraukiu namo.

Noriu pasikalbėti su močiute. Turiu paklausti jos apie Marką. Ji turi man ką nors pasakyti. O ir iki Arano dovanojimo

teliko viena diena. Noriu ta proga būti su juo, o paskui išvažiuosiu.

Atvykstu vakare. Dar šviesu. Močiutė virtuvėje kepa tortą, kurį valgysim po ceremonijos. Apie Merės gimtadienį neklausinėja.

Nepasakau nei „labas“, nei „pasiilgau tavęs“, nei „kaip ten tas tortas?“ Klausiu:

– Kiek kartų buvai susitikusi su Marku?

Ji liaujasi daryti ką dariusi, pažvelgia į virtuvės duris ir sako:

– Arano dovanojimo proga namo grįžo Džesika.

Prieinu arti močiutės ir tyliai sakau:

– Jis mano tėvas. Noriu apie jį sužinoti.

Močiutė purto galvą. Bando įtikinti mane, kad papasakos rytoj, bet pagrasinu pasišaukti Džesiką, kad ateitų ir irgi paklaustų tos istorijos. Nors močiutė turbūt supranta, kad niekada to nepadaryčiau, sudrimba ant kėdės ir tyliai, beveik pašnabždomis, papasakoja viską, ką žino apie Marką ir mamą.

Miegamajame atidarau langą. Jau tamsu, kyla plonas mėnulio pjautuvas. Aranas išlipa iš lovos ir apkabina mane. Ir aš jį apkabinu, laikau ilgai. Paskui susėdame ant grindų po palange.

– Kaip tas gimtadienis? – klausia Aranas.

– Nesuprantu, apie ką čia kalbi.

– Nieko negali papasakoti?

- Papasakok man apie rytdieną. Kaip jautiesi?
- Gerai. Truputį nervinuos. Tikiuosi, nesusimasiau.
- Aišku, ne.
- Džesika atvažiavo į ceremoniją.
- Močiutė sakė.
- Ateisi?

Net negaliu papurtyti galvos.

- Nieko tokio, – sako jis.
- Norėjau.
- Man daug smagiau, kad dabar tu čia. Daug geriau.

Mudu su Aranu dar truputį pasišnekame, prisimename kartu žiūrėtus filmus ir galiausiai dar persimetame vienu kitu žodžiu apie jo dovanojimą. Sakau, kad, mano nuomone, jo dovana bus gydymas, kaip mamos. Josios buvo stipri, ir ji pati buvo nepaprastai maloni ir švelni; taip man sakė močiutė. Manau, kad Aranas bus kaip ji. Jis mano, kad jo dovana bus silpna, kad ir kokia ji būtų, bet dėl to nesijaudina, ir aš žinau, kad jis nemeluoja.

Jis nueina gulti daug vėliau, o aš jam nupiešiu piešinį. Jame mudu su juo žaidžiame miške.

Didžiąją dalį nakties prasėdžiu ant grindų, po atviru langų, žiūriu, kaip miega Aranas. Žinau, kad negaliu dalyvauti jo dovanojime, jei jame bus Džesika, tikrai ne. Ir negaliu sakyti Aranui, kur keliauju. Net negaliu su juo atsiveikinti.

Vis dar bandau susivokti dėl mamos ir tėvo santykių ir kodėl močiutė nuo manęs tai slėpė, bet vis dėlto lengviau apie tai apskritai negalvoti.

Kai palieku namus, dar tamsu. Aranas tįso skersai lovos, nuleidęs vieną koją nuo krašto. Pabučiuoju sau pirštų galiukus ir prispaudžiu juos jam prie kaktos, padedu piešinį jam ant pagalvės ir susikraunu kuprinę.

Koridoriuje uždegu stalinę lempą ir pakeliu motinos nuotrauką. Dabar ji man atrodo visai kitokia. Gal jos vyras ją ir mylėjo, – jis atrodo visai laimingas, – bet ji liūdna, bando šypsotis, bet tai panašiau į šnairavimą.

Padedu nuotrauką atgal ir greitai išeinu pro virtuvės duris.

Vos išėjus į lauką, nuo gryno oro man palengvėja. Žengiu žingsnį, daugiausia du, ir ūmai išgirstu į mane artėjantį mobiliųjų telefonų šnypštimą. Pasirodo du juodi siluetai, griebia mane už rankų ir pečių, apsuka ir trenkia į namo sieną. Priešinuosi, mane atitraukia nuo sienos ir trenkia į ją dar kartą.

Vėl atsiduriu įvertinimo kabinete. Po kelionės automobilio gale su dviem medžiokliais iš šonų man nuima raiščius. Iš jų pokalbio supratau, kad močiutė vežama automobiliu iš paskos.

Galvoju apie Arano dovanojimo ceremoniją. Močiutės ten nebus, ir tampa aišku, kad Džesika sugrįžo ne dalyvauti ceremonijoje, bet jos atlikti. Taryba bus davusi jai kraujo. Aranui bus labai bjauru. Ir tai yra viso sumanymo dalis. Tarybai smagu pasukti peilį žaizdoje.

Stoviu priešais tris Tarybos narius. Tarybos pirmininkė prabyla pirmoji:

– Tave atvežė čia, kad atsakytum į kelis labai rimtus klausimus.

Išplečiu akis ir pasistengiu atrodyti niekuo dėtas.

Moteris, sėdinti Tarybos pirmininkės dešinėje, pakyla, lėtai apeina stalą ir atsistoja priešais mane. Ji žemesnė, nei maniau. Ir ne su tuo baltu drabužiu, kurį Tarybos nariai paprastai vilki per mano įvertinimą; jos kostiumėlis dryžuotas, po juo – balti marškiniai. Aukštos pakulnės garsiai kaukši akmeninėmis grindimis.

– Pasikelk rankovę.

Ant marškinėlių vilkiu marškinius ilgomis rankovėmis, bet jų rankogaliai atsegti, mat jau seniai pamečiau sagas. Pasiraitoju kairiąją rankovę.

– Ir kitą, – sako ta moteris.

Dabar, kai ji taip arti, matau, kad jos akys tamsiai rudos, kaip ir oda, bet jose lėtai sukasi sidabriniai brūkšneliai, čia beveik išnyksta, čia vėl ryškiai sušvinta.

– Parodyk ranką, – pareikalauja ji.

Padarau, kaip lieptas. Vidinėje mano rankos pusėje matyti daug plonyčių neryškių randelių, dvidešimt aštuoni, po vieną kiekvienai dienai, kai tikrinau savo gijimo gebėjimą.

Moteris suima mano riešą smiliumi ir nykščiu, stipriai suspaudžia ir pakelia sau tiesiai priešais akis. Kol taip laiko, oda jaučiu jos kvėpavimą, paskui tą ranką paleidžia ir grįžta atsisėsti. Atsisėdusi sako:

– Parodyk ranką ir kitiems Tarybos nariams.

Žengiu į priekį ir ištiesiu ranką virš stalo.

Analizos dėdė, Solas O'Brjanas, galima sakyti, nė ne-
žvilgteli. Jo gelsvi žvilgantys plaukai sulaižyti atgal. Jis pa-
silenkia prie Tarybos pirmininkės ir kažką sušnabžda jai į
ausį.

Įdomu, ar jie žino apie randus man ant nugaros. Grei-
čiausiai. Kieranas turėtų būti pasigyres savo darbeliais.

– Dabar atsitrauk nuo stalo, – sako Solas.

Padarau, kaip lieptas.

– Moki gydyti žaizdas? – klausia.

Neigti būtų kvaila, bet čia būdamas niekada
neprisipažinsiu.

Jis pakartoja klausimą, o aš stoviu ir tyliau.

– Privalai atsakyti į mūsų klausimus.

– Kodėl?

– Nes mes – Baltųjų raganų ir raganių taryba.

Spoksau į jį.

– Moki gydyti žaizdas?

Spoksau toliau.

– Kur buvai pastarąsias porą dienų?

Neatitraukiu nuo jo akių, bet į šitą klausimą atsakau.

– Buvau miške prie namų. Iškyła su nakvyne.

– Meluoti Tarybai – rimtas nusižengimas.

– Aš nemeluojau.

– Tavęs miške nebuvo. Nebuvo niekur, kur Taryba tau
suteikė leidimą būti.

Pasistengiu atrodyti nekaltai nustebeš.

– Tiesą sakant, mes tavęs išvis negalėjome rasti.

– Jūs klystate. Buvau miške prie namų.

– Ne. Aš neklystu. Kaip ir sakiau, meluoti Tarybai – rimtus nusižengimas.

– Buvau miške, – pakartoju, nenuleisdamas nuo jo akių.

– Ne, – Solas pykčio nerodo, tik demonstruoja, kad jokio įspūdžio jam nepadariau ir jis dar labiau nuobodžiauja.

Tarybos pirmininkė pakelia ranką.

– Pakaks.

Prieš tai apžiūrinėjęs savo nagus, Solas dabar pakelia akis į mane ir atsilošia kėdėje.

Tarybos pirmininkė šūkteli kabineto gale stovinčiam apsauginiui:

– Atveskit ponią Ašvort.

Tarkšteli spyna, ir pasigirsta lėti močiutės žingsniai. Kai ji jau šalia, pasisuku į ją ir pakraupstu pamatęs mažutę išsigandusią senutę.

Prabyla Tarybos pirmininkė:

– Ponia Ašvort. Paprašėme, kad čia atvyktumėt ir atremtumėt jums iškeltus kaltinimus. Rimtus kaltinimus. Nesilaikėte Tarybos pranešimų nurodymų. Pranešimuose buvo aiškiai parašyta, kad privalote pranešti Tarybai apie bet kokius kontaktus tarp puskodžių ir baltųjų raganų ar ragų. To nepadarėte. Be to, nesukliudėte puskodžiui keliauti į nepatvirtintas šalies vietas.

Tarybos pirmininkė pasižiūri į savo popierius, o paskui vėl pakelia akis į močiutę.

– Ar turite ką pasakyti?

Močiutė tyli.

– Ponia Ašvort. Esate puskodžio globėja ir atsakote už tai, kad Tarybos nurodymai būtų vykdomi. Jums nepavyko užtikrinti, kad puskodis būtų tam tikrose vietose, ir nepranešėte Tarybai apie puskodžio ir baltųjų raganių Kierano, Nijalo, Konoro ir Analizos O'Brajan susitikimus.

– Močiutė nieko nežino. O ir aš visai neplanavau susitikti su Kieranu, Nijalu ir Konoru. Jie mane užpuolė.

– Kiek suprantame, tai jūs juos užpuolėte.

– Jo, vienas užpuoliau tris. Kurgi ne.

– O Analiza? Su ja planavai susitikti?

Vėl spoksau.

– Ar ruošiesi susitikti su Analiza? Ar ją užpulti? Ar dar ką?

Norėčiau nužudyti ją žvilgsniu.

Tarybos pirmininkė pasisuka į močiutę.

– Ponia Ašvort, kodėl nepaisėte pranešimuose išdėstytų nurodymų?

– Pajčiau. Ir vykdžiau, – močiutė atsako tyliau drebančiu balsu.

– Ne. Nevykdėte. Jums nepavyko suvaldyti puskodžio. O galbūt žinojote apie jo keliones ten, kur negauta leidimo, ir nusprendėte apie šiuos pažeidimus Tarybai nepranešti?

– Aš laikiausi nurodymų, – tyliai pakartoja močiutė.

Tarybos pirmininkė atsidūsta ir linkteli Analizos dėdei, o tas iš po stalo išsitraukia lapą popieriaus. Perskaito va-

lindas ir datas, kada išvykau iš namų, kur buvau ir kada grįžau. Išvardija visas keliones į Velsą.

Man pasidaro bloga. Buvau toks užtikrintas, kad manęs neseka. Bet kelionė pas Merę nepaminėta. Jos nurodymai nuveikė, bet tai, kad dingau, aiškiai sukėlė įtarimų.

– Neigsi, kad buvai nuvykęs ten, kur tau neduota leidimo? – klausia Tarybos pirmininkė.

Nieko nenoriu pripažinti, bet ir neigti dabar jau būtų beprasmiška.

– Močiutė nežinojo, ką darau. Sakiau jai, kad einu į mišką, ten, kur man galima būti.

Moteris sako:

– Taigi prisipažįsti, kad nevykdei Tarybos nurodymų. Melavai mums. Melavai ir savo močiutei, grynai baltajai raganai.

Analizos dėdė priduria:

– Taip, akivaizdu, kad jis bandė mus visus apgauti. Bet būtent ponias Ašvort atsako, kad pranešimų nurodymai būtų vykdomi. Ir, – jis prityla, pažvelgia į Tarybos pirmininkę, o ta jam linkteli, – kadangi aišku, kad ponias Ašvort su tuo nesusitvarkė, mums teks paskirti ką nors, kas susitvarkys.

Sulig tais žodžiais iš tolimojo kambario kampo žengia milžiniška moteris. Ir anksčiau ją pastebėjau, bet maniau, kad ji apsauginė. Ji prieina ir atsistoja stalo kairėje. Nepaisant didumo, juda grakščiai ir, nors stovi tiesi, beveik įsitempusi kaip rikiuotėje, jos poza keista – tarsi ji būtų pusiau šokėja, pusiau karė.

Tarybos pirmininkė iš po stalo išsitraukia dar vieną dokumentą ir sako:

– Vakar išleidome naują pranešimą. Ir lėtai perskaito:

*Pranešimas dėl Baltųjų Anglijos, Škotijos ir Velso
raganų ir raganių tarybos nutarimo*

Visus puskodžius (B0,5 / J0,5) lavina ir prižiūri
tik Tarybos patvirtinti baltieji raganai / raganos.

– Jis lavinasi mano prižiūrimas. Aš esu baltoji ragana. Ir gerai jį mokau, – močiutė kalba nedrąsiai. Kone atrodo, kad pati su savimi.

– Ponia Ašvort, akivaizdu, kad jums nepavyko laikytis mažiausiai dviejų Tarybos nutarimų. Svarstoma apie bausmes.

Svarstoma? Ką tai reiškia? Ką jie jai darys?

– Tačiau Taryba mano, kad jos užduotis – ne bausti baltąsias raganas. Mūsų užduotis – joms padėti ir jas apsaugoti.

Tarybos narė pradeda skaityti iš lapo, kurį laiko rankose. Analizos dėdulė nuobodžiauja ir nagrinėja savo nagus; moteris pilku kostiumėliu žiūri į Tarybos pirmininkę.

Man nepavyks prasprūsti pro apsauginius, stovinčius už nugaros, bet sienoje priešais yra durys, pro kurias vaikšto Tarybos nariai.

Tarybos pirmininkė toliau skaito, bet mano mintys visai kitur.

- ...ir mes suvokiame, kad ši užduotis... pernelyg sudėtinga. Naujasis nutarimas... nukels jums tą našą nuo pečių... puskodžio lavinimas ir švietimas... rimtas dalykas... prižiūrimas ir kontroliuojamas.

Pasileidžiu prie tų durų, šoku ant stalo tarp Tarybos pirmininkės ir pilkosios moters. Kai leidžiuosi nuo stalo, apsauginiai jau rėkia, o Tarybos pirmininkė bando pačiupti mane už kojos, bet per vėlai. Dar penki ar šeši šuoliai iki durų, ir manęs jie nebepavys. O tada mane apkurtina garsas.

Nežmoniškai aukštas švilpesys užlieja man smegenis taip staiga, kad tegali tik užsidengti ausis ir rėkti. Kankinantis skausmas. Klūpau ant kelių, spoksau į duris ir negaliu pajudėti. Rėkiu, kad tas garsas liautųsi, bet jis tęsiasi tol, kol akyse pajuoduoja.

Tyla.

Guliu ant grindų, iš nories varva snargliai, pirštai dar vis sugrūsti į ausis. Sąmonės buvau netekęs turbūt mažiau nei minutę. Man prie veido – juodi tos milžinės apsauginės / šokėjos batai.

- Stokis, – jos balsas tylus, švelnus.

Atgalia ranka nusivalau snarglius ir netvirtai atsistuju.

Toji moteris mūvi pilkas brezentines kelnes ir vilki sunkią karišką kamufliažinę striukę. Jos veidas toks neįdomus, kad ją tegalima pavadinti negražia. Oda randuota nuo spuogų ir rusva. Plati burna storomis lūpomis. Akys

mėlynos, su keliais nedidukais sidabro žiburėliais. Trumpos baltos blakstienos. Plaukai nukirpti ežiuku, šviesūs, pasišiaušę ir ploni, vos dengia galvą. Manychiau, kad metų jai maždaug keturiasdešimt.

– Aš – naujoji tavo mokytoja ir globėja, – sako ji.

Man dar nespėjus sureaguoti, ji nususuka ir linkteli apsauginiams, tie pakelia mane už pažastų ir išneša iš kabineto. Priešinuosi iš paskutiniųjų, bet kojomis nė neliečiu žemės. Pro mėsingą apsauginio ranką ir krūtinę besitąsytamas žvilgteliu į močiutę. Jos akyse – ašaros, o megztinis nusmuktas nuo vieno peties, tarsi ją kas būtų laikęs ar pa-traukęs atgal. Dabar ji tiesiog stovi viena ir atrodo sutrikusi.

Mane neša koridoriais, išneša į asfaltuotą kiemą, kur stovi baltas furgonas atidarytu galu. Įmeta vidun. Dar nespėjus pritūpti, į nugarą įsibeda kažkieno kelis, prispaudžia prie grindų, tas kažkas užlaužia rankas ir surakina antran-kiais už nugaros. Tada esu nutempiamas gilyn į furgoną, ir stori pirštai, jos pirštai, užsega man antkaklį. Spjaudausi ir keikiuosi, ji smarkiai trenkia man per pakaušį. Galva ima suktis. Antkaklį tampriai pririša prie furgono grindų.

Bet aš vis vien priešinuosi ir spardausi, keikiuosi ir klykiu.

Vėl apkurtina tas garsas.

Šįkart ausų neužsidengsiu. Iš panikos klykiu ir daužausi, kol stoja juoda tylą.

Kai atsipeikėju, furgonas jau važiuoja, o aš raičiojuosi ant jo aprūdijusių metalinių grindų. Kelionė tęsiasi ilgai. Matau

Ilk moters milžinės pakaušį. Ji vairuoja furgoną ir neatrodo, kad su mumis dar važiuotų koks apsauginis ar medžioklis.

Imu šaukti, kad noriu pasiusioti. Pamanau, kad jei ji viena, gal bus šansų pabėgti.

Ji nekreipia į mane dėmesio.

Vėl sušunku:

– Noriu pasiusioti.

Ir tikrai noriu.

Ji pasisuka ir rikteli:

– Tai užsičiaupk ir siusiok. Rytoj pats valysi furgoną.

Nesustoja, vairuoja toliau. Kai sutemsta, man ima sukli žarnas – nuo to, kad aš viduje, ir nuo furgono kratymo. Stengiuosi neapsivemti, bet susilaikyti ilgiau nei kelias minutes nepavyksta.

Dėl to antkaklio ir grandinės guliu veidu vėmaluose. Ji nesustoja, kol po ilgų valandų neatvažiuojame į vietą, bet tuo metu jau drybsau savo paties vėmaluose ir myžaluose.

trečia dalis

antrasis ginklas

smaugiklis

Tau tenka pripažinti: ji bjauri prakeikta ragana, bet tikra darbininkė.

Plušo ištisą naktį ir beveik visą dieną, kad naujasis rūgšties raištis būtų tobulas.

Užriša jį man. Stipriai.

– Priprasi.

Tarp to raiščio ir kaklo vos įkiši pirštą.

– Atleisiu, jei nori.

Apsimeti negirdėjęs.

– Reikia tik paprašyti.

Net spjauti neišeina, taip suspausta.

Tu vėl virtuvėje, sėdi prie stalo. Jokios rytinės mankštos, jokių pusryčių, bet, šiaip ar taip, su tuo daiktu ant kaklo negalėtum valgyti. Juk ji rimtai nesiruošia jo taip palikti. Vos gali ryti, vos kvėpuoji.

Svaigulys nuo gijimo praėjo, tarsi būtų visas išnaudotas. Ranka sutinusi ir labai sunkiai gyja. Tvinksi. Rankoje ir kakle jauti savo pulsą.

– Atrodai pavargęs, Neitanai.

Ir esi pavargęs.

– Išvalysiu tau ranką.

Ji pamerkia skudurėlį į dubenėlį su vandeniu ir išgręžia. Atitrauki ranką, bet ji paima ją ir perbraukia tuo skudurėliu per riešą. Jis vėsus. Malonus jausmas. Jei degimas sumažėja nors sekunde, tai jau gerai. Ji brūkšteli per plaštaką, o tada švelniai apverčia ranką ir nušluosto delną. Purvas nenušvalo, bet vanduo gaivus. Ji viską daro labai švelniai.

– Ar gali pajudinti pirštus?

Pirštai truputį kruta, bet nykštys nutirpęs ir nuo sutinimo visai nejudrus. Bet dėl jos nepajudini nieko.

Ji išskalauja skudurėlį dubenėlyje, išgręžia ir laiko rankoje.

– Išvalysiu ausį. Labai kruvina.

Ištiesia ranką ir apvalo aplink ausį; viską ir vėl daro lėtai ir švelniai.

Kairiąja ausimi negirdi, bet turbūt dėl to, kad ji pilna kraujo. Kairė šnervė irgi.

Ji vėl pamerkia skudurėlį į dubenį, kraujas susimaišo su vandeniu. Išgręžia jį ir jau siekia tavo veido. Atsiloši.

– Žinau, kad antkaklis smarkiai spaudžia. – Brūkšteli skudurėliu tau per kaktą. – Ir žinau, kad tau nepakenčia-

ma. – Švelniai plekšnoja skudurėliu per skruostą. – Tu stiprus, Neitanai.

Tu kiek pasuki veidą į šoną.

Ji vėl pamerkia skudurėlį į vandenį, vandeny susimaišo kraujas ir purvas. Ji išgręžia skudurėlį ir padžiauna ant dubenėlio krašto.

– Atleisiu, jei paprašysi. – Ji pirštais brūkšteli tau per skruostą. – Norėčiau jį atleisti. Bet tau teks paprašyti, – ir vėl taip švelniai ir tyliai pakartoja ji.

Atsitrauki, ir smaugiklis įsirėžia.

– Pavargai, Neitanai, taip?

O tu išties nuo viso to labai pavargai. Taip pavargai, kad norisi verkti. Bet jokių būdu neleisi sau, kad taip nutiktų.

Jokiu būdu.

Tik nori, kad tai liautųsi.

– Tau reikia tik paprašyti, kad atleisčiau, ir atleisiu.

Tu nenori nei verkti, nei ko nors prašyti. Bet nori, kad tai liautųsi.

– Paprašyk manęs, Neitanai.

Tas smaugiklis taip smaugia. O tu toks pavargęs.

– Paprašyk.

Ištisus mėnesius beveik nekalbėjai. Balsas kimus, keistas. Ji pirštų galiukais nušluosto tau ašaras.

naujoji gudrybė

Dienotvarkė tokia kaip visada. Ir narvas tas pats. Ir grandinės. Smaugiklis dar ant kaklo, laisvesnis, bet yra. Jei bandysiu pabėgti – mirsiu, tai neabejotina. Be kol kas to dar nenoriu.

Rytinė procedūra tokia pati. Ratą dabar jau apibėgu mažiau nei per pusvalandį. Taip yra dėl nuolatinių treniruočių ir mitybos, nes dabar aš lieknas ir smarkus bėgimo automatas. Bet labiausiai taip yra dėl naujosios gudrybės.

Naujoji gudrybė nė kiek ne paprastesnė už senąją.

Naujoji gudrybė – gyventi šia akimirka... Pasinerti į jos smulkmenas. Ir mėgautis ja!

Mėgautis savo pirštų harmonija, kai prispaudžiu juos prie žemės, darydamas atsispaudimus; turiu galvoje, mėgautis tuo, kaip darniai jie išsidėsto vienas kito atžvilgiu, kiek jie ištiesti ar sulenkti, koks jausmas juos atrėmus į žemę, kaip tas jausmas kinta kylant ir leidžiantis. Daryda-

mas atsispaudimus galiu išstis valandas praleisti, galvodamas apie jausmą pirštuose.

O tų malonumų tiek daug, sakyčiau, net per daug. Tarkim, bėgdamas ratą galiu susitelkti ne tik į kvėpavimo gilumą, bet ir į tai, kokia tiksliai oro drėgmė ir kokios krypties vėjas, kaip jo kryptis kinta virš kalvų, kaip greitis didėja ar mažėja, jam įsisukus į siaurą slėnį. Kojos lengvai nuneša žemyn kalva – ši atkarpa man pati smagiausia, mat tereikia rasti tašką, kur statyti koją: ant žolės lopinėlio tarp pilkų akmenų ar ant plikos uolos, ar į upeliūkštį. Dairausi tų taškų, aplenkdamas laiką, ir perkeliu kojas ten, kur reikia, bet svarbiausią darbą padaro žemės trauka. Tik čia esama ne tik manęs ir traukos; dar yra ir kalnas. Jausmas toks, tarsi pati žemė prižiūrėtų, kad blogai nepastatytčiau kojos. Paskui – kelio gabalas į viršų, kojos dega, turiu surasti geriausią atspirtį ir kur įsikibti stačiame šlaite, ir stumtis, stumtis. Dabar svarbiausias darbas tenka man, žemės trauka sako, kad metais gražinti skolą, o kalnas viduje dudena: „Nekreipk į ją dėmesio ir bėk.“ Žemės trauka beširdė. O kalnas – mano draugas.

Tūnodamas narve stengiuosi įsiminti dangaus spalvą, debesų formas, kaip jie lekia dangumi ir kinta, ir pats galiu pakilti ir būti spalvotuose raitytuose debesyse. Galiu net įsiskverbti į margus narvo virbus, įlįsti į įtrūkimus tarp rūdžių. Bastytis po savo paties virbą.

Mano kūnas pasikeitė. Aš užaugau. Prisimenu savo pirmąją dieną šiame narve – vos pasiekiau narvo viršų, teko

šoktelėti, kad įsitverčiau virbų. O atsistojęs dabar laisvę paliečiu visa plaštaka ir riešu. Kai darau prisitraukimus, tenka pariestti kojas. Dar nepriaugau Selijos, bet ji – milžinė.

Selija. Tenka pripažinti, kad ją pamėgti sunku, bet kartais man pavyksta. Mudu kalbamės. Ji kitokia, nei maniau. Manau, kad ir aš kitoks, nei ji tikėjosi.

dienotvarkė

Supraskite mane teisingai. Čia ne atostogų stovykla, bet, kaip pasakytų Selija, ir ne gulagas. Dienotvarkė tokia:

Kėlimasis ir išėjimas iš narvo: visada tas pats – vos prašvitus Selija man numeta raktus. Kartą jos paklausiau, kas nutiktų, jei ji imtų ir ramiai numirtų miegodama. Ji atsakė: „Manau, kad be vandens išgyventum savaitę. Jei lytų, galėtum gauti vandens iš brezento. Bet turint omeny, kiek čia lyja, turbūt greičiau mirtum iš bado, o ne iš troškulio. Sakyčiau, kad prateptum porą mėnesių.“

Žemėje turiu pasislėpęs vinį. Galiu iškišti ranką pro virbus ir juo atsirakinti grandines. Narvo spynos dar nepavyko atsirakinti, bet prie to padirbėti laiko turiu į valias. Tik tada dar reikėtų nusisegti antkaklį. Manau, kad su tuo antkakliu išgyvenčiau metus.

Rytinė mankšta: bėgimas, trasa, pratimai. Kartais du bėgimai. Tai – geriausias dienos metas. Dažniausiai bėgu basas. Purvas – dabar mano padų dalis.

Kūno švarinimas, drabužių ir narvo valymas: ištuštinu kibirą, pripilu jį šviežio upelio vandens, tame upelyje nusiprausiu, išsiskalbiu marškinius ir džinsus, jei atrodo, kad jie greitai išdžius (turiu tik vieną drabužių komplektą), išsišluoju ir išsivalau narvą, alyva sutepu virbus, spynas ir grandines, nors daugumą naktų Selija manęs neverčia prisirišti.

Pusryčiai: pasigaminu juos, o paskui viską sutvarkau. Košė žiemą, košė vasarą. Kartais gaunu medaus ar džiovintų vaisių.

Ryto darbai: surenku kiaušinius, iškuopiu vištidę, padedu vištoms lesalo ir vandens, išvalau viryklę, prikapoju malkų. Kirvis grandine prirakintas prie trinkos, kai kapoju, Selija visada stebi. (Vienas pirmųjų, tenka pripažinti, nelabai apgalvotas bandymas pabėgti – kai bandžiau sukapti tą trinką.)

Pietūs: pagaminu ir sutvarkau po pietų. Kas antrą dieną kepu duoną.

Popietės mankšta: savigyna, bėgimas, trasa. Savigyna man sekasi vis geriau, bet Selija labai greita ir stipri. Iš esmės tai dingstis jai mane prikulti.

Popietės pamokos: skaitymas. Selija man skaito, tai atrodytų miela, bet taip nėra. Klausinėja iš to, ką perskaitė. Jei mano atsakymai nekokie, gaunu antausį, o nuo tų antausių peršti. Bet bent jau pats neprivalau skaityti, Selija bandė mane išmokyti, bet sutarėme liautis; mat abiem tai buvo pernelyg skausminga. Ji net pasakė: „Kartais tenka pripažinti pralaimėjimą“, ir skėlė man antausį už tai, kad išsišiepiau.

Aną savaitę paėmiau knygą ir ėmiau skiemenuoti žodžius, bet Selija išplėšė ją man iš rankų ir pasakė, kad jei skaitysiu toliau, jai gali tekti mane pribaugti. Selija turi kelias knygas. Trys iš jų raganiškos: viena apie virusus ir tepalus, kita apie praeities baltąsias raganas ir raganius, dar viena apie juoduosius. Ji skaito jas man ir, matyt, sau pačiai. Knygų, skirtų eiliniams, daugiau: žodynas, enciklopedija, kelios knygos apie gyvenimą laukinėje gamtoje, keliones į kalnus, išlikimą ir panašiai, yra ir keli romanai, daugiausia rusų rašytojų. Man labiau patinka raganiškos knygos, bet Selija sakosi suteikianti man „visapusišką išsilavinimą“, o tai jau grynas melas. Kartais, kai ji skaito tas kitas knygas, būna visai nepanaši į baltąją raganą; atrodo... kone žmogus. Dabar ji mums skaito knygą, kuri vadinasi *Viena Ivano Denisovičiaus diena*. Jai labai patinka visos tos knygos apie gulagus. Sako, kad jos rodo, jog net eiliniai gali išgyventi kur kas sudėtingesnėmis sąlygomis nei mano. Iš to, kaip ji tai sako, galima būtų manyti, kad ji planuoja kažką aštresnio.

Popietės arbata: užkaičiu arbatą, pavalgau, sutvarkau.

Vakariniai užsiėmimai namuose: visa laimė, kad žiemą jie trunka neilgai, mat vos sutemsta, turiu būti lauke. Bet kol būname kartu, kalbamės apie praėjusią dieną, ko išmokau ir taip toliau. Selija sako, kad ji nemoko, kad kalba, o aš turiu viską sužinoti klausydamas ir atsakyti jai „panaudodamas savo protą“. O paskui, jei dar šviesu, man kartais leidžiama piešti.

Vakarinė mankšta lauke: žiemą, kai anksti sutemsta, tam skiriama didžioji dalis popietės ir vakaras. Tamsoje bėgu puikiai. Matyti nematau, bet kažkas mane veda, aš to kažko klausau ir bėgu. Tai yra vienintelis dalykas, kuriuo džiaugtis nereikia gudrybės.

Tamsoje ne tik bėgioju, tamsoje mokomės ir savigynos. Kai būna pilnatis, aš stipresnis ir greitesnis. Jei pilnatis ir neleidžiu Selijai savęs paliesti, ji manęs niekaip neįveikia. Jai teko ne kartą pasakyti: „Puiku. Šį kartą pakaks.“ Manau, kad jai kiek per sunku.

Metas į lovą (narvą): jeigu jai bloga nuotaika, prisikaustau grandinėmis.

Naktis: daugumą naktų miegu, daugumą naktų sapnuoju baisius sapnus. Gera tiesiog žiūrėti į žvaigždes, bet dangus dažnai debesuotas, o aš paprastai pernelyg nusikalęs.

pamokos apie tėvą

Selija – buvusi medžioklė. Nesako, kada ar kodėl išėjo į atsargą. Pasakė tik tiek, kad Taryba ją samdo kaip mano globėją ir mokytoją.

Ji saugo, kad nepabėgčiau, ir moko mane kovoti ir išgyventi. Nuo neginkluotų imtynių perėjome prie ginklų, nors tie ginklai – tik mediniai peiliai. Kai paklausiau, ar negalėtume kautis su ginklais, ji atsakė: „Pažiūrim, ar mokėsi valdyti peilį“, tarsi būtų aukštos klasės nindzė, bet, žinoma, paskui paaiškėjo, kad taip ir yra. Tie netikri peiliai visi vienodi – neįprastai ilgi ir siauri. Matyt, taip atrodo Ferbornas.

Be to, Selija aiškina man apie Marką.

Taigi, atrodo, kad viskas krypsta į tam tikrą pusę. Iš pradžių nesakiau nieko, apsimečiau idiotu, bet ilgiau taip žaisti nebegaliu. Turiu stengtis apsiginti, taigi vieną gražią dieną paėmiau jautį už ragų.

– Nežudysiu savo tėvo. Juk tai suprantate, ar ne?

Ji apsimetė neišgirdusi.

Bet puikiai žinau tuos neišgirdimus, todėl papurčiau galvą.

– Nežudysiu jo.

– Man liepta tau pasakyti šituos dalykus. Todėl sakau. Ir neklausinėju kodėl.

– Mokote mane visada ir apie viską klausinėti.

– Taip, bet į kai kuriuos klausimus atsakymų nesulauksi.

– Nežudysiu jo.

– Įsivaizduokim, kad Markas grasina nužudyti tavo šeimos narį, tarkim, Araną. Ir yra tik vienas būdas jį išgelbėti – nužudyti Marką.

– Įsivaizduokim ką nors realesnį. Taryba grasina nužudyti namo šeimos narį, tarkim, Araną. Ir sustabdyti tai galiu tik nužudydamas Marką.

– Ir?

– Savo tėvo nežudysiu.

– O jei visą tavo šeimą – močiutę, Deborą ir Araną – kankintų?

– Žinau, kad Taryba išžudytų juos visus. Joje vien žudikai. O aš ne toks.

Išgirdusi tai Selija pakėlė antakius.

– Kad iš čia pabėgtum, mane nužudytum.

Smarkiai išsišiepiau.

Ji papurtė galvą.

– O jei grasintų tau? Kankintų tave?

– Man nuolat grasina. Ir nesiliauja kankinę.

Tada mudu patylėjome.

- Be to, dar nesugebėčiau to padaryti.
- Ne, nesugebėtum.
- Ar manot, kad išauš tokia diena, kai sugebėsiu?
- Galbūt.
- Man reikia mano dovanos.
- Turbūt.
- Ar Taryba duos man tris dovanas?

Tyla. Ir pats tuščiausias žvilgsnis. Ir anksčiau bandžiau to klausiti, bet nieko nepešiau.

– O kas nutinka juodiesiems raganiams, jei jie negauna trijų dovanų? Ar jie miršta?

– Žinau apie vieną tokią merginą, juodąją ragę, pagautą, kai jai buvo šešiolika. Taryba ją laikė kalėjime, bet elgėsi gražiai. Suprantama, trijų dovanų jai nedavė. Ji susirgo – ir plaučius, ir proto ligomis. Mirė, dar nesulaukusi aštuoniolikos.

Ar aš tapsiu dar vienu eksperimentu, norint pažiūrėti, kas nutiks? Ir kas man bus?

Pamokose apie Marką išdėstoma apie jo užpuolimus ir dovanas. Sudarytas labai ilgas jo nužudytų raganų ir raganių sąrašas, nurodyta, kur ir kada. *Kur* reiškia ne tik kokioje šalyje, mieste ar kaime, bet ir ar tai nutiko viduje, lauke, netoli vandens ar kalnų, upių ir miestų... *Kada* reiškia ne tik datas, bet ir dieną ar naktį, mėnulio fazes, oro sąlygas... Sąrašė – šimtas devyniasdešimt trys baltieji ir dvidešimt septyni juodieji, nors pastarųjų turbūt įtraukti ne visi. Dabar Markui keturiasdešimt penkeri, taigi, per dvidešimt aštuonerius

metus nuo tada, kai jis gavo savo dovaną, per metus nužudo septynis aštuonis.

Tačiau tie skaičiai mažėja; daugiausia jis išžudė būdamas dvidešimt aštuonerių – trisdešimt du. Gal sensta, gal minkštėja, o gal išžudė daugumą tų, kuriuos norėjo išžudyti.

Visų tų raganų ir raganių dovanos irgi Selijos sąrašė. Visų jų širdžių jis nevalgė, tik tų, kurių dovanų jam reikėjo.

Marko dovana, toji pirminė – sugebėjimas pasiversti gyvūnu. Jam patinka virsti katėmis, didžiosiomis katėmis. Daugiausia to įrodymų iš pėdsakų, kūnų, ir to, kad vienas kitas jį matė iš tolo. Išlikusiųjų pasakojimų nedaug. Tiesą sakant, tik du: mažo vaiko, kuris pasislėpė už knygų lentynos, ir mano mamos. Vaikas nieko nematė, bet nupasakojo riaumojimą ir riksmus. Mama sakėsi irgi pasislėpusi, sakė Marko nemačiusi, taigi melavo, nors tas melas paaiškėjo tik man gimus, bet ji taip niekad ir nepapasakojo, kas iš tiesų nutiko, net močiutei.

Daugumos Marko išžudytųjų dovanos nebuvo galingos, dažniausiai viralai ir tepalai, taigi juos jis išžudė ne dėl tų dovanų. Jie daugiausia buvo medžiokliai, bandę jį sugauti, bet būta ir kitų, Tarybos narių ir šiaip baltųjų. Manau, kad jis turėjo tam priežasčių, bet kokios jos buvo, Selija man nesako, net jei ir žino.

Be tų viralų jis pasivogęs štai tokias dovanas:

- + Kvėpavimas ugnimi ir ugnies svaidymas iš delnų
(Arano tėvas, Tarybos narys)
- + Virtimas nematomu (Kierano senelis, medžioklis)

- + Objektų stumdymas mintimis (Dženisė Džons, gerbiama sena baltoji ragana, bet man ji atrodo panašesnė į sukčiuvienę)
- + Ateities matymas (Emeralda, juodoji ragana, įdomu, ar ji numatė, kad šitaip nutiks?)
- + Virtimas bet kokia žmogiška būtybe, tiek vyru, tiek moterimi (Džosė Bach, medžioklė)
- + Skraidymas (Malkolmas, juodasis raganius iš Niujorko – šis gebėjimas abejotinas, nors atrodo, kad jo šuoliai gali būti labai ilgi)
- + Spartus augalų auginimas arba numarinimas (Sara Adams, Tarybos narė – jam patinka sodininkystė?)
- + Elektros išlydžiai iš kūno (Felicité Lemb, medžioklė)
- + Kitų gydymas (Dorotė Mos, Tarybos pirmininko sekretorė)
- + Metalinių objektų lankstymas ir deformavimas (Siuzana Porter, medžioklė)

Ir pats keisčiausias:

- + Laiko sulėtinimas (Kurtas Kurtenas, juodasis raganius)

Paklausiau apie Marką ir jo protėvius. Selija man susakė vyriškosios linijos vardus. Iškalbingas galingų juodųjų

raganių sąrašas. Visi turėjo tą pačią dovaną, tą virtimą gyvūnais. Ir vis vien įdomu, kokia manoji dovana? Ar tai, kad esu pusiau baltasis, ką nors pakeis?

Ir nors tema apie Marką jau nebe tabu, tai nereiškia, kad man leidžiama viską apie jį sužinoti. Į daugumą mano klausimų atsakoma paprastai: „Tai neaktualu.“

Paklausiau apie:

Moterišką Marko protėvių liniją. Neaktualu.

Kur Markas gimė ir užaugo. Neaktualu.

Kaip Markas susipažino su mano mama. Antausis.

Tačiau aš žinau, kaip Markas susipažino su mano mama, ir dar daugiau, nes kai grįžau iš Merės, močiutė man papasakojo. Ir būtų įdomu sužinoti, ar Selija apskritai žino teisingus atsakymus į šį ar kitus mano klausimus.

Vieną dieną Selija paklausia:

– Kaip, tavo nuomone, aš valdau savo dovaną?

Nesu nusiteikęs kalbėtis. Šiandien man teko nukirsti, nupešti ir išmėsinti vištą, taigi tik gūžteliu pečiais.

Po akimirkos guliu ant virtuvės grindų užspaudęs ausis. Savo dovaną ji su manimi naudoja retai; paprastai tik tran-ko antausius.

Staiga garsas liaujasi, aš įsikimbu viryklės ir atsistoju.

– Kaip aš valdau savo dovaną?

Atgalia ranka nusišluostau nosį ir atsakau:

– Jūs apie tai pagalvojate ir...

Ir vėl krentu ant grindų.

Garsas nutyla, žiūriu į grindų lentas. Mes su tomis lentomis – seni draugai. Ieškau jose atsakymų. Tačiau iš jų tokiais atvejais menka nauda.

Atsiklaupiu.

– Na?

Vėl gūžteliu.

– Tiesiog tai padarote.

– Taip. – Ji vožia man per pakaušį. – Tai kaip ir antausiai. Žinau, kad noriu tai padaryti, kur ir kam, ir tai – kone refleksas. Tiesiog padarau. Man nereikia galvoti, kaip pakelti ranką ir ją judinti. – Vožia dar kartą.

Atsistoju ir atsitraukiu žingsnį atgal.

– O kaip Markas valdo visas savo dovanas? Tas, kurias pavogė? – klausia ji.

– Jis jas visas valdo?

Į tai Selija linkteli.

– Yra įrodymų, kad jis naudojasi išlydžiais ir judina objektus, šokinėja didžiuliais šuoliais...

– Kai kurie žmonės moka groti daugybe muzikos instrumentų. Tiesiog paima tą instrumentą ir groja. Tačiau mančiau, kad, norint gerai groti, reikia praktikos.

– Bet visada būna vienas mėgstamiausias instrumentas... – taria Selija.

– Dar nė neturiu savo dovanos, iš kur man...

Tie antausiai tikrai skausmingi.

•

Selija dėsto man ir raganų istoriją. Nežinau, kiek tuo tikėti: neretai pasvarstau, ar vertėtų tikėti *kuo nors*, ką ji man pasakoja. Šiaip ar taip, anot Selijos, prieš šimtus ir tūkstančius metų, kai pasaulis dar nebuvo pasidalijęs į valstybes ir jame buvo tik gentys, visos jos turėjo gydytoją – šamaną. Tik nedaugelis tų šamanų turėjo tikrų gydymo galių, bet vienos, vardu Gita, būta ypatingos – galingos, geros ir mielos. Ji gydė ir savo genties ligonius, ir sužeistuosius, ir kitų genčių žmones.

Tai nelabai patiko jos genties vadui, Asterui, ir jis nurodė, kad be jo leidimo joks žmogus iš kitos genties negali susitikti su Gita. Galima sakyti, kad jis ją laikė įkalintą kaimė. Gita norėjo pagelbėti visiems, todėl, padedama vieno savo paciento, sužeisto savo genties kario Kaloro, ėmė ir pabėgo.

Kaloras ir Gita gyveno atokioje oloje. Gita gydė tuos, kurie pas ją ateidavo. Kaloras medžiojo ir saugojo Gitą. Juodu mylėjo vienas kitą ir susilaukė vaikų: dvynių, identiškų mergaičių, Donos ir Evos. Gita jas mokė raganystės, davė po tris dovanas ir savo kraujo per septyniolikąjį gimtadienį. Jos tapo didžiomis raganomis.

Senasis Gitos genties vadas Asteras susirgo ir pasiuntė Gitai žinutę su prašymu sugrįžti ir ją išgydyti. Nors Gita ir norėjo padėti, kaip padėdavo visiems, Kaloras Asteru nepasitikėjo ir įkalbėjo Gitą ne vykti pačią, o pasiųsti jūdvių dukterį Evą, jaunesniąją dvynę. Tačiau Eva, piktoji aršioji dvynė, jį prakeikė ir pabėgo. Po mėnesio agonijos Asteras

mirė. Astero sūnus, Ašas, iš keršto nužudė Kalorą ir pagrobė Gitą ir Doną.

Pasakojama, kad Dona, gailėstingoji geroji dvynė, įsimylėjo Ašą ir juodu susilaukė dukters. Toji duktė ir buvo pirmoji baltoji ragana.

Eva bastėsi iš genties į gentį. Ji irgi turėjo dukterį, kuri tapo pirmąja juodąja ragana.

Paklausiau Selijos:

– Ar tikite šiuo pasakojimu?

– Tai mūsų istorija.

– Istorija pagal baltąsias raganas.

Šiais laikais juodieji šaiposi iš baltųjų, kad tie gyvena eilinių bendruomenėse, kad apsimetinėja eilinais. Jiems atrodo, kad baltieji silpnėja, darosi panašesni į eilinius, kad žudyti jiems reikia ginklų, kad bendrauti naudoja telefonus.

O baltieji nekenčia juodųjų dėl anarchijos ir beprotystės. Jie neįsilieja į eilinių bendruomenes, bet neturi ir savosios. Jų santuokos būna trumpos, dažnai baigiasi netikėtu smurtu. Jie paprastai gyvena vieni, nekenčia eilinių ir jų technologijų. Jų dovanos stiprios.

Selija atsisako kalbėti apie moteriškąją mano juodųjų protėvių liniją, bet vyriškosios vardus išvardijo. Sąrašas įspūdingas, bet visgi graudus. Visi buvo galingi juodieji raganai, ir nė vienas nemirė ramia mirtimi, sulaukęs brandžios senatvės. Mano prosenelis Masimas nusižudė, taigi galima sakyti, kad baltieji jo nežudė, bet tokia tendencija akivaizdi:

- ✿ Akselis Edžas (Marko tėvas) – mirė Tarybos kalėjime per atpildą
- ✿ Masimas Edžas (Akselio tėvas) – nusižudė Tarybos kalėjime
- ✿ Maksimilijanas Edžas (Masimo tėvas) – mirė Tarybos kalėjime per atpildą
- ✿ Kastoras Edžas (Maksimilijano tėvas) – mirė Tarybos kalėjime per atpildą
- ✿ Leo Edžas (Kastoro tėvas) – mirė Tarybos kalėjime per atpildą
- ✿ Darius Edžas (Leo tėvas) – mirė Tarybos kalėjime per atpildą

Selija sako, kad Dariaus tėvo vardas nelabai aiškus, nes tai buvo metas, kai Baltųjų raganų ir raganių taryba tapo oficialia organizacija, o iki tol buvęs registras gana varganas. Tačiau iš pasakojimų galima gana tvirtai pridurti dar kelias kartas.

- ✿ Gauntas Edžas (Dariaus tėvas) – medžioklių nužudytas Velse.
- ✿ Titas Edžas (Gaunto tėvas) – medžioklių nužudytas kažkur Britanijos miškuose.
- ✿ Harovas Edžas (Tito tėvas) – medžioklių nužudytas kažkur Europoje.

Paklausiau Selijos:

– Ar kuris nors mano protėvis nugyveno ilgą ir laimingą gyvenimą?

– Yra sulaukusiųjų penkiasdešimties. Tik nežinau, ar jie buvo laimingi.

‘Taigi nieko stebėtino, kad mano tėvas kiek atsargus. O pagalvojęs apie savo protėvius ir visą tą skausmą bei kančias, kurias jiems teko patirti, vis tiek nesuprantu kodėl. ‘Tiesiog nesuprantu. Esu laikomas narve, tai visiška nesąmonė. Nenoriu gyventi narve, nenoriu mirti kameroje, nenoriu būti kankinamas ir nenoriu žudyti savo tėvo. Nieko to nenoriu, bet kažkodėl tai vis tęsiasi ir tęsiasi.

Įdomu, ar aš kada nors turėsiu sūnų ir kokia ateitis jo laukia. Gal elgčiausi taip pat, kaip Markas: palikčiau jį ir tikėčiausi, kad kaip nors be manęs jo ateitis bus geresnė. Ir vis dėlto sėdžiu prikaustytas narve ir žinau, kad tai beviltiška, beviltiška, beviltiška.

Bet net ir žinodamas apie tas savo protėvių patirtas kančias, skausmą ir žiaurumus, manau, kad gal jie ir rado laimę, nors trumpam. Manau, kad aš tai sugebu, todėl ir jie turbūt sugebėjo. Tikiuosi. Tikiuosi. Tikiuosi. Nes jei man lemta mirti kalėjime, noriu iš pradžių ką nors turėti. Galvoju apie Araną ir Analizą, buvimą Velse, bėgimą ir kiekvieną kvėptelėjimą: kiekvienas kvėptelėjimas turi būti brangus, vertingas ir kažkaip svarbus.

fantazijos apie tėvą

Kasdieninis režimas mane užima ir išvargina, bet vis tiek pasitaiko valandų, kada sėdžiu narve ir būnu visai nenu-siteikęs kilti į debesis ar daryti prisitraukimus, taigi tiesiog mėštau.

Man vis dar smagu įsivaizduoti, kad tėtis ateina išgelbėti manęs per septynioliktąjį gimtadienį. Guliu narve supančiotas, labai tylu, ir staiga tolumoje pasigirsta garsas – ne vėjo, ne griaustinio, bet jo pykčio ir įsiūčio. Jis pasirodo iš už kalvų vakaruose, ir jis skrenda, ne ant šluotos ar žirgo, bet stovėdamas, tarsi ant banglentės, nors jokios banglentės nėra arba ji nematoma, skrenda į mane, su juodais drabužiais. Triukšmas garsėja, ir staiga narvas tiesiog sprogstą į gabalus ir mano pančiai nukrenta. Jis skrieja aplink, paskui sulėtina greitį, ir aš užšoku ant savo paties nematomos banglentės ir išskrendu su juo. Būti su tėvu, skristi ir amžiams palikti sulūžusį narvą – geriausias jausmas pasaulyje.

Mes nukeliaujame į kalnus, kur jis gyvena, ten vešli ir žalia augmenija, kone tropikai. Ten, tarp senų medžių ir samanomis apaugusių akmenų, prie skaidrios upės, aš būnu su savo tėvu, jis duoda man tris dovanas – peilį, žiedą ir piešinį, aš atsigeriu šilto kraujo iš jo rankos, ir jis sušnabžda man slaptažodžius, ir mes liekame kartu amžinai, medžiojame, žvejojame ir gyvename miške.

Turbūt ši ir yra pagrindinė mano fantazija, nuolat prie jos sugrįžtu.

Tačiau turiu ir kitų fantazijų. Daugumoje jų – Analiza, daug nuogos odos, prakaito, bučinių. Dažniausiai įsivaizduoju, kad mudu su ja ant tos uolos atodangos; ji su mokykline uniforma, Kieranas mūsų neradęs, aš ją bučiuoju ir nurengiu, gana lėtai, maloniai, atsegu palaidinę ir sijoną ir nubučiuoju visą kūną.

Kita mano fantazija gana panaši: mudu su Analiza ant tos uolos atodangos, ji nurengia mane, nutraukia marškinius, atsega džinsus ir bučiuoja man krūtinę, pilvą, visą odą.

Ši fantazija būna su variacijomis: ji nurengia mane ant kalvos Velse; ji nurengia mane paplūdimyje; ji nurengia mane saulės šviesoje, mėnesienoje, lietuje, purve ir balose.

Tose fantazijose aš be jokių randų.

Pati paskutinė tos fantazijos variacija – aš narve, šis sprogsta vos apie tai pagalvojus, paskui pasirodo Analiza, mudu bučiuojamės, aš ją nurengiu ir bučiuoju visą, paskui ji nurengia mane, bučiuoja man krūtinę, pilvą ir nugarą.

Visi randai yra, bet jai tai nerūpi, ir mudu mylimės ant avi-kailių tarp šito narvo nuolaužų.

Šita fantazija puiki, man patinka, kad ji nekreipia dėme-sio į randus. Nemanau, kad jie jai iš tiesų patiktų, bet gal smarkiai netrikdytų.

Yra ir dar viena fantazija, kurią stengiuosi regėti kuo re-čiaiau, bet kartais nesusilaikau. Joje aš gyvenu name nuosta-biame slėnyje prie negilios, sraunios upės, kuri tokia šva-ri, kad žaižaruoja net naktimis. Kalvos apaugusios žaliais medžiais, kone ūžia nuo gausios gyvūnijos, miške galy-bė paukščių ir gyvūnų. Mama ir tėvas gyvi, gyvena tame name, o aš gyvenu su jais. Daugiausia laiko praleidžiu su tėvu, mudu name nemiegame, nakvojame miške, drauge medžiojame ir žvejojame. Bet būname ir su mama; ji laiko vištas ir augina daržoves. Vasaros karštos ir saulėtos, žie-mos šaltos ir snieguotos, ir mes gyvename drauge amžinai. Mama su tėvu pasensta, aš gyvenu su jais ir kiekviena diena yra be galo graži.

mintys apie mamą

Kai grįžau iš Merės, močiutė man papasakojo, kad Markas su mama mylėjo vienas kitą. Bet mama žinojo, kad mylėti juodąjį raganių yra labai blogai. Jautėsi dėl to kalta. Ištekėjo už Dyno, susilaukė su juo vaikų ir bandė būti laiminga, bet iš esmės buvo įsimylėjusi Marką nuo tos akimirkos, kai pamatė.

Įdomu, ar ji vis dar mylėjo Marką po to, kai jis nužudė jos vyrą, jos vaikų tėvą.

Reikia manyti, kad kai Dynas aptiko Marką ir mamą drauge, būta šiokios tokios kovos. Dyno dovana – gebėjimas paleisti ugnį iš delnų ir burnos, nors galiausiai tai jam nepadėjo, nes Markui, matyt, šitas gebėjimas visai patiko ir jis pasiėmė Dyno dovaną.

Kada tos liepsnos liovėsi? Ar sulig jo paskutiniu kvėptelėjimu?

Ir kur buvo mama, kai visa tai vyko? Ar su jais? Žiūrėjo, kaip tėvas ryja dar plakančią jos vyro širdį?

Ar jai buvo lengva nusižudyti, žinant, kad myli tą, kuris gali taip pasielgti? Kad myli tą, kuris žudo vyrus, moteris ir vaikus, kuris nužudė jos vaikų tėvą? Kad myli tą, kuris valgo žmones. O kai ji pažvelgė į mane, savo sūnų – Marko sūnų, ir pamatė, kad esu panašus į jį, ar jai kilo klausimas, ką sugebėsiu?

įvertinimas

Dabar įvertinimas vyksta kas mėnesį. Jį atlieka Selija.

Ji pradeda nuo svėrimo, ūgio matavimo ir nuotraukų. Nei tų matavimų, nei nuotraukų man nerodo.

Paskui būna fiziniai testai: bėgimas, įvairūs pratimai. Visi rezultatai užrašomi. Man nė vienas nerodomas.

Paskui turiu atlikti vieną kitą atminties testą, intelekto testus ir išspręsti matematikos uždavinius. Tie sekasi visai gerai. O paskui būna skaitymas ir rašymas, Selija sako, kad privalome tai daryti, nors abu žinome, kokie bus rezultatai.

Ir tiek.

Kitą dieną sėdžiu uždarytas narve, prirakintas. Ji išvažiuoja iš ryto ir grįžta jau vėlai po pietų. Nežinau, ar su kuo nors susitinka. Kartais paklausiu, bet ji mano klausimus neatsakoma.

Kitas pasikeitimas, apie kurį Selijai ką tik pranešta, – dėl kasmetinio įvertinimo man neberekės vykti į Tarybos

būstinę. Per šešioliktąjį gimtadienį Taryba atvyksta pas mane. Sako, kad turiu pasirodyti kuo geriau.

pankas

– Ką nori tuo pasiekti?

– Ką?

– Tuo, – Selija linkteli į mano galvą.

Išsišiepiu.

Kartą per mėnesį, prieš įvertinimą, esu įleidžiamas į jos trobos vonios kambarį normaliai išsimaudyti. Būna karšto vandens, rusvos durpių spalvos, ir muilo. Nusiskutu plaukus, dygstančius virš lūpos ir ant smakro. Skustuvas išties varganas ir išmestinis, nusprendžiu, kad pieštukas kaip ginklas kur kas pavojingesnis. Kartą per mėnesį Selija mane apkerpa, trumpai, bet šiandien nusiskutau galvos šonus ir tapau skiauterėtas.

– Verčiau jau būtum visai nusiskutęs. Atrodytum kaip vienuolis.

– Atrodyčiau tyras ir šventas tiesos ieškotojas?

– Atrodytum romus ir švelnus. Tarsi vienuolino naujokas.

– Aš ne visai toks.

– Nereikėtų provokuoti jų priešiškuo.

Selija nori, kad gerai pasirodyčiau. Turbūt jai tai būtų garbė.

Atsisėdu prie stalo.

– Ir ką dabar?

– Dabar palauksiu, kol nueisi į vonią ir nusiskusi tą nesąmonę.

– Jūs nesuprantate humoro.

– Na, tenka pripažinti, kad iš tiesų atrodo absurdiškai juokingai, bet būtų labai gerai, kad viską nusiskustum savanoriškai.

Vėl nueinu į vonią. Mano atvaizdas keistas. Plaukai visai nieko, skiauterė tanki. Net neatpažįstu savęs. Turbūt nepripažinęs matyti savęs veidrodyje. Stebiu, kaip ranka braukiu per plaukus, kaip mano randuota dešinė pakelia juos į viršų, bet veidas nepanašus į manąjį. Žinau, kad čia aš, nes matau randą ant skruosto, kur prakirto Džesika, yra ir Nijalo paliktas randas prie ausies, baltuoja ant nuskustos galvos juodų taškelių fone. Bet mano veidas atrodo kitoks, nei įsivaizdavau. Vyresnis. Daug vyresnis. Akys didžiulės ir juodos, ir net kai išsišiepiu, jose nėra lašo šypsenos. Jos atrodo tuščios, lėtai sukasi juodi trikampiai. Pasilenkiu prie veidrodžio, bandydamas įžiūrėti, kur baigiasi rainelės ir prasideda vyzdžiai, ir trenkiu kaktą į stiklą. Atsitraukiu prie vonios sienos, nusisuku ir vėl greitai atsisuku, bandau ką pagauti, gal šviesą. Bet nieko nepagaunu.

– Ką ten taip ilgai darai? – sušunka Selija.

Paimu skustuvą ir vėl padedu.

Po minutės išeinu.

Ji nusijuokia, paskui susivaldo ir sako:

– Dabar jau elgiesi visai idiotiškai. Išsiverk.

Nusišypsau jai ir apsičiupinėju antakį. Įsivėriau į jį tris metalinius žiedelius, dar vieną žiedą į dešinę šnervę, ir dar vieną, didesnį, kairėje apatinės lūpos pusėje.

– Taip turi atrodyti pankas. – Pasičiupinėju smaugiklį. – Bet su žiogeliais būtų geriau.

– Iš kur gavai tą žiedą į lūpą?

– Jie visi iš vonios kamščio grandinėls.

– Tai ko neprisikabinai ir to kamščio? Atrodytum kaip visiškas beprotis.

– Jūs tiesiog per sena, kad suprastumėt.

– Gal galim sugrįžti prie mano pirmojo klausimo? *Ko sieki?*

Pažvelgiu pro langą į kalvas ir dangų, į blyškius, pilkus, visas spalvas į save susiurbiančius debesis.

– Ką?

– Laisvės nuo persekiojimų, – atrėžiu.

Tyla.

– Manote, kad kada nors to pasieksiu?

Lauke niekas nejuda; vėjas nekrutina viršių ant kalvų, debesis stovi vietoje.

Vėliau tą vakarą piešiu. Pieštuku, mat tušą pabaigiau, o anglimi nebepiešiu. Pieštukas gerai. Nupiešiau čia matytus

gyvūnus ir augalus. Kelis piešinius Selija atidėjo, kad parodytų Tarybos nariams. Mane labai traukia paklausti: „Ką tikėtės tuo pasiekti?“ – bet nesivarginu, nes atsakymo vis vien nesulauksiu.

Šį vakarą piešiu Seliją. Ji negali pakęsti, kai ją piešiu, o nuo to tik dar smagiau. Piešiu, kaip yra, – su visais trūkumais. Jokio pasigailėjimo. Paskui ji sudegins piešinį. Visada degina savo portretus. Bet kaip dailininko manęs tai neįžeidžia; problema ne aš, o originalas.

Piešiu ir autoportretus, bet tik dešinėsios rankos. Ištirpusi oda primena nutekėjusius tirštus aliejinius dažus, susiliejančius į apvalainą, dar ne visai sustingusį gumulą. Plaštakos viršaus oda vienur lygi, kitur suaižėjusi, irgi atpleišėjusi it seni dažai. Mano ranka – meno kūrinys.

Prieš kelias savaites nupiešiau savo ranką, laikančią ilgą, ploną durklą. Maniau, kad Selija nualps – taip ilgai buvo su laikiusi kvapą. Suglamžiau tą lapą, pasakiau, kad tai šlamštas, ir, jai dar nespėjus manęs sustabdyti, įmečiau į ugnį. Daugiau to nupiešiau; buvo nejuokinga.

Mano peizažai – išties šlamštas. Jie man visai nepavyksta, o mano piešti pastatai – nuobodžiai prasti. Tačiau nupiešiau narvą. Tas pavyko. Pagavau jo gilią juodumą, tą kažkokį slegiantį užspaustumą. Tą narvą pažįstu puikiai. Tai buvo geriausias mano piešinys. Pasakiau Selijai, kad mums vertėtų jį parodyti Tarybai. Ji nieko neatsakė, ir nuo tada to piešinio nebemačiau. Turbūt sudegino.

– Jie atvažiuos prieš pietus, – sako ji man piešiant. – Pasversiu ir nufotografuosiu tave dar iki jiems atvažiuojant.

– Nervinatės?

Ji neatsako, ir aš atsitraukiu, tikėdamasis antausio, bet už to kabliuko ji neužkimba.

– Nesijaudinkit. Nesusimausiu. Būsiu geras ir gražiai atsakinėsiu į visus klausimus. Ir neapspjaudysiu jų pabaigoje.

Selija atsidūsta.

Mudu vėl tylime, aš bandau nupiešti jos plaukus. Man atrodo, kad jie slenka; gal nuo nervų.

– Ar būsite, kai jie vertins?

– O kaip manai?

– Greičiausiai ne... Tikrai ne.

– Tai kam klausi?

– Tik palaikau pokalbį.

– Tada pasistenk, kad jis būtų įdomesnis.

Tą akimirką piešiu jos burną. Ji plačiai kreivai šypsosi, tada jos storos lūpos atrodo įdomesnės, ne tokios baisios. Norėčiau ją nupiešti saugančią mano narvą, su raktais rankose, su ta kartais pasitaikančia kone gailestinga mina. Manau, kad todėl ji šitą darbą ir atlieka.

– Na? – klausia ji.

– Ką – na?

– Žinau, kad nori kažko paklausti.

Iš kur?

– Hmm. Ką gi. Vis svarstau... Kaip gavote tą mano kalintojos darbą?

– Mokytojos ir globėjos.

– Numanau, kad nebuvo daug kandidatų.

Kaip tik baigiu jos burną, bet ta kreiva linija į apačią jau kiek švelnesnė.

Ji atsisuka į mane, ir dabar jos poza man nepatogi.

– Manau, kad buvau geriausia kandidatė į šias pareigas.

– Turite omeny – vienintelė kandidatė.

Laukiu, bet ji nieko neišduoda.

– O jūsų gyvenimas toks tuščias, kad sėdėdama kažkokioje tolybėje ir kalindama nekaltą vaiką jaučiatės save realizuojanti.

Ji jau ima šypsotis.

– Ir lažinuos, kad moka nedaug.

Ji vos vos linkteli.

– Berniuko, kuriam dar nėra nė šešiolikos, kalinimas, mušimas ir fizinis bei psichologinis luošinimas... berniuko, kuris gyvenime nepadarė nieko blogo... visa tai yra šio darbo privalumai.

– Taip, – atsako ji. – Visa tai – privalumai.

Ji nebesišypso, bet ir burna jau neperkreipta. Atsisėda, kaip sėdėjusi anksčiau, ir sako, nepakeldama į mane akių:

– Markas nužudė mano seserį.

Jos sesuo turbūt tame sąrašė. Nežinau Selijos pavardės. Esu klausęs, bet tai, pasirodo, neaktualu.

– O kokia buvo jos dovana?

– Viralai.

Linkteliu.

– O Markas gali kaip jūs... kaip jūsų dovana... su tuo garsu?

– Ar ji sąrašė yra?

– Turėtumėt saugotis. Manau, kad jis norėtų, jog būtų.

Vėl tylime.

Daugmaž nuspėjau, kad Selija turi su manimi asmeninių sąskaitų, tiksliau, dėl to, kad patys žinote, kieno aš sūnus. Tas spėjimas ne iš dangaus. Žiūrėkim tiesai į akis – ji turėjo arba pažinoti ką nors iš to sąrašo, arba būti giminaitė.

– Aš ne Markas, – atsakau.

– Žinau.

– Aš nežudžiau jūsų sesers.

– Nesąžininga, ar ne? Bet manau, kad nors šansų nedaug, gali būti, kad tu jam rūpi ir kad jis nervinasi, jog jo sūnus čia.

– Jis žino, kad aš čia?

– Ne, turiu galvoje ne vietą. Ši vieta gerai paslėpta, net ir nuo jo sugebėjimų. – Ji pasiražo ištiesdama rankas ir kaklą. – Turiu omeny tai, kad jis žino, jog tu pas mus. Ir nuspės, kad prabangoje laikomas nesi. Būtų nesmagu jį nuvilti.

– Tai ko nelaikote manęs tame narve ištisą dieną? Juk iš tikrųjų rimtai nemanote, jog kada nors galėsiu jį nužudyti. Šios treniruotės – gryna kvailystė.

Ji atsistoja ir apeina kambarį. Paprastai tai byloja, kad nenori atsakyti į klausimą.

– Gal ir taip, bet laikyti tave visą dieną narve būtų žiauru. Taip apstulbstu, kad juoktis pradedu tik po kelių sekundžių. Kai jau pavyksta susitvardyti, sakau:

– Jūs mane stebinat. Man ant kaklo antkaklis, galintis mane pribaugti. Naktimis narve prirakinate.

– Esi gerai maitinamas. Sėdi čia ir pieši.

– Ir turėčiau būti už tai dėkingas?

– Ne. Turėtum sėdėti pilnu skrandžiu ir piešti.

– Jau baigiau, – atsakau ir stumteliu jai piešinį.

Ji paima tą lapą, apverčia ir apžiūri. Po minutės susuka ir meta į krosnį.

Paimu pieštuką ir vėl pradedu piešti. Šįkart save, savo veidą, kokį mačiau veidrodyje, tik dar vyresnį, kaip įsivaizduoju atrodant Marką. Jaučiu, kad Selija mane įdėmiai stebi. Vos kvėpuodama. Šito dar niekada nedariau. Jo akis nupiešiu galias, kaip savąsias, lygiai tokias pačias kaip savąsias. Neįsivaizduoju, kad jos galėtų būti dar juodesnės.

Rezultatu nesu labai patenkintas. Jis atrodo pernelyg gražus, pernelyg malonus.

– Sudeginkit, – sakau. – Prastas piešinys.

Selija paima jį ir apžiūrinėja ilgiau nei savo pačios portretą. Paskui išneša iš kambario.

– Tai nereiškia, kad jis taip atrodo, – šūkteliu jai.

Ji neatsako.

Susidedu pieštukus, trintuką ir drožtuką į seną skardinę. Užspaudžiu dangtį ir tiek. Selija pareina ir vėl atsisėda priešais mane.

- Ar kas nors bent buvo netoli to, kad jį sugautų? – klausiu.
- Niekas nežino, kiek arti jo prieina. Niekam tai nepasiseka. Jis labai sumanus. Labai atsargus.
- Manote, kad vieną dieną jį pagaus?
- Jis suklys, tereikia vienos klaidos, ir bus sugautas ar nužudytas.
- Ir aš naudojamas kaip masalas iki jo prisikasti?
- Į šį klausimą jai, atrodo, malonu atsakyti:
- Mančiau, kad taip.
- Bet nežinote kaip? Turiu galvoje, kokiu būdu.
- Mano darbas – būti tavo mokytoja ir globėja. Ir tiek.
- Iki kada?
- Iki tol, kol man bus liepta baigti.
- Kas nutiks, jei jis bus pagautas?
- Ji atkiša apatinę lūpą. Ta didžiulė ir plokščia. Lėtai vėl įtraukia atgal, bet nieko neatsako.
- Ar mane nužudys?
- Lūpa vėl išlenda, bet šįkart atgal sulenda greitai. Ji atsako:
- Gal.
- Nesvarbu, kad nepadariau nieko blogo?
- Ji gūžteli pečiais.
- Verčiau pasisaugoti nei paskui gailėtis, ar ne?
- Neatsako.
- Ką darytumėt, jei jums lieptų mane nužudyti? Jei pasakytų: „Kulną tam puskodžiui į galvą.“ – Prisidedu pirštą prie galvos ir pūkšteliu.

Ji atsistoja, apeina mane, stipriai įspaudžia man į pakaušį pirštą ir irgi pūkšteli.

Miegu prastai. Nešalta. Nė menkiausio vėjo gūσιο. Debesys stovi vietoje. Nelyja.

Jaudinuosi prieš susitikimą su Taryba. Rankos dreba. Nervai, tik nervai.

Pakaušyje vis dar jaučiu Selijos pirštą. Žinau, kad mane gali bet kada nužudyti. Nesvarbu, kas ir kaip tai padarys; galutinis rezultatas tas pats. Bet vis vien neapleidžia mintis, kad tai bus Selija. Žinau, kad ji tai padarytų. Turėtų padaryti, antraip kas nors kitas tai padarytų jai.

Visa gudrybė – tuo mėgautis. O kaip tą padaryti?

Reikia rasti būdą.

Selija man pasakė, kad Analiza sveika gyva, kaip ir Debora, Aranas ir močiutė, bet to pranešimo potekstė – tai gali bet kada pasikeisti. Jie bus saugūs tada, kai būsiu negyvas.

Tai geroji reikalo pusė.

Man smagu galvoti, kad visi jie gyvi, sveiki ir saugūs.

Analiza miškuose, bėgioja, šypsosi, juokiasi, laipioja į smiltainio uolą. Norėčiau pamatyti ją ir vėl paliesti jos odą; noriu, kad ji bučiuotų man pirštus, veidą, kūną. Ir žinau, kad to niekada nebus, kad ji bus su kokiu nors šunsnukiu baltuoju, kuris ją graibys savo letenomis. Kaip tuo džiaugtis?

Debora ištekės už malonaus žmogaus, turės vaikų ir bus laiminga. Tą galėčiau įsivaizduoti. Tai tiesa. Ji turės tris ar keturis vaikus, bus puiki mama, ir jie visi bus laimingi.

Močiutė ramiai gyvens savo namuose, gers arbatą ir lesins vištas.

Tai – gerosios mintys. O paskui prisimenu, kaip močiutė ir Debora verkė laiptų aikštelėje. Bet jų ašaros nudžiūvo tąkart, nudžius ir vėl – gal jau taip ir nutiko. Gal jos mano, kad aš jau miręs.

Nemanau, kad Aranas patikės, jog aš negyvas. Prisimenu, kaip jis glostė man plaukus ir sakė: „To neišgyvenčiau.“ Jo koja kyšo pro lovos kraštą, mano pirštų galai bučiuoja jam kaktą ir aš verkiu.

medžioklis

Šešioliktasis gimtadienis. Selija mane jau pasvėrė ir išmatarvo. Nuskuto galvą ir išvėrė žiedus.

Netrukus pietų metas, vėl sėdžiu narve, prirakintas. Turbūt Selija mano, kad taip ji atrodoys uolesnė.

Keliuke pasirodo džipas. Tokioje ramybėje jo variklio užimas skamba groteskiškai garsiai. Ir vis garsėja. Galiausiai jis sustoja ir keleiviai išlipa.

Tarybos pirmininkė nepasivargino atvykti, nėra ir tos kitos moters. Tačiau atvyko Analizos dėdė, Solas O'Brajanas, o su juo – dar du žmonės. Tamsiaplaukis apyjaunis vyriškis su naujais žygio batais, džinsais ir švarutėle neperšlampama striuke. Jis toks išblyškęs, kad atrodo, jog metų metus pralindėjo viduje. Kitas žmogus – jo priešingybė: atrodo, kad visą gyvenimą prabuvo lauke. Jo plaukai šviesūs, vietomis pražilę. Aukštas ir raumeningas, vilki juodus drabužius, iš to suprantu, kas jis toks. Bet juos atpažinti nesunku. Jie į visus žiūri kažkaip iš aukšto. Net į Tarybos narius.

Selija išeina jų pasitikti. Įdomu – atiduos pagarbą ar paspaus ranką. Nei taip, nei taip.

Jie prieina manęs apžiūrėti. Narve. Medžioklio akys žydros, bet to žydrumo labai mažai, nes labai daug sidabro.

Apžiūri mane, paskui, atsukę man nugarą, apsidairo aplinkui ir visi sueina vidun.

Paskui – įprastiniai įvertinimai. Aš paliekamas laukti.

Galiausiai Selija ateina manęs paimti. Nieko nesako, tik atrakina narvą ir nusiveda į namą. Sustoja prie lauko durų. Bėdamas pro ją į vidų pagalvoju – įdomu, ar palinkės sėkmės, bet neatrodo, kad ji taip smarkiai jaudintųsi.

Tie trys lankytojai susėdę prie virtuvės stalo. Žinoma, aš stoviu. Selija lauke praeina pro langą, nerimsta.

Visus klausimus užduoda ir atsakymus užsirašinėja Analizos dėdulė. Klausimai tie patys, kuriuos man Selija užduoda kiekvieną mėnesį. Kai bandau skaityti, jis ima rangytis, bet dažniausiai jo veido išraiška – nuobodulys. Jis visai neskuba, ir galiausiai mes atliekame visus protinius testus.

– Daugiau klausimų neturiu, – sako jis.

Ne man, bet tam medžiokliui. Medžioklis dar nepratarė nė žodžio. Nei man, nei kitiems.

Medžioklis atsistoja ir apeina mane įdėmiai apžiūrinėdamas. Jis aukštesnis nei aš, bet nelabai, ir kresnas. Pečiai dvigubai platesni už manusius, o kaklas – baisiai storas.

Jis sustoja už manęs ir tyliai prabyla, visai prie ausies, taip, kad jaučiu jo kvėpavimą.

– Nusivilk marškinius.

Padarau, kaip liepiamas. Lėtai, bet nusivelku.

Tas trečiasis, tamsiaplaukis, atsistoja ir prieina apžiūrėti mano nugaros. Suima mano ranką, tegaliu pasistengti jos neištraukti. Jo pirštai glebūs ir silpni. Jis apsuka ranką ir apžiūri randus ant riešo.

– Gerai gyji. Ir greitai?

Nežinau, ką atsakyti.

– Eikim pažiūrėti į lauką, – sako medžioklis. Ir vėl pajuntu jo kvapą sau ant kaklo.

Medžioklis pasikalba su Selija. Ta linkteli ir nueina ten, kur vyкта mūsų savigynos treniruotės.

– Parodyk, ką jis gali, – sako medžioklis.

Mudu su Selija kiek pakovojame.

Medžioklis liepia liautis ir pasišaukia Seliją tyliai pasišnekėti.

Selija vėl prieina prie manęs, ir dabar jau matau, kad nusiteikusi rimtai. Mudu kovojame. Ji nugali; leidžiu jai per daug priartėti. Iš nosies bėga kraujas, akis sutinusi.

Dabar jau pasišaukia mane. Tamsiaplaukis nori pažiūrėti, kaip gyju. Parodau, bet lėtai.

Manau, kad tai jau pabaiga, bet medžioklis pasišneka su Selija, pasisuka į mane ir sako:

– Bėk ilgąją trasą.

Bėgu neskubėdamas. Nėra ko save pribaugti.

Kai grįžtu, medžioklis vėl priverčia mus su Selija kautis. Bet šįkart Selija ginkluota peiliu. Ji vėl nugali. Įpjauna

man ranką. Tamsiaplaukiui turiu parodyti, kaip tą žaizdą susigydyti.

– Bėk ilgąją trasą dar kartą, – šįkart paliepia tamsiaplaukis.

Padarau, kaip liepiamas. Nepersistengiu, nes beveik neabejoju, kad kai baigsiu, vėl būsiu sumuštas.

Taip ir yra. Selija vėl nugali. Akivaizdu, kad jai liepta ne-sistengti susilaikyti. Paduria mane į šlaunį. Giliai. Dabar jau supykstu. Sugyju ir...

– Bėk ilgąją trasą dar kartą.

Bėgu, bet apie patį bėgimą negalvoju, mano mintyse tik tas tamsiaplaukis, stovintis ten ir šypsantis.

Kai šįkart grįžtu, medžioklis irgi šypsosi.

Mane apima bloga nuojauta.

Vėl tenka susiremti su Selija. Šiandien jau triskart apibėgau trasą ir buvau triskart sumuštas. Labai stengiuosi išsisukti nuo Selijos smūgių ir net pataikau įspirti, bet kai atsitraukiu netoli medžioklio, tas pastumia mane į Seliją, ir viskas baigta. Aš ant žemės. Medžioklis prieina ir smarkiai spiria man į šonkaulius. Ir dar kartą. Jo batai tarsi betono blokai.

– Kelkis. Bėk ilgąją trasą.

Žinau, kad keli šonkauliai lūžę. Manau, kad ir jis žino.

Susigydu juos ir lėtai atsistoju.

Tada jis man trenkia ir vėl parverčia ant žemės. Ir vėl spardo. Sulaužo dar kelis šonkaulius. Guliu ant žemės.

– Pasakiau – kelkis ir bėk ilgąją trasą.

Galiu susigydyti, bet jau sunkiau. Mano gebėjimas išnaudotas. Lėtai atsistoju. Ir pasileidžiu bėgti, irgi lėtai.

Pasakau sau, kad bėgant reikia atsipalaiduoti. Pamiršti juos. Apsimesti, kad jie neegzistuoja. Nubėgu trasą, bet šonkauliai sugyja tik prieš patį galą.

Tamsiaplaukis prieina ir apžiūri mano krūtinę. Sumušimų nebematyti.

Tada prieina medžioklis, nešinas tokia kuoka. Pažvelgiu į Seliją, bet ji nuleidusi akis.

Baigęs jis tiesiog palieka mane gulėti ant žemės. Toji kuoka buvo keista. Nemanau, kad kas lūžę, bet jaučiuosi keistai.

Tamsiaplaukis stovi virš manęs.

– Ar gali sugyti? – klausia. – Ar gali atsistoti?

Taip, galiu atsistoti. Atsiklaupiu, bet viskas ima suktis, ir maloniau vėl atsigulti.

Kai vėl prasimerkiu, Selija tupi prie manęs.

– Ar jie išvažiavo? – paklausiu.

– Taip.

– Aš tiesiog pagulėsiu čia.

– Taip.

Vakaras dar nevėlus, o aš visai pasveikęs. Troškinio ir duonos kraunuosi po antrą porciją. Selija tyliai stebi, kaip valgau.

– Tie tai buvo tipiškai baltieji raganiai. Mieli, švelnūs, gailėstingi, tiesiog gimę gydyti, – sakau.

Selija neatsako.

– Net neapspjaudžiau jų, nors būtų buvę malonu, – sakau.

- Selija neatsako, taigi bandau iš kitos pusės.
- Turbūt nesu labai svarbus; Tarybos pirmininkė nesivargino atvykti.
  - Ar žinai, kas tas vyriškis šviesiais plaukais? Trukteliu pečiais.
  - Solas O'Brajanas. Neseniai paskirtas Tarybos pirmininkės pavaduotoju.
  - Linkteliu. Įdomu. Analizos dėdulė kyla karjeros laiptais.
  - O kas buvo tas medžioklis?
  - Selija nusikvatoja. O aš nustoju valgyti ir pakeliu į ją akis.
  - Maniau, kad žinai. Tai buvo Klėjus.
  - Oo! – Medžioklių vadas atvyko manęs pažiūrėti. – O tas tamsiais plaukais? Kas jis?
  - Sakė, kad jo pavardė Valendas. Niekad nesu jo mačiusi.
  - Baigiu valgyti troškinį ir paskutiniu duonos gabalėliu išvalau dubenėlį. Paskui stumteliu jį į šoną ir sakau:
  - Paminau, kad leisiu tau laimėti visas kovas, kad prieš juos nepasirodytum blogai.
  - Kokia tu maloni.
  - Tačiau didelio įspūdžio jiems tikrai nepadaryta. Turiu omeny save. Jei net tavęs nenurungiu, kaip galėčiau prilygti Markui.
  - Gal ir taip.
  - O Klėjui net nepamėginau vožti.
  - Protingas sprendimas.
  - Ir aš taip manau, bet vis vien, jei būčiau žinojęs, kad tai jis...

– Ką? – klausia Selija.

Nežinau... nežinau, ką jaučiu dėl to Klėjaus, tegaliu pasakyti tik tiek:

– Jis nužudė Sabą – Marko mamą, mano močiutę.

Selija linkteli.

– Taip, o Saba nužudė Klėjaus motiną.

Linkteliu.

– Tavo motina... – pradeda Selija ir sudvejojusi nutyla.

Nepakeliu į ją akių, negaliu rizikuoti nutraukti kad ir paties ploniausio prisipažinimo lyno, ant kurio ji svyruoja.

– Tavo motina kartą išgelbėjo Klėjui gyvybę. Jį baisiai sužalojo vienas juodasis raganius; jo petys buvo suėstas nuodų. Tavo motina buvo vienintelė, galėjusi jį išgydyti. Be jos pagalbos jis būtų miręs.

Vis dar nežiūriu į Seliją. Ką gi į tai atsakysi.

– Tavo mamos gydymo dovana buvo išskirtinė. Tikrai ypatinga.

– Močiutė sakė.

Nors to ji man niekada nepasakojo.

– Juos domina tavo sugebėjimas pagyti pačiam.

– Ir? – dabar jau pažvelgiu į Seliją.

– Manau, kad dabar jau esi pakankamai pagijęs, kad suplautum indus.

močiutė

Po mano įvertinimo praeina mėnesiai; kasdienybė ir dienvartarkė tokios pat kaip visada. Ateina ruduo, naktys ilgėja, ir tai gerai. Žiema. Sniegas. Vėjai. Esu stipresnis nei bet kada. Lietus manęs negąsdina. Šerkšnas – nuostabu. Mano pėdos it storas kailis.

Sniegas nutirpsta, nors vienoje kitoje dauboje jo dar matyti. Saulės spinduliai jau šyla, bet kad sugerčiau juos į odą, turiu gulėti labai ramiai.

Iki septynioliktojo gimtadienio teliko mėnesiai, ne metai.

Selija visai nekalba apie tą mano gimtadienį. Dažnai jos paklausiu, bet ji nieko man neatsako.

Vieną dieną namuose kepu duoną. Selija rašo prie virtuvės stalo.

Vėl pabandau užduoti tą senut senutelį klausimą:

– Ar per savo gimtadienį gausiu tris dovanas?

– Selija neatsako.

– Jei nori, kad nužudyčiau Marką, man prireiks mano dovanos.

Ji toliau rašo.

– Ar močiutė man duos tris dovanas?

Žinau, kad jos prie manęs nė artyn neprileis, niekada niekada.

Selija pakelia akis, praveria burną, tarsi norėtų atsakyti, bet vėl užsičiaupia.

– Ką?

Ji padeda rašiklį.

– Tavo močiutė.

– Ką?

– Ji prieš mėnesį mirė.

Ką? Prieš mėnesį!

– Ir buvot pamiršusi man apie tai pasakyti, prisiminėt tik dabar?

Jie man nieko negali padaryti, o ir kaip man žinoti, kad tai tiesa?

Metu tešlą ant grindų.

– Man apskritai nedera apie tai kalbėti.

Taigi, Selija elgiasi maloningai, o šiaip tai laisvai gali būti dar vienas melas. O močiutė mirė. Tai tikrai tiesa. Jie turbūt ją nužudė ar privertė nusižudyti; lygiai taip pat, vos panorėję, gali nužudyti ir visus kitus.

– O Aranas?

Ji neatsako.

Nuspiriu kėdę, pakeliu ir trenkiu žemėn.

– Jei ir toliau taip darysi, man teks uždaryti tave į narvą.

Metu kėdę ir klykdamas šoku ant Selijos.

Pabundu narve, supančiotas.

lankytojai

Praėjus kelioms savaitėms po to, kai Selija pasakė man apie močiutę, renku kiaušinius. Galvoju apie močiutę ir jos vištas, kaip jos bandė įsibrauti į namus, o močiutė su bitininko skrybėle kėlė medaus korius...

Padedu krepšį su kiaušiniais ant žemės ir įsiklausau.

Smarkiai įsiklausau.

Silpnas, neaiškus garsas; tolimas, bet kažkur kalvose.

Ir tarškėjimas iš virtuvės.

Pribėgu prie sienos, atsispiriu nuo jos ir užšoku ant narvo pažiūrėti į pietvakarių pusę, iš kur mano fantazijose pasirodys Markas.

Kalvos stūkso tyliai, nieko neišduoda. Sukioju galvą, dairausi ir klausausi, sulaukęs kvapą.

Tai ne vėjas.

Tai dundesys, tolimas burzgimas.

Selija spokso į mane pro virtuvės langą. Ji nieko negirdėjo, bet supranta, kad kažkas vyksta, nes aš užšokęs ant

narvo. Dingsta iš lango ir pasirodo tarpdury. O dabar tas garsas jau girdėti aiškiai.

Ne tėvas. Automobilis.

– Eik į namą! – surinka man Selija.

Tolumoje tarsi juodas kubas keliu juda visureigis.

– Lipk nuo narvo!

Bet jei tai žmonės, tikri žmonės – eiliniai, iškylautojai, stovyklautojai, gal man pavyktų ką nors padaryti. Pasakyčiau, kad buvau laikomas narve. Apie antkaklį smaugiką – gal jiems pavyktų jį nuimti. Gal man vertėtų palaukti, kol ji jais atsikratys ir... kuo nors ją uždaužyti...

Bet tada ji pasikeičia. Nuleidžia pečius. Ir sako:

– Lįsk į narvą, Neitanai, – jos balsas skamba monotoniškai. Ji suprato, kas atvažiuoja.

Kelias sekundes dar pasižiūriu į tą džipą, nušoku ir įlenku į narvą.

– Užsirakink.

Ji eina keliuko link.

Uždarau duris, bet neužsirakinu. Nuslenku į narvo galą ir atsikasu vinį. Įsidedu į burną, suvarau į skruostą ir užgydau.

Džipas riaumoja ir užia dar garsiau. Sustoja prie tolimojo namo galo. Selija prieina prie jo.

Ji su kažkuo kalbasi pro vairuotojo langą. Mostaguoja rankomis, atrodo, kad piktai. Kaip jai, neįprastai dramatiškai.

Vairuotojo nematyti. Džipo durys atsidaro, ir Selija ištiesia rankas į šonus, tarsi galėtų juos sustabdyti. Jie beveik

tokie pat dideli kaip ji. Suprantama, visi apsirengę juodai. Kol Selija nepasitraukia į šoną, vairuotojo nematau, bet žinau, kas jis.

Ar jie atvyko manęs nužudyti? O dėl ko gi dar? Kad duotų Selijai instrukcijas tai padaryti? Ar man dabar užsirakinti narve? Tai atrodo visai beprasmiška.

Klėjus eina link manęs.

Selija tik per žingsnį nuo jo, už jos – dvi moterys medžioklės.

– Bet man nieko apie tai nepranešta, – sako Selija.

– Dabar jau pranešta. Trauk jį iš narvo.

Ilgai nedvejojusi Selija plačiai atidaro duris.

Jie čia atvažiavo tik manęs nužudyti. Gal nusives į lauko galą ir nudės ten, o gal net ir to nesivargins daryti, pribaiigs prie narvo. Ir užkas su bulvėmis. O visa tai turi reikšti, kad jie nužudė Marką. Jiems aš nebereikalingas. Mano tėvas miręs.

– Lįsk lauk, – Klėjus kalba lyg niekur nieko.

Atsitraukiu ir papurtau galvą. Jiems teks mane pribaiigti čia. Niekaip nenoriu patikėti, kad tėvas miręs.

Tada galvoje pasigirsta zvimbimas – ne Selijos, o telefono. Ir jis sklinda ne iš medžioklių už Selijos, o iš arčiau. Pajuntu, kaip kažkas čiumpa mano dešinę ranką ir apsuka riešą, sulig tuo šalia išdygsta ketvirtasis medžioklis. Jis didžiulis ir bjaurus, kokį ir prisimenu. Kieranas laiko mane už rankos, dabar jau matau ir antrąjį. Bandau vožti jam

per veidą laisvą ranka, bet jis krenta žemyn, trukteli mane už antrankio, o į narvą įbėga ir mane už kairiosios rankos čiumpa dar viena medžioklė. Man pavyksta jai įspirti, bet mane trenkia į narvo sieną, rankos tvirtai surakintos už nugaros, o tada dar porą kartų esu bloškiamas į virbus.

– Dar pakrutėk, ir nuplėšiu rankas, – man į ausį suurzgia Kieranas.

Neapykanta puiki tu, kad atima visus kitus jausmus ir viskas tampa nebesvarbu. Taigi nesunku pasitelkti senąją gudrybę. Manęs nebejaudina tai, kad nuplėš rankas, nerūpi skausmas, nerūpi niekas. Lošteliu galvą atgal ir trenkiu Kieranui į veidą, jo nosis minkštai trakšteli man už pakaušio.

Kieranas sucypia, bet rankų neatleidžia.

Mano rankas pakelia, kad nepajudėčiau, bet nenurauna, taigi belieka svarstyti, ar verta tą Kieraną rimtai vertinti.

Kieranas ištempia mane iš narvo ir prispaudžia prie žemės, bet aš raitausi ir spardausi, ir pataikau batu jam į skruostą. Apsiverčiu ir pašoku ant kojų, bet ant manęs užšoka tos dvi medžioklės, o smūgis į inkstus toks stiprus, kad sprogsta akyse.

Klūpau veidu į žemę.

Selija rėkia Klėjui:

– Taip negalima! Aš jo globėja.

Klėjaus balsas ramus. Jis sako jai:

– Mums įsakyta jį paimti.

Mano galva prispausta batu, veidas įtrėkštas į žemę.

Selija pyksta, aiškinasi, sako, kad ir ji turinti važiuoti kartu ir kad važiuosianti, bet Klėjus nepasiduoda. Tiesiog atsako, kad ne.

Galiausiai Selija pasako turinti nuimti man antkaklį. Paklausia, ar galima.

Švelniai jį atsega ir sako man:

– Aš važiuosiu jums iš paskos.

– Ne. Mums teks pasiskolinti tavo furgoną. Jis pernelyg pavojingas, kad rizikuotume vežtis džipu, – atsako Klėjus.

– Tada vairuosiu jūsų džipą.

– Ne, jį vairuos Megan. Jei jau reikalauji važiuoti kartu, manau, kad gali sėsti pas ją.

Jo balse girdėti grasinimas; Selija negali to nepajusti. Megan negali padaryti Selijai nieko blogo, bet gali nusukti ne ten, pasiklysti, pritrūkti degalų. Selija nerizikuos pyktis su medžiokliais; pasiliks čia. Darys tai, ko jie nori.

– Ak taip, pamiršau tau įteikti šitai, – Klėjaus balsas vėl skamba normaliai.

– Pranešimas! Kada tai nutiko?

Jis neatsako.

– Prieš dvi dienas? Man turėjo pranešti. Aš už jį atsakinga. Klėjus vis vien neatsako.

– Čia rašoma, kad visi puskodžiai turi būti „sukoduoti“.

Ką tai reiškia?

Susivokiu, jog Selija tai sako, kad išgirsčiau.

– Selija, aš tik suteikiu transportą.

– Aš važiuosiu...

Bet Klėjus ją nutraukia:

- Jau paaiškinau tau padėtį, Selija. Jis mūsų.
- O kada ruošiatės jį atvežti atgal?
- Tokių instrukcijų negavau.

sukoduotas

Važiuoju Selijos furgone, veidu į metalines grindis. Nuo tada, kai čia buvau, praėjo beveik dveji metai, bet tie ap-rūdiję dažai atrodo gerai pažįstami.

Kieranas pradėjo gydytis sulaužytą nosį, bet ji smarkiai sugurinta. Laiko grandinę, pririštą prie mano antrankių ir apvyniotą aplink kulkšnis, ir iš neturėjimo ką veikti vis ją tampo.

Klėjus sėdi priekinėje keleivio sėdynėje, Tamsina vai-ruoja, Megan važiuoja iš paskos džipu, o Selija, manyčiau, liko namie.

Viena, kas belieka – ilsėtis, bet vos užsnūstu, Kieranas trukteli man už kojų ar pliekia per užpakalį grandine. Kai jam tai nusibosta, jis sušunka į furgono priekį:

- Ei, Tamsina, žinau dar vieną.
- Aha? – atsako ta.
- Kuo puskodis skiriasi nuo batuto?

Tamsina neatsako, o Kieranas smarkiai spiria padu man į nugarą ir paaiškina:

– Kai šokinėji ant batuto, nusiauni batus.

Kitą sąmojų skelia tyliai, tik man.

– Kuo puskodis skiriasi nuo svogūno? – Ir pakelia man marškinius. Pajuntu, kaip jo pirštai pakaso mano randus nugaros apačioje, jo paties padarytus randus, o jis sako:

– Pjaustydamas svogūną apsiverki.

Furgonas sustoja po kokių keturių ar penkių valandų. Iš keleto balsų galima spręsti, kad sustojome pakelės stotelėje su degaline. Jie išsipila degalų ir susėda suvalgyti mėšainių su bulvytėmis, šliurpsi gėrimus. Kvapas būtų viliojantis, bet beprotiškai noriu į tualetą ir negaliu galvoti nei apie maistą, nei apie gėrimus.

Tikriausiai neverta, bet vis tiek pasakau:

– Noriu į tualetą.

Per šlaunis pliekia grandinė. Sukandu dantis ir kvėpuoju per nosį.

– Vis tiek noriu į tualetą, – sakau atlėgus skausmui.

Grandinė vėl šeria per šlaunis.

Furgonas vėl pajuda. Klėjus murma vairuotojai nurodymus, bet aš jų negirdžiu.

Po dvidešimties minučių furgonas sustoja. Mane ištempia už kojų pro furgono galą, atsuktą į kažkokius krūmus. Automobilių eismo beveik negirdėti. Rado ramią vietelę.

– Tik pabandyk ką nors iškrėsti. Ką nors. Ir tu miręs, – Kieranas tai susako man taip arti ausies, kad net seilėmis aptaško.

Nereaguoju į jo žodžius.

Jis atrakina antrankius ir išlaisvina man dešinę ranką. Siusioju. Ilgai, ilgai, tai nuostabu.

Vos spėju užsisėgti klyną, mane vėl surakina ir įgrūda į furgoną. Viduje sau šypsauši – ir iš palengvėjimo, ir todėl, kad pagalvojau apie Seliją. Ji kietesnė už šituos idiotus.

Kratomės toliau. Kieranas, matyt, miega, nes atstojo nuo manęs. Vinis vis dar burnoje, bet kai aplink mane trys medžiokliai, pabėgti nėra šansų.

Kai mane dar sykį ištraukia iš furgono, skruostą nubrėžia tos grindų rūdys.

– Klaupkis.

Aš Tarybos būstinės kieme, lygiai ten pat, iš kur buvau išvežtas prieš pat penkioliktąjį gimtadienį.

Mane paspaudžia žemyn.

– Ant kelių! – surinka Kieranas.

Klėjus dingęs. Tamsina ir Megan prie furgono galo. Kieranas stovi prie manęs, o aš į jį pašnairuoju. Jo nosis sutinusi, po akimi – mėlynė.

– Lėtokai gyji, Kieranai.

Jo batas pakyla man į veidą, bet aš apsiverčiu ir pašoku ant kojų.

Tamsina nusijuokia.

– Kieranai, jis greituolis.

Kieranas apsimeta, kad jam nebeįdomu, ir sako:

– Dabar jis jau jų problema.

Apsidairau, o sulig tuo mane už rankų griebia pora apsauginių ir, netarę nė žodžio, nuvelka.

Pro medines duris įtempia į Tarybos pastatą, paskui velka koridoriumi, tada į kairę, į dešinę ir į vidinį kiemą, paskui pro dar vienas duris į kairę. Atsiduriu jau pažįstamame koridoriuje ir atsisėdu ant suolo už kabineto, kur vyksta įvertinimas, durų.

Susigyda visokius nubrozdinimus ir mėlynės.

Beveik kaip kadaise. Žinoma, privalau laukti. Rankos vis dar surakintos už nugaros. Spoksau į savo kelius ir akmenines grindis.

Praeina daug laiko, vis dar laukiu. Atsidaro durys tolimajame koridoriaus gale; išgirstu žingsnius, bet akių nepakeliu. Tada žingsniai sustoja ir prabyla vyriškas balsas:

– Grįžk atgal anuo keliu.

Pakeliu akis, o tada atsistoju.

– Neitanai? – Analizos balsas tylus.

Tas vyriškis, su kuriuo ji atėjo, turbūt jos tėvas; dabar jis jau grūda ją atgal pro duris. Durys užsidaro, ir viskas.

Apsauginis stovi priešais, neleidžia man matyti. Su prantu, kad nori, jog atsisėčiau, pamindžikuoju, bet atsisėdu, ir koridorius tampa toks kaip visada.

Bet čia buvo Analiza. Pasikeitusi: vyresnė, blyškesnė, aukštesnė. Su džinsais, žydrais marškinėliais ir rudais batais. Galvoje viskas sukasi iš naujo: žingsniai, „grįžk atgal anuo keliu“, pamatau ją, mūsų žvilgsniai susitinka, jos akys nušvinta, ji tyliai ištaria mano vardą: „Neitanai?“ Iš to, kaip ji tai pasako, atrodo, kad pati tuo netiki, o paskui jos tėvas nustumia ją atgal, ji priešinasi, tas stumia ir užstoja vaizdą, ji žvilgčioja jam pro ranką, mūsų žvilgsniai vėl susitinka, o paskui durys užsidaro. Ir nuslopina visus garsus; kitoje durų pusėje nebegirdėti nei žingsnių, nei balsų.

Viskas sukasi dar kartą, ir dar. Manau, kad taip buvo iš tikrųjų. Manau, kad tai nutiko.

Man nuima antrankius, kad pasvertų, pamatuotų ir nufotografuotų. Lygiai kaip per bet kurį įvertinimą, bet iki mano gimtadienio dar keli mėnesiai, taigi nelabai suprantu – mane čia vertins ar darys ką kito. Paklašiu žmogaus su gydytojo chalatu, bet viską stebintis apsauginis man liepia užsičiaupti, ir tas žmogus neatsako. Apsauginis vėl uždeda antrankius, vėl išvaro į koridorių, vėl laukiu.

Kai mane jau įveda vidun, šįkart viduriniame krėslė sėdi Solas O'Brajanas. Nenustembu. Ta Tarybos narė – jo dešinėje, kairėje – ponas Valendas. Gerai nors tiek, kad nėra Klėjaus.

Jie pradeda mane klausinėti, lygiai kaip per įvertinimą. Aš nebendradarbiauju, tyliai nebendradarbiauju. Solas,

kaip visada, nuobodžiauja, bet man aiškiau nei bet kada, kad jis vaidina. Jis visas – grynas vaidinimas. Kiekvieną klausimą užduoda po du kartus ir nekomentuoja, kai neatsakinėju, bet netrukus jie nuleidžia rankas, tačiau net ir tai jų, regis, nejaudina. Uždavęs paskutinį klausimą, Solas kažką sušnabžda tai moteriai, o paskui – ponui Valendui.

Tada prabyla į mane.

– Neitanai.

Neitanai! To dar negirdėjau.

– Iki tavo septynioliktojo gimtadienio liko mažiau nei trys mėnesiai. Tai svarbi diena tavo gyvenime. Tikiuosi, kad tądien galėsiu duoti tau tris dovanas.

Ką?

– Taip, gal tave tai kiek ir stebina, bet apie tai jau svarstau daugelį metų ir... norėčiau tai padaryti. Tačiau, prieš duodamas tau tris dovanas, turiu būti – mes visi turime būti – įsitikinęs, kad išties esi baltųjų raganų ir raganių pusėje. Man suteikta teisė priskirti tau kodą, Neitanai. Manau, kad tau būtų naudinga, jog jis būtų „baltasis raganus“.

Ir aš kadaise to norėjau, maniau, kad tai bus išėitis, bet dabar tvirtai žinau, kad nebenoriu.

– Neitanai, tu gimei pusiau baltasis. Tavo mama buvo kilusi iš stiprios ir garbingos baltųjų raganių šeimos. Mes Taryboje gerbiame jos šeimą. Kai kurie jos protėviai buvo medžiokliai, medžioklė ir tavo netikra sesuo. Tavo kilmė

iš motinos pusės – kilni ir didinga. O tavyje mamos daug, Neitanai. Daug. Tai parodo tavo gijimo gebėjimas.

Nežinia, ar jis čia kartais nekalba nesąmonių, nes neabejoju, kad gyti tėvui irgi sekasi visai neblogai.

– Ar suvoki skirtumą tarp juodųjų ir baltųjų, Neitanai?

Neatsakau. Laukiu įprastų argumentų apie gėrį prieš blogį.

– Tai įdomus klausimas, ar ne? Dažnai apie tai svarstau. – Solas O’Brajanas apžiūri savo nagus, paskui pakelia akis į mane. – Baltieji naudoja savo dovaną gėriui. Būtent taip gali parodyti mums esąs baltasis, Neitanai. Panaudok savo dovaną gėriui. Dirbk su Taryba, su medžiokliais, su viso pasaulio baltaisiais raganiais ir raganomis. Padėk mums ir... – Jis atsilošia krėsle. – Gyvenimas bus tau daug lengvesnis, – jo akys sužaižaruoja sidabru ir jis priduria: – ir ilgesnis.

– Mane beveik dvejus metus laikė narve. Mušė ir kankino, atskyrė nuo šeimos, mano baltųjų raganių šeimos. Pasakykit, kur čia tas „gėris“.

– Mes rūpinamės baltųjų gerove. Jei būsi priskirtas prie baltųjų...

– Duosite man patogią lovą? Ak taip, žinoma, su sąlyga, kad nužudysiu savo tėvą.

– Neitanai, visi turime leistis į kompromisus.

– Tėvo nežudysiu.

Jis vėl pasidžiaugia savo nagais ir sako:

– Na, Neitanai, būčiau tavimi nusivylęs, jei būtum iškart sutikęs. Stebiu tave su didžiausiu susidomėjimu nuo tada, kai pirmąkart pamačiau, ir labai retai tavimi nusiviliu.

Nusikeikiu jam į akis.

– Ir savotiškai džiaugiuosi, kad ir vėl nenuvylei. Tačiau, šiaip ar taip, padarysi taip, kaip mums reikės. Ponas Valendas tai užtikrins.

Atsakyti man galimybė nesuteikiama, mat Solas linkteli apsauginiams, tie prieina prie manęs ir paima už rankų.

Kol mane velka iš kabineto tais koridoriais, bandau įsiminti kelią – kairius ir dešinius posūkius, suolelius, langus ir duris, bet tai pernelyg sudėtinga, ir greitai atsiduriu ten, kur koridoriai nebe tokie tiesūs, o šitas dar ir leidžiasi žemyn, kol taip susiaurėja, kad vienas apsauginis dabar jau eina priešais mane, o kitas – man už nugaros. Akmeniniais laiptais nusileidžiamo žemyn. Šalta. Kairėje – eilė metalinių durų.

Priekinis apsauginis sustoja prie trečiųjų, mėlynai dažytų durų, o tie dažai vietomis nusilupinėję ir po jais matosi pilka. Tos durys ne iš tų, kurias pamačius nušvistų viltis. Jis atšauna jas, o tas, kuris man už nugaros, stumteli mane vidun.

Stoviu kameroje. Vienintelė šviesa – iš koridoriaus. Kamera tuščia, jei neminėsim prie sienos pritvirtintos grandinės, kurią apsauginis dabar jau tvirtina man prie kulkšnies. Pritvirtinęs išeina pro duris, atsuka ir užšauna spyną.

Visiška juoduma.

Aš vis dar su antrankiais. Žengiu žingsnį į priekį, apeinu kamerą, liečiu nelygias akmenines sienas kojų pirštais, kūnu ir skruostu. Trys žingsniai į kairę nuo ten, kur pritvirtinta grandinė, – kampas, dar du žingsniai, ir grandinė įsitempia. Lygiai tas pats į dešinę. Grandinė per trumpa, kad prisiartinčiau prie durų.

Grindys šaltos ir kietos, bet sausos. Sėdžiu nugara į sieną. Keturios akmeninės sienos, vienos durys, grandinė ir aš.

Bet netrukus prie mūsų prisideda pykinimas ir baimė.

Mėnulio ciklas įpusėjęs, taigi blogai, bet ne baisiai blogai. Tačiau viduje naktį jau nebuvau labai seniai. Pasukioju pėdas. Paskui pasukioju kūną. Tai kiek nuslopina panikos jausmą, bet ne pykinimą. Apsiverčiu ant šono, bet ir toliau muistausi, nušliaužiu iki kampo ir įspraudžiu į jį galvą. Kurį laiką muistausi, kurį laiką – ne.

Nusivemiu vandeningai, bet nedaug. Nevalgiau nuo pusryčių, bet skrandis nepaliaujamai tamposi. Nėra ką vėmti, bet skrandis traukosi ir tąsosi, tuščiai kosėju, bet jis vis vien nori kažko atsikratyti.

O tada prasideda triukšmas. Išgirstu šnypštimą ir tranškymą, bet nelabai suvokiu, ar tai tik įsivaizduoju, ar garsai tikri. Šnypštimas klaikus, įkyrus; trenksmai tokie garsūs, kad kaskart pašoku. Bandau jiems pasiruošti, bet negaliu. Viena, kaip galiu sau padėti, – rėkti. Rėkimas nustelbia

garsus, bet negaliu juk rėkti visą naktį. Vėl suvimdo, guliu įspraudęs galvą į kampą, o kai nuo tų garsų pašoku, – mykiu, muistausi ir rėkiu jiems.

Švinta. Kameroje vis dar tamsu, bet pykinimas ir triukšmai dingsta taip staiga, kaip ir prasidėjo.

Niekas neateina.

Man reikėtų suregzti kokį planą, bet pernelyg nusikamavau, kad kas nors ateitų į galvą.

Vis vien niekas neateina.

Bandau pailsėti. Aš alkanas. Burnoje šlykštus skonis. Ar atneš maisto ir vandens? Ar pamirš mane ir paliks čia numirti?

Mane prisiminė. Atnešė vandens, bet pamiršo, kad man reikia ir pavalgyti. Ir mano vardą pamiršo.

Atrodo, kad ir pats jį pamiršau.

– Dar kartą sakau – pasakyk savo vardą, – jaunoji ragana jau nebesako žodžio „prašau“.

Laikausi savo įprasto plano, to, kur nieko neatsakinėju. Planas ne pats protingiausias; nesuerzinti toks dalykas negali ir nelabai turės įtakos tam, kas galiausiai nutiks. Bet tai bent jau šioks toks planas.

Atsakau jai tik žvilgsniu, nužiūriu ją nuo tvarkingai sušukuotų silpnų plaukelių, žemyn į mažas blankiai žydras akutes, tobulai tušu padažytas blakstienas, lygų,

ploną pudros sluoksnį ir tvarkingai rožiniu lūpdažiu nu-
teptas lūpas. Jos liaunas kūnas dailiai įvilktas į smėlinį
kostiumėlį ir pėdkelnes, ji avi lakinius batelius. Regis,
pasistengė gerai atrodyti, o ir naktį bus gerai išsimiegoju-
si. Net pasikvėpinusi kvėpalais, gėlių.

Ir kuo ilgiau aš į ją žiūriu, tuo labiau pasiduodu jos iš-
vaizdai, grožiui ir primityviam, žiauriam bukumui. Ji ap-
sirengusi kažkokiam dalykiniam susitikimui, o aš pralai-
kytas kameroje.

Ir štai turiu vieną naują planą. Sudrimbu ant šono, kiek
pasilenkiu į ją ir sakau:

– Aš vardu Ivanas. Ivanas Šuchovas.

Regis, mergina kiek sutrinka ir susinervina. Tikriausiai
bando susivokti, ar čia nebus koks posakis.

– Ne, tu esi Neitanas Byrnas. Koros Byrn ir Marko
Edžo sūnus.

Atsilošiu ir stengiuosi atsakyti lyg niekur nieko:

– Nea, aš Ivanas. Jūs turbūt ieškot žmogelio iš gretimos
kamos.

– Gretimoje kameroje nieko nėra.

– Norit pasakyti, kad jis pabėgo?

Ji ištempia savo dažytas lūpas į šypseną, matyt, nori pa-
demonstruoti turinti humoro jausmą.

– Mes tenorime įsitikinti, kad supranti, kas vyksta.

– Aišku, kad suprantu, kas vyksta. – Tai nuskambėjo
visai ne atsainiai, reikia susigrąžinti aną toną. – Nuosta-

bioji Baltųjų raganų ir raganių taryba mane priėmė tarsi karalių. Maitina kuo geriausiai, davė lovą patogiausią ir, – vėl pasilenkiu į priekį, – supažindino su žaviausia ir kvapniausia baltąja ragana. – Apsauginis trukteli mane atgal už rankos. – Aš vardu Ivanas Šuchovas ir puikiai suprantu, kas vyksta. O jūs?

– Tu ne Ivanas Kažkoksukovas. Tu Neitanas Byras, ir tave sukoduos.

– Visai nesuprantu, ką tai reiškia.

Jos žvilgsnis šaltas, įbestas į mane, blyški žydruma žaižaruoja ledu blyškioje žydrumoje.

– Skamba visai nekaip, – sakau. – To Neitano man truputį gaila.

– Tu esi Neitanas.

– O ką reiškia – sukoduoti? Jei tą Neitaną pamatyčiau, norėčiau jam pranešti.

– Tai sudėtinga tatuiruotė.

– Nė nepagalvočiau, kad jūs galėtumėt manyti, jog apskritai būna sudėtingų tatuiruočių.

– Šita būtent tokia. Ponas Valendas jau gana ilgai verda jai viralą.

– O kas toje tatuiruotėje?

– Tavo kodas, savaime suprantama.

Pasilenkiu į priekį, o apsauginiai griebia mane už rankų ir laiko.

– Turite omeny rūšį?

Ji praveria tas rožines lūpas savo daliai nupieštame veide, norėdama atsakyti, o aš į jas spjaunu. Spjūvis patai-ko puikiai.

Ji rėkia ir springsta, valosi burną. Apsauginiai mane laiko.

Moteris jau per žingsnį atsitraukusi; jos makiažas nebe toks tvarkingas, mat ji valosi veidą nosine. Paskui prispaudusi tą nosinę prie lūpų sako:

– Tu esi Neitanas Byrnas. Tavo motina buvo baltoji ragana, o tėvas – juodasis. Tu esi puskodis, taip tave ir sukoduos.

Šįkart apspjaunu jos sijono kraštą. Ji susverdėja atbula, tarsi būčiau jai trenkęs. Apsauginiai mane vis dar laiko.

– Veskit jį į 2C kabinetą.

Apsauginiai išvelka mane pro kameros duris, tame siaurame koridoriuje jiems tenka eiti šonu, o man taip dar geriau, nes galiu palaipti sienomis, nors vienas iš jų ir laiko mane už kaklo. Esu nutempiamas prie žalių metalinių durų su užrašu 2C. Jos atsitraukia ir sekundei liaujuosi priešintis.

2C kabinete stovi kažkas panašaus į operacinės stalą su daugybe juodų diržų. Ir vėl imu draskytis ir rėkti.

Galiausiai mane išjungia smūgiu į smilkinį.

Atsibundu ir imu žiaukčioti ir springti. Mano burnoje kažkas yra. Negaliu to išspjauti. Tai iš gumos ir metalo.

Toji mergina stovi man prie šono ir žiūri į mane iš viršaus. Nusišypso ir sako:

– Ak, pagaliau pabudo.

Rangausi ir cypiu, bet tai apgailėtina, taigi liaujuosi. 2C kabineto sienos dažytos baltai, lubos plikos, jei neminėsim lempos ir tolimajame kampe įtaisytos lyg ir filmavimo kameros. Tik tiek apie tą 2C kabinetą ir nežinau, nes negaliu pajudėti, kad dar ką pamatyčiau. Guliu pririštas prie stalo. Rankos jau nebesurakintos, bet pririštos, pirštų galiukais jaučiu, kad po paklode yra plonas čiužinukas. Galva pritvirtinta per kaktą ir įstatyta į tokią tarsi tuštumą stalo gale. Jaučiu, kad visas kūnas, kojos, rankos ir kulkšnyš pririšti diržais.

Stengiuosi negalvoti apie atlygį. Nenoriu galvoti apie miltelius, kuriais Kieranas barstė man nugarą. Burnoje kažkoks kamštis. Ar žodis „sukoduotas“ yra tik kitas atlygio pavadinimas?

Durys subarška, išgirstu, kaip jos atitraukiamos, paskui pasigirsta garsas, tarsi grindimis vilktų kažką metalinį. Šviesa tokia ryški, kad net užmerktomis akimis matau raudoną švytėjimą. Vis dar kažką velka, paskui sudzingsi smulkūs metaliniai daiktai.

– Neitanai. Pažiūrėk į mane.

Tai ponas Valendas. Jo akys labai tamsiai mėlynos, su baltais taškeliais. Jis vilki chalata.

– Tu čia esi, kad būtum kodifikuotas. Procedūrą atlik siu aš. Gali truputį skaudėti, bet norėčiau, kad gulėtum kuo ramiau. Pasistenk atsipalaiduoti.

Vėl imu rangytis.

– Tai kiek panašu į tatuiruotę, tik daug greitesnis ir paprastesnis procesas. Ant piršto padarysime pirmiausia. Kad pajustum, kaip bus. Tu juk kairiarankis, taip?

Jis tikrai negali nieko suprasti iš mano raičiojimosi ir cypimo.

Ant mažojo dešinės pirštelio užmauna metalinį žiedą ir užspaudžia.

– Gerai. Labai paprasta. Tik atsipalaiduok. Bus baigta po... Į piršto kaulą įsibeda adata, sužviegiu į burnos kamštį. Tai tęsiasi ilgai.

Ponas Valendas atleidžia žiedą ir numauna.

– Kitas.

Žviegiu, keikiu jį ir iš paskutiniųjų judinu pirštą, bet žiedas užsispaudžia ir adata vėl duria.

Kai ją ištraukia, jau prakaituoju.

Jis patraukia žiedą į viršų, ant nago. Adata vėl įduria.

Sukandu kaištį ir žiūriu į jį su ašaromis akyse.

Dūrimas baigiasi.

Mano širdis daužosi.

Tai ne tatuiruotė.

Ponas Valendas atsega ir nuima žiedą. Juodu su ta moterimi žiūri į mano pirštą.

– Puiku. Puiku. Beveik nesutinę. Tavo kūnas išskirtinīs, Neitanai. Išskirtinīs.

Ponas Valendas apeina stalą prie mano kairiosios rankos.

– Dabar didesnės tatuiruotės. Šitas gali kiek smarkiau skaudėti.

Kairės plaštakos viršuje pajuntu šaltą metalą, ties viduriniuoju pirštu. Žiūriu į jį ir keikiuosi į kamštį.

Nekreipdamas į tai jokio dėmesio ponas Valendas tęsia savo darbą, tematau tik jo viršugalvį. Tamsiai rudus banguotus plaukus.

– Pasistenk atsipalaiduoti.

Taip, kurgi ne, juk tai paprasta. Kažkas gremžia man ranką, kaulą.

Banguoti pono Valendo plaukai nejuda. Nejudu ir aš.

Kai gremžimas liaujasi, apsvaigstu, pykina.

Ponas Valendas pakelia akis:

– Neblogai, ką? Taigi, dabar tau svarbiausia atsiminti, kad jos nenusiims. Niekada. Tai jau tavo viduje. Tarkim, jei bandysi nugremžti odą, jos atsiras iš naujo. Vadinas, nėra prasmės nė mėginti.

Jis vėl pasižiūri į mano ranką, brūkšteli per ją pirštu. Ji jautri, tarsi sumušta.

– Šitas kodas atrodo puikiai. Išties puikiai.

Jis atsitraukia.

– Dabar kulkšnis. Pasistenk atsipalaiduoti. Truks vos kelias sekundes.

Nieko negaliu padaryti, vis vien stengiuosi pasitraukti, kad ir kaip silpnai. Į kaulą, į kaulų čiulpus skverbiamasi tikrai ilgiau nei kelias sekundes. Burna užkimšta, suvokiu, kad negaliu apsivemti.

– Su didesniais kaulais truputį ilgiau, – sako jis. – Dabar jau paskutinė.

Nusineša tą aparatą aplink stalą, dingsta man iš akių ir pasirodo dešinėje.

Prispaudžia aparatą man prie kaklo.

O ne... ne... ne...

– Pasistenk nusiraminti. – Jis pasilenkia į priekį, jo veidas visai arti. – Jausmas gali būti truputį keistas.

Susirietęs guliu ant plono čiužinio. Dešinysis riešas prikaustytas prie metalinio lovos rėmo. Jaučiu vietas, kur mane sukodavo. Pirštai ir ranka tarsi sumušti. Lygiai kaip ir kulkšnis. Bet nepalyginsi su gerkle. Burnoje jaučiu skonį, metalo skonį.

Atsimerkęs dar nebuva. Bet pabudau čia jau prieš kurį laiką.

Norėčiau sugrįžti į narvą.

Man prieš akis iškyla ponas Valendas, jis man šypsosi. Atsimerkiu.

Šita kamera kitokia nei ta, akmeninė. Čia tarsi ligoninėje, kaip 2C kabinete. Patalpa apšviesta silpna, balta šviesa, kurią skleidžia nedidukė lemputė lubų kampe. Kamera tuščia, joje tik lova.

Pakeliu kairę ranką ir apžiūriu.

J 0,5

Juoda tatuiruotė. Tokia pat ir ant kulkšnies.

Tai tiek to priskirto baltojo raganiaus kodo. Jiems aš visuomet būsiu pusiau juodasis.

Susigydaui ranką ir pirštą. Sumušimo jausmas praeina. Lygiai taip pat su kulkšnimi ir kaklu. Skonis pamažu dingsta, atsiranda svaigulys. Susiriečiu ir žiūriu į tatuiruotes ant mažojo piršto. Trys mažutės juodos tatuiruotės. **J 0,5.**

Reikia plano.

Šviesa dega tam, kad jie galėtų mane stebėti. Nepasiduodu norui pažvelgti į kamerą.

Vinis vis dar burnoje. Prasikandu skruostą, liežuviui ir dantimis išstumiu ją ir valydamasis burną paimu į kairę ranką. Atrakinti antrankius nesudėtinga, nors tenka slėptis, kad nepamatytų, ką darau. Palieku atrakintą antrankį ant riešo.

Dabar reikia įsijausti į vaidmenį.

Imu drebėti ir maskatuoti kojomis, vaizduoju, kad dūstu, griebiuosi už gerklės. Pakanka taip pasitampyti dvidešimt sekundžių, ir pasigirsta atitraukiamas skląstis. Nusiritu ant grindų, laikydamas dešinę ranką taip, kad atrodytų, jog ji vis dar prikaustyta prie lovos. Esu atsimerkęs ir slepiu veidą po pažastim.

Link manęs lekia pono Valendo kojos ir chalato apačia; jis turbūt išties susirūpinęs. Juodi apsauginio batai sustoja tarpdury.

Ponas Valendas pasilenkia prie manęs, aš jį prisitraukiu, trenkiu per veidą, pašoku ant kojų ir užminu jam ant kiaušų.

Apsauginis įlekia ir čiumpa mane už rankos. Spiriu jam į kelį. Tas trakšteli, apsauginis suurzgia ir krenta atbulas, bet jo rankos ilgos ir nėra vietos nuo jų atsitraukti. Jis nutempia mane su savimi, aš pasisuku ir nusiritu ant šono, iš ten vėl galiu spirti jam į kelį. Vis dar laikydamas mane už rankos jis atsivėdėja ir jo kumštis nuslysta mano ausimi. Slysteliu į šoną ir spiriu jam į veidą. Jo nagai atsileidžia ir, spyręs dar kartą, išsivaduoju. Jis guli ramiai. Kaip ir ponas Valendas.

Atsistoju ir išeinu, užstumi duris ir skląstį.

Apstulbęs, kaip viskas lengvai pavyko, laikau užstumtus skląščius, nugara atsirėmęs į duris. Ausis tankiai tvinksi tuo pačiu ritmu kaip širdis. Susigyda aušį.

Jei dar kas nors stebėjo kameros vaizdą, jau būtų čia.

Pasuku į kairę, praeinu 2C kabinetą, tada pasuku į dešinę, tolyn nuo kameros ir akmeniniais laiptais į viršų. Koridoriuje vėl pasuku į kairę, taip, kaip buvau čia pristatytas, ir vis tiek niekas nepasirodo. Lėtai atsidarau koridoriaus duris ir žvilgteliu. Dar vienas koridorius, kažkur lyg matytas, bet man jie visi panašūs. Nubėgu juo, perbėgu vidinį kiemą, kuris man tikrai matytas, tik neprisimenu, kaip jis su viskuo susijęs.

Bėgu toliau. Dabar vaizdas jau nepažįstamas. Suku į kairę ir dar kartą į kairę. Durys tolimajame gale ima vertis, šoku į kitą koridorių ir kaip galėdamas tyliu prišuoliuoju prie durų jo gale. Jos užrakintos. Tolimajame koridoriuje išgirstu žingsnius.

Skląstis užstumtas tvirtai, bet šiaip ne taip išjudinu. Greičiau... greičiau...

Žingsniai darosi garsesni.

Išslystu pro duris ir tyliai uždarau jas sau už nugaros.

Ima juokas, kaip man pasisekė, bet sulaikau kvapą ir prisispaudžiu prie durų. Aš jau kieme, iš kur Selijos furgonas mane išsivežė, o paskui atvežė atgal. To furgono nematyti. Nėra jokių automobilių. Viršuje – aukšta plytų siena su spygliuota viela. Toje sienoje – stori metalo vartai, pro kuriuos įvažiuoja automobiliai, o prie tų vartų – paprastos medinės durys. Jos tikriausiai užrakintos, su įjungta signalizacija ir apsaugotos kokiais nors apsaugos burtais, bet gal tie burtai skirti tik tam, kad čia niekas neįeitų, o ne neišeitų...

Laikydamasis prie pat tos sienos, bėgu į kiemo galą. Medinės durys užšautos ir apačioje, ir viršuje. Tuos skląščius atšauti nesudėtinga.

Viskas atrodo pernelyg paprasta.

Dabar su siaubu laikiu, ką pamatysiu kitoje durų pusėje, – bijau nusivilti ten išvydęs kokį apsauginį.

Atidarau duris, tyliai, lėtai.

Nieko nėra.

Drebu. Žengiu pro duris ir tyliai jas uždarau.

Skersgatvis. Siauras, grįstas. O virš jo – dangus; pilkas ir apniukęs ankstyvas vakaras.

Skersgatvio tolumoje kažkas praeina. Paprastas žmogus, kalbantis mobiliuoju, tiesiog eina, žiūrėdamas į priekį. Paskui pravažiuoja automobilis ir autobusas.

Man sulinksta keliai. Nežinau, ką daryti.

ketvirta dalis

laisvė

trys arbatos maišeliai neitano markovičiaus gyvenime

Laisvas jau dešimt dienų. Man viskas gerai. Esu kažkokia-
me vienkiemyje, geriu arbatą. Ateinu čia beveik kasdien, bet
miegu miške už mylios. Miškas normalus. Šilta, girdžiu, jei
kas artinasi. Bet nepasitaiko jokia žmogiška būtybė. Gera
nebūti narve. Nors jame miegodavau geriau. Dabar mane
nuolat kamuoja košmarai. Nors tie košmarai neatrodo labai
baisūs: tiesiog vis bėgu ir bėgu tuo skersgatviu už Tarybos
būstinės.

Kol radau šitą vietą, maistas buvo problema. Tai vasar-
namis, beveik nenaudojamas. Man pavyko įsilaužti vos pa-
krapščius spyną su vielute. Čia paprastai prausiuosi, kar-
tais kaip Auksaplaukė paguliu kurioje nors lovoje antrame
aukšte, tik niekad nemiegu. Lovos išties minkštos, košės
irgi yra, o tai gana juokinga.

Spintelėje radau makaronų ir dribsnių, avižinės košės,
taigi iš esmės tuo ir maitinuosi. Suprantama, pieno nėra,

taigi košę verdu su vandeniu. Košę be gniutulų, bet jau sunaudojau visą medų, uogienę ir razinas, todėl toje košėje daugiau nelabai ko rasi.

Stengiuosi valgyti kartą per dieną, kada užsimanau. Daug nevalgau; o ir valgyti daug nėra ko. Mėgstamiausias patiekalas – ryžiai su druska. Buvo skardinė tuno konservų, bet juos surijau jau pačią pirmą dieną, o pupelių skardinę – antrą. Į kišenę vis įsimetu po pusę pusrytinio kvietinio batonėlio ir vakarais miške lėtai sučiulpiu.

Dviem dienom čia buvo atvažiavusi kažkokia šeima. Tikriausiai buvo savaitgalis. Mama, tėtis, du vaikai ir šuo – tobula eilinių šeima. Regis, jie nepastebėjo, kad buvau jų namuose ir ėmiau maistą. Visada sužiūriu, kad viskas būtų švaru ir tvarkinga. Kai jie išvažiavo, atsirado daugiau makaronų, bet dingo avižiniai dribsniai. Tikėjauosi rasiąs dar kokią tuno skardinėlę, bet, deja.

Man pasirodė, kad girdžiu kažką lauke. Nieko nematyti.

Vėl pradėjau kramtyti nagus. Kramtydavau vaikystėje, bet lioviausi dėl Analizos. Dabar vėl pradėjau. Apie Analizą stengiuosi per daug negalvoti.

Lyja. Dulksnoja.

Verčiau pažiūrėsiu, kas ten lauke.

Patraukiu atgal į mišką. Manau, kad mane stebi. Kartais tai jaučiu. Nuo to man eina pagaugai.

Pabėgimas buvo per lengvas. Neįtikėtina, kad Taryba, visą gyvenimą mane taip griežtai kontroliavusi, atlikinėjusi visus tuos įvertinimus, rašiusi pranešimus, įkalinusi pas Seliją ir išstatuiravusi, visgi leido man pabėgti. Tai kažkoks naujas jų planas – kitaip ir būti negali.

Jie sekė mane ir anksčiau, kai gyvenau su močiute ir važinėjau į Velsą. Tada to nežinojau, bet dabar žinau.

Toji name apsistojusi šeima atrodė kaip eiliniai, bet ką gali žinoti. Gal medžiokliai gali apsimesti eilinais. Žmogus, kurį susistabdžiau pavežti, iš pradžių vis grėžiojosi į mane, klausinėjo ir panašiai, bet galiausiai viskas baigėsi gerai, nes jis mane išleido, bet tuo metu jau ant jo rėkiau, ir jis atrodė išsigandęs.

Tos tatuiruotės yra tam tikras sekimo įrenginys. Tai vienintelis paaiškinimas. Turbūt aš kaip koks taškelis ekrane. Kartą mačiau tokį filme. *Žybt... žybt... žybt*. O jie sėdi furgone ir stebi tą ekraną, mato, kaip lauko pakraščiu bėgu į mišką.

Mano slėptuvė visai gera. Ant galvos nelyja, žemė sausa. Gerai užslėpta po medžio, augančio prie upės, šaknimis.

Sėdėdamas čia praleidžiu daug laiko.

Ir kartais, kai čia sėdžiu, imu manyti, kad manęs neseka, kad pabėgau iš tikrųjų, ir sakau sau: „Pabėgau. Pabėgau. Aš laisvas.“

Bet laisvas nesijaučiu.

Kartais verkiu. Nežinau kodėl, bet taip vis nutinka. Tarkim, tiesiog žiūriu į upelį, tyliai tekantį tamsiu rudu purvu, bet švarų, skaidrų, ir susivokių, kad jaučiu ašarų skonį. Jų tiek daug, kad subėga man į burną.

Buvau užsnūdęs, bet drebu net ir su antklode ir laikraščiais, kuriuos atsinešiau iš to vasarnamio. Kodėl taip yra? Dabar balandis, lauke net nešalta. Beveik dvejus metus pragyvenau šalčiausioje ir drėgniausioje Škotijos vietoje – iš esmės tai turbūt šalčiausia ir drėgniausia vieta Žemėje. Išgyvenau sniege, lede ir audrose, o atsidūręs čia, malonioje ir šiltoje vietovėje, nuolat drebu. Nepakenktų pora avikailių.

Dažnai galvoju apie Škotiją, apie narvą, kaip bėgu trasą ir valau vištideį, verdu košę ir kasu bulves, kertu ir pešu vištas. Galvoju apie Seliją ir knygą, kurią ji skaitė su manimi.

Tos knygos pagrindinis herojus, Ivanas Denisovičius, sėdi kalėjime. Dešimt metų, bet net ir atsėdėjęs jam nebus leista važiuoti namo, nes tokius žmones kaip jis išleistus išstremia. Maniau, jog tremtis reiškia, kad palieki savo šalį ir gali vykti kur panorėjęs – tarkim, kur nors, kur šviečia saulė, į tropikų salą ar Ameriką. Bet tremtis yra ne tai; tremtis reiškia, kad tave išsiunčia į tam tikrą vietą, ir, tik pamanykit, ten nėra nei saulės, nei rojaus, net ir Amerikos nėra. Tai šaltas ir apgailėtinas Sibiras, kur nieko nepažįsti ir vos gali išgyventi. Dar vienas kalėjimas.

O aš dabar laisvas. Nenoriu būti išstremtas.

Ir baisiausiai trokštu pamatyti Araną.

Baisiausiai.

Žinau – jei ten nuvažiuosiu, jie mane sugaus ir turbūt nuskriaus Araną. Bet noriu su juo pasimatyti ir vis mažiau, kad jei kokią naktį įsėlinčiau į močiutės namus ar kur nors jam palikčiau žinutę ir pasiūlyčiau susitikti, gal ir pavyktų. Bet žinau, kad nepavyks. Žinau, kad mane sugaus ir bus dar blogiau nei kada nors anksčiau, todėl negaliu net mėginti susisiekti su Aranu, niekada, bet vėlgi – nebandydamas jaučiuosi tikras bailys.

Ivanas Denisovičius yra Šuchovas, tik pamanykit, nieko sau pavardė, o Denisovičius reiškia, kad jis Deniso sūnus, ir nors tai visą smagumą kiek sugadina, bet, manyčiau, tik parodo, kad jis paprastas žmogelis.

Jei Rusijoje kalbi su žmogumi, nesikreipi į jį vien tik vardu. Vartosi ir vardą, ir tėvavardį, taigi sakytum: „Ivanai Denisovičiauj, malonėkite paduoti druskos.“ O jis atsakytų „Bet išties, Neitanai Markovičiauj, nemažai druskos dedate į savo ryžius.“

Apie Marką Akselovičių galvoju gana daug. Manau, kad ir jis mėgsta gerai pasisūdyti ryžius. Negana to, šiandien su-pratau nuostabų dalyką. Man patinka galvoti apie tėvą, ir žinau, kad jei turėčiau sūnų, irgi apie jį galvočiau. Daug galvočiau apie sūnų. Taigi žinau, kad Markas apie mane galvoja.

Miškas – gera vieta: tylu, niekas nevedžioja šunų, išvis nėra jokių žmonių. Įdomu tiesiog ramiai sėdėti ir klausytis, kas vyksta. Kartais ką nors išgirsti, tai koks paukštis sušnara

medžių lapuose ar panašiai, bet šiame miške esama tokių gilių niekumos duobių, kur nėra jokio garso, ir man patinka tose duobėse pasibūti.

Čia mano galva švari, kaip būdavo su Selija. Jokio šnypštimo. Jokio elektros prietaisų burzgimo galvoje.

Ir sėdėdamas tose duobėse imu tikėti... kad pabėgau.

Šiandien vėl pradėjau bėgioti. Selija būtų manimi patenkinta, bet esu lėtas, taigi šitai jos turbūt nedžiugintų. Ir darau atsispaudimus. Tačiau nesugebu padaryti nė septyniasdešimties. Nesuprantu, kaip per porą savaičių šitai nusielpau. Gal tos tatuiruotės mane kažkaip veikia, o gal tiesiog reikėtų daugiau pavalgyti. Kyšo šonkauliai.

Jau temsta. Dar viena diena eina į pabaigą.

Būnant su Selija, dienos bėgte bėgdavo, bet metai vos šliaužė. Keldavausi su aušra, mankštindavausi, nudirbdavau darbus – jiems laiko visad būdavo per mažai – ir atsakinėdavau į jos sušiktus klausimus, paskui vėl bėgiodavau, kovodavau, gamindavau maistą, valydavau, mokydavausi raganų ir raganių vardus ir kur jie gyveno, paskui nė nespėdavau apsižiūrėti ir vėl atsidurdavau narve. Dabar atvirksčiai. Valandos nė nejuda. Ir vis dėlto laikas, dar likęs iki septynioliktojo gimtadienio, regis, slysta pro pirštus, o aš tik sėdžiu ir žiūriu, kaip jis pamažu išvarva.

Aušta dar viena diena. Man patikdavo apyaušriai, bet dabar jie tapo tik dar vienos lėtos dienos, kurią pradrebėsiu,

pradžia. Kaip tik prisiminiau, jog Ivano dienos prasidėdavo drebuliu. Gaila, neturiu tos knygos apie Ivaną Denisovičių. Žinau, kad nè nesugebėčiau pats jos paskaityti, bet norėčiau palaikyti rankose ir užsikišti už marškinių prie krūtinės.

Tačiau vieną knygą turiu. Telefonų knygą, kurią pasivogiau bėgdamas iš Londono.

Puiki knyga! Tokia, kurią sugebu skaityti. Žiūriu į žemėlapius ir juos suprantu.

Pavogiau ją, nes man reikia surasti Bobo, apie kurį pasakojo Merė, adresą. Žmogaus, kuris padės man surasti Merkurę.

Vėl drėgna ir lynoja. Geriu arbatą ir žiūriu televizorių. Na, ne visai žiūriu televizorių, bet jis įjungtas, o aš bandau analizuoti garsus, kuriuos girdžiu galvoje. Po kaukole šnypščia, taip tiksliausiai galėčiau apibūdinti tą jausmą. Ne ausyse, o galvoje, viršutinėje dešinėje pusėje.

Lygiai toks pats šnypštimas būna nuo mobiliųjų telefonų, tik šitas daug tylėsnis. Pas Seliją nebūdavo jokio šnypštimo. Mobiliojo ji neturėjo. Bet kai atvyko medžiokliai, girdėjau, kaip jie šnypščia.

Šiame miške šnypštimo nėra.

Ką tik nusiprausiau po dušu. Vonioje pilna šampūno, muilo ir viso kito. Yra ir elektrinė skutimosi mašinėlė, kažkoks siaubas, gabalus nuo smakro nukandžioja, bet sugebu gana greitai susigydyti, taigi naudoju.

Apžiūriu tatuiruotę ant kaklo. Tokia, kaip buvo.

Kasdien apžiūriu tas tatuiruotes, bet jos lygiai tokios kaip ir pačią pirmą dieną. Nusibrūžinau kulksnies odą, kad pažiūrėčiau, kas bus, ir ponas Valendas pasirodė teisuus: tatuiruotė ir vėl atsirado. Net mėlynai švytėjo pro šašą.

Žvelgiu į savo akis veidrodyje, į tėvo akis. Įdomu, ar jis irgi žiūri į veidrodį ir svarsto apie mano akis. Norėčiau vieną dieną pamatyti tėvą iš tikrųjų, nors kartą, vieną kartą susitikti, pasikalbėti. Bet gal mums abiems geriau, jei niekada nesusitiksimė. Jei jis tiki ta vizija, su manimi nesusitikinės. Norėčiau daugiau sužinoti apie tą viziją. Ar dūriau jam Ferbornu? Tiesiai į širdį? Norėčiau pasakyti tėvui, kad niekada to nepadaryčiau. Negalėčiau.

Mano akys dabar atrodo labai juodos, trikampės tuštumos beveik nejuda.

Aš vėl virtuvėje, drauge su paskutiniu arbatos maišeliu.

Reikia keliauti. Rasti Merkurę ir gauti tris dovanas. Laikas senka. Iki gimtadienio teliko du mėnesiai.

O tai reiškia, kad turiu nuvykti pas Bobą, ten, kur nurodo adresų knyga. Tik tiek, kad tai gražina mane į keblią padėtį. Atgal į tą skersgatvį.

Kai išėjau pro Tarybos kiemo duris į tą skersgatvį ir pasileidau bėgti, bėgau greitai, iš visų jėgų. Po trijų ar keturių minučių vis tiek dar nebuvo pasiekęs skersgatvio galo. Atrodė, kad bėgu į priešingą pusę besisukančia konvejerio juosta, tarytum ji būtų mane traukusi atgal. Galiausiai supa-

nikavau ir kone rėčiau, bet bėgau toliau ir kažkaip pribėgau
tą galą, kur skersgatvis pasisuko. Įsikabinau sienos kampo,
pro šalį einanti moteris spoksojo į mane. Tada praėjau tą
kampą, bet sienos nepaleidau, dar labai ilgai nepaleidau.

O dabar man reikia ten grįžti, pro tą kampą, į tą skersgat-
vį. Bobo, žmogaus, su kuriuo privalau susitikti, adresas –
Kobalto skersgatvis. *Tas* skersgatvis.

nikita

Tarybos būstinė – kitoje gatvės pusėje, kairėje. Iš pradžių nelabai supratau, ar čia tas pastatas. Maniau, kad jis bus gotikinis, su smailėmis ir mozaikiniais langais, kaip atrodo iš vidaus, bet iš išorės viskas kitaip. Aštuntojo dešimtmečio biurų pastatas, didelis, kvadratinis ir betoninis, tamsiai pilkas, vietomis dėmėtas. Kad pastatas tas pats, suprantu iš skersgatvio prie jo. Be to, apėjau jį ir suradau duris, pro kurias eidavome mudu su močiute. Būstinės gale reikia praeiti pro sargų būdelę, kuri irgi stovi vietoje. Tai vienintelė pasta-to vieta, kurią galima pamatyti iš lauko.

Jau kurį laiką stoviu vienoje tarpuvartėje ir stebiu tą pasta-tą. Šiandien saulėta, bet ši gatvės pusė skendi šešėliuose, o tie šešėliai nusitęsia iki pat fasado kitoje gatvės pusėje. Ta-rybos pastate – ištisos eilės vienodais tarpais išdėstytų kva-dratinių langų, dauguma jų atspindi saulės šviesą tamsiai mėlynu švytėjimu, nors varganos vertikaliuos žaliuzės krei-vai kada ruoja tik apatiniuose languose, šešėlyje, o prie jų,

ant palangių, – nelaistomi vazonai su augalais. Atrodo kaip nemylimas, užleistas biurų pastatas. Viduje ramu. Mačiau, kaip vidun užėjo dviese, dvi moterys. Gal jos ir raganos, bet iš čia nematau jų akių.

Skersgatviu niekas nėjo nei į vieną, nei į kitą pusę.

Pasakiau sau, kad dar kokią valandą ar dvi viską stebėsiu, bet toks jausmas, kad tie biurų langai stebi mane. Reikia baigti, ką pradėjau.

Jaučiuosi kiek netvirtai.

Negalėjau to padaryti. Buvau priėjęs arti, bet neprisiverčiau užėiti.

Tačiau padarysiu tai. Turiu padaryti.

Bet dar ne dabar.

Visai nieko nevyksta. Tikėjau, kad tas žmogelis, Bobas, praeis skersgatviu, bet jis nepasirodė.

Tačiau kada nors juk turi išlįsti. Geriausia laikytis atokiai ir stebėti.

Visko gali būti, kad jam išėiginė arba atostogos.

Praėjo tik viena diena. Viena diena mažiau.

Antroji diena.

Gerai. Pirmą dieną nepavyko. Skersgatviu niekas nepraejo (įskaitant mane). Į Tarybos pastatą keli žmonės įėjo ir keli išėjo.

Bet šiandien atėjau čia anksti. Miegojau kitoje tarpuvar tėje už kokios pusės mylios nuo čia.

Ir jau pasisėkė. Į Tarybos pastatą užėjo keli žmonės, bet, dar svarbiau, skersgatviu pravažiavo furgonas. Privažiavo vartus į kiemą, tie atsidarė, furgonas įvažiavo, vartai užsi darė. Viskas atrodė normalu.

Skersgatviu dar niekas nepraėjo nei pirmyn, nei atgal. Laukiu, kol tai padarys tas mano žmogus.

Laukiu ir laikiu.

Ir laikiu.

Bet visi tiesiog praeina pro skersgatvio galą, į patį skersgatvį nė nežvilgtelėdami, tarsi jo nepastebėtų. Tolimajame jo gale yra aklagatvio ženklas ir plytų siena, taigi vargu ar ten kas pasirodys. Bet vis vien praeiviams jis tarsi nematomas.

O kas bus, jei Bobas niekada neateis? Merė man apie jį pasakojo prieš kelerius metus. Gal jo čia apskritai nebėra? Gal Taryba jį sugavo?

Ir, žinoma, būtent tada, kai kiek atsipalaiduoju, kažkas išeina į gatvę ir eina pirmyn. Vyriškis. Bet ar jis Bobas?

Dabar jis nugara į mane.

Jis žilas, liesas, su smėlio spalvos kelnėmis ir tamsiai mėlynyn švarku, nešinas kelioniniu krepšiu. Eina sparčiai, net nežvilgteli į duris kairėje, pro kurias pabėgau, nepasižiūri į vartus, pro kuriuos įvažiavo furgonas, tik eina iki paties galo, ten pasisuka į duris dešinėje ir jas atsirakina. Spaus-

klamas rankeną ir žengdamas vidun, pažvelgia į mane. Tada dingsta iš akių.

Taigi, jei tai Bobas, ar man laukti, kol jis vėl pasirodys? Gal jis ten lindės kelias dienas. Privalau su juo pasimatyti. Turiu liautis būti toks apgailėtinas. Pereinu gatvę.

Ir kas dabar?

Skersgatviu priešais mane eina kažkokia mergaitė; eina greitai ir jau yra pačiame gale, pabeldžia į to vyro duris ir užsineina.

Ką?

Ar ir man taip daryti? Ar laukti?

Supypsi automobilis. Aš vidury gatvės. Nuskuodžiu į savąją skersgatvio pusę, į savo tarpuvartę.

Ar ta mergaitė irgi stebėjo? Ar ji ieško pagalbos, ar ji pati jo pagalbininkė... duktė... draugė?

Ji jau išsineina. Vaikas, jaunesnė už mane.

Eina greitai, nubėga per gatvę, pro tarpą tarp automobilių ir, žvilgčiodama į mane, pasuka į dešinę.

Moja man kviesdama.

Pažvelgiu atgal į skersgatvį.

Jis niekur nedings.

Apsisuku kaip tik laiku, mat mergaitė jau suka į kitą gatvę, pasileidžiu jos vysis.

Ji nuskuodžia dar viena šonine gatvele, paskui dar viena ir išbėga į didžiulę gatvę, kur pilna žmonių ir parduotuvių. Žmonės energingai grūdasi, ir mergaitė dingsta man iš

akių. Ji gali būti bet kurioje parduotuvėje. Drabužių. Telefonų. Muzikos. Knygynė.

Apsisuku aplink, o ji stovi tiesiai priešais mane.

– Sveikas, – sako griebdama man už rankos. – Atrodo, nori atsigerti.

Ji parinko mums stalą kavinukės gale. Sėdime vienas priešais kitą. Ji nupirko kakavos ir paprašė pridėti daugiau zefyriukų, paskui davė man nunešti padėklą, o dabar sėdi pridėjusi puodelį prie lūpų ir spokso į mane pro rožinį zefyriukų kalną ant kakavos paviršiaus. Jos akys tikrai eilinės: žalios, gražios, bet jose nėra tų raganiškų... žiburių. Tikrai eilinės akys. Bet jos vis tiek keistos; kažkokios vandeningos. Jose esama dar vienos spalvos, turkio, kuri čia pasirodo, čia išnyksta. Kaip tropinis vandenynas.

– Nori pasimatyti su Bobu? – ji permeta per petį savo ilgus rudus plaukus.

Linkteliu ir bandau siurbčioti kakavą, bet pro tą kalną zefyrų niekaip iki jos neprisikasu. Atsikratau zefyrų juos suvalgydamas.

– Galiu tau padėti. – Bado savo zefyriukus, ore pamosiuoja vienu jų, rožiniu, ir klausia: – Kuo tu vardu?

– Eee, Ivanas.

– Keistas vardas. – Ji paima dar vieną zefyriuką ir priduria: – Na, Rusijoje turbūt ne.

Gurkšteli kakavos.

– Aš Nikita.

Nemanau, kad tai tiesa.

– Dirbi pas Bobą? – paklausiu.

Ji atrodo kokių keturiolikos, daugiausia penkiolikos. Turėtų būti mokykloje.

– Kartais padarau vieną kitą darbą. Tai šį. Tai tą. Darau, ką liepia. Na, supranti.

Nelabai.

Ji baigia kakavą, viską dar išgramdo šaukšteliu. Gramdo ilgai, paskui padeda šaukštelį ir klausia:

– Nori sausainio? – pakyla ir dingsta man dar nespėjus atsakyti.

Sugrįžta su dviem milžiniškais šokoladiniais sausainiais ir vieną paduoda man. Tenka pasistengti, kad iškart viso į burną nesusigrūščiau.

– Tau nederėtų trintis aplink Tarybos pastatą, – sako ji.

– Aš buvau atsargus.

– Aš tave pastebėjau.

Aš buvau atsargus.

– Tau reikia gauti tamsius akinius, kad galėtum paslėpti akis. Ir nors visai nesuprantu, kas čia, – ji parodo į tatuiruotes, – bet įsigyčiau ir pirštines.

Ant kaklo esu apsvyniojęs vasarnamyje rastą šaliką, bet pirštinių ten nebuvo.

Ji pasilenkia pirmyn.

– Kobalto skersgatvis yra apsaugotas.

– Tikrai, kaip?

Ji sumosuoja rankomis.

– Burtais, suprantama. Eiliniai to skersgatvio nemato. Mato tik raganos ir raganiai.

Taigi, ji ragana. Bet jos akys kitokios.

– Jei atsiduri tame skersgatvyje, iš ten taip lengvai neišeisi, nebent žiūrėsi ir galvosi apie tai, kur eini. Turiu galvoje, labai žiūrėsi ir galvosi. Kai eisi atgal, žiūrėk tik į Bobo duris, galvok tik apie tas duris ir nieką daugiau, ir pasieksi jas. Išėdamas žiūrėk tik į pastatus skersgatvio gale. Nežiūrėk žemyn. Niekada nežiūrėk žemyn. Jei žiūrėsi į Tarybos kiemo vartus, jei galvosi apie Tarybos pastatą, ten ir atsidursi.

– Aišku... ačiū.

– Beje, ta tavo benamio maskuotė gera.

Ji nusišypso man, ir nebesupranta – juokauja ar kalba rimtai. Man dar nespėjus atsakyti, ji atsistoja ir išeina iš kavinės.

Suurzgia pilvas ir burnoje atsiranda tas skonis, tenka bėgti į tualetą. Išsivemiu į unitazą – kavos spalvos košė su viršuje plaukiojančiais zefyriukais.

Palaukiu. Daugiau nieko nevyksta, taigi apsisuku ir atsigeriu vandens iš čiaupo. Iš veidrodžio į mane žvelgia išblyškęs veidas paraudusiomis akimis su juodais maišais paakiuose. Iš paskutiniųjų pasistengiu susigydyti, bet vienintelė išeitis – normalus maistas ir vanduo. Apsižiūriu, į ką pavirto mano džinsai – nunešioti ir išdilę ties užpakaliu ir keliais. Marškinių rankovės skylėtos, aplink kai kurias sagas išplyšę. Marškinėliai po apačia pilki ir nuspurusiu kaklu.

Patraukiu lauk iš kavinės, bet moteris už prekystalio puola manęs vytis.

– Jūsų draugė jums šį tą paliko, – sako, paduodama man didelį popierinį maišą.

Maiše – du sumuštiniai, vienas su kumpiu ir sūriu, kitas – su kepta šonine, butelis vandens, butelis šviežiai spausintų apelsinų sulčių ir servetėlė, ant kurios kažkas užrašyta. Man prireikia kokių penkių minučių, kad suprasčiau kas.

Ivanui
Nuo Nikitos

kobalto skersgatvis

Suvalgiau sumuštinį su šonine, išgėriau visą vandenį ir žvelgiu į Kobalto skersgatvį. Juk tai negali būti labai sudėtinga. Ar gali? Reikia baigti, ką pradėjau. Bobas ir Nikita ėjo siauru šaligatviu dešinėje. Bobo namas tęsiasi nuo kampo iki aklagatvio sienos. Pastatas žemas, apleistas vienaukštis nuožulniu stogu, jo vienintelės durys ir langas – tolimajame skersgatvio gale.

Stengiuosi atrodyti ramus ir tvirtas, einu neskubėdamas, galvą kiek nusukęs nuo Tarybos pusės. Mano akys įbestos į Bobo namus. Galvoju: *Pas Bobą. Pas Bobą.*

Žinau, kad neatrodau atsipūtęs, taigi man tenka prisiversti sulėtinti žingsnį, jei kartais kas nors mato mane iš Tarybos pastato. Bet staiga pajuntu, kaip mane trukteli jo link, ir galvoju: *Velnias! Pas Bobą. Pas Bobą.* Ir nebeatitraukiu akių nuo jo durų.

Pasiekiu jas. *Ačiū.*

Pas Bobą.

Pabeldžiu.

Pas Bobą. Pas Bobą.

Spoksau į tas duris. Murmu:

– Paskubėk. Pas Bobą. Pas Bobą.

Tyla.

Pas Bobą. Pas Bobą.

Pabeldžiu dar kartą. Garsiau.

– Paskubėk. Paskubėk! *Pas Bobą. Pas Bobą.*

Ką man daryti, jei dabar iš Tarybos pastato išlįstų apsaulginiai? Aš spąstuose. Visa tai gali būti Tarybos spąstai. Vėl pajuntu, kaip mano kūną traukia į Tarybos pastatą.

PAS BOBĄ! PAS BOBĄ! Tiek laukti negaliu. Pas Bobą.
Pas Bobą.

Durys trakšteli ir vos vos prasiveria.

Daugiau nieko nenutinka.

Įžengiu į vidų, pasisuku ir stipriai uždarau duris.

– Po velnių! Aš pas Bobą.

– Taip, užėik. Džiaugiuosi, kad atvykai, bet man teks tave nužudyti, jei nors žvilgtelėsi į tą paveikslą. – Tai toli gražu nepanašu į grasinimą, greičiau nevilties kupinas dėmesio prašymas.

Pamatau purviną kambarį. Net ir oras trenkia nešvara. Prie tolimosios kambario sienos, kuri ne tokia ir tolima, mat kambarys siauras, stovi medinis stalas su vaisių dubeniu. Ant stalo guli keli obuoliai ir kriaušės. Dešinėje – medinė

kėdė ir molbertas, už jų – praviros durys, pro kurias ir at sklido balsas. Iš molberto padėties aišku, kad paveikslas bus natiurmortas su vaisiais. Einu link to kito kambario, pakeliui stabteliu pažiūrėti į įpusėtą darbą. Jis geras, tradicinis ir detalus. Aliejiniai dažai ant drobės.

Kitame kambaryje pamatau susikūprinusio vyriškio nu garą. Jis kažką maišo aplankstyame apdaužytame puode. Tvyro pomidorų sriubos kvapas.

Laukiu tarpdury. Šiame kambaryje jausmas tarsi šaltoje oloje. Jis atrodo net mažesnis už tą tapybos studiją, bet taip yra dėl palei dvi sienas sustatytų didžiulių rėmų su drobėmis, visi į kambarį atsukti plikomis, šviesiomis nugarėlėmis. Šviesa patenka tik pro porą stoglangių. Dar stovi nedidukė dirbtinė oda aprauckta sofutė, žemas trikojis plastikinis kavos stalelis, medinė kėdė, lygiai tokia kaip ir pirmajame kambaryje, eilė virtuvinių spintelių su dėmėtu stalviršiu, ant jo stovi virdulys ir elektrinė viryklė su viena kaitvieta. Prie kriauklės džiūsta krūva puodelių, stovi atidaryta sriubos skardinė.

– Verdu pietus.

Kai neatsakau, jis liaujasi maišęs sriubą, atsisuka į mane, nusišypsuoja ir atsitiesia. Pakelia medinį šaukštą į viršų tarsi teptuką, ir ant linoleumo nutykšta raudona ir oranžinė dėmė.

– Norėčiau tave nutapyti.

Nemanau, kad jam pavyktų mano akys.

Vyriškis palenkia galvą.

– Gal ir ne. Bet būtų įdomu pabandyti.

Neatsakau. Ar apie savo akis pasakiau garsiai?

- Atrodai, tarsi šlakelis sriubos tau nepakenktų, – jis pakelia puodą ir klausiamai kilsteli antakius.

- Ačiū.

Vyriškis išpilsto sriubą į du puodelius prie kriauklės ir padeda į kriauklę puodą. Tada pakelia vieną puodelį, paduoda man ir sako:

- Deja, baigėsi krutonai.

Jis atsėdė ant tos mažos siauros dirbtinės odos sofutės.

- Nė nenumanau, kas tie krutonai.

- Į ką virsta pasaulis?

Atsisėdu ant kėdės ir šildausi rankas, laikydamas puodelį. Kambaryje labai šalta, o sriuba vos šilta.

Vyriškis sėdi sukryžiuotomis kojomis, matyti, kokios jos neįtikėtinai plonos po plačiomis kelnėmis ir viena raudona kojine. Siurbčiodamas sriubą jis vis suka ir suka pėdą.

Savąją sriubą išmaukiu beveik vienu gurkšniu.

Jo pėda sustoja.

- Visa bėda čia – ta drėgmė. Saulė nepasiekia net vasarą, o drėgmė kyli iš apačios. Turbūt ten kokia upė. – Jis gurkšnoja sriubą, papūsdamas lūpas po kiekvieno gurkšnio, o paskui pastato puodelį ant stalo ir sako: – O ta elektrinė viryklė pagėdusi, smarkiai nepašildo.

Pasigardžiuodamas nuryju paskutinį sriubos gurkšnį. Ji ne tokia skani kaip sumuštinis, bet nebloga. Susivokiu, kad atsipalaidavau. Žinau, kad čia jis. Jis tikrai ne medžioklis. Tai Bobas.

– Aš rimtai, labai norėčiau tave nutapyti. Štai taip, mosteli į mane ranka. – Sėdintį ant tos paprastos medinės kėdės, pusiau išbadėjusį ir jauną. Labai, labai jauną. Ir su tomis akimis. – Jis nustoja mosuoti ranka ir pasilenkęs įsi stebeilija man į veidą. – Tomis akimis. – Vėl atsilošia. – Gal vieną gražią dieną leisiesi nutapomas. Tačiau ne šiandien. Šiandien turime kitokių reikalų.

Jau žiojuosi kalbėti, bet jis prispaudžia pirštą sau prie lūpų.

– Nėra reikalo.

Nusišypsau. Man patinka šitas žmogus. Esu tikras, kad jis sugeba skaityti mintis, o tai itin reta ir...

– Turiu tam tikrų sugebėjimų, bet jie kaip ir mano tapyba – žinios ir praktika, galima sakyti, aš labiau darbininkas, o ne... – jis nutyla ir žiūri į mane. – Aš ne koks Sezanas. Tarkim, man reikia smarkiai susikaupti, kad iš kiaušininės tavo galvoje ištraukčiau svarbiausias mintis. Bet vis vien aišku, kodėl tu čia. – Dabar jis pirštu paplekšnoja sau per nosies šoną.

Garsiai pagalvoju: *Man reikia susirasti Merkurę.*

– Va šitai tai išgirdau aiškių aiškiausiai.

Ar galite man padėti?

– Galiu tik suvesti su kitu reikalingu grandinės asmeniu. Ne daugiau.

Taigi nebus taip, kad iš čia nukeliausiu tiesiai pas Merkurę. Bet mane spaudžia terminas. *Du mėnesiai.*

– Laiko nemažai. Bet turi suprasti, o aš tikras – suprantu geriau nei daugelis, kad atsargumas gyvybiškai svarbus vieniems, kurie su tuo susiję.

Ar jis žino, kas aš? *Kodėl suprantu geriau nei daugelis?*

– Sklido gandas, kad iš Tarybos pabėgo vienas kalinys. Svarbus kalinys. Marko sūnus.

Oi.

– Medžiokliai stengiasi jį sumedžioti. O tą jie labai gerai sugeba.

Jis žiūri į mane.

Susivokiu, kad išsprūdo viena mintis.

– Ar gali jas parodyti?

Ištiesiu jam ranką, bet jis atsistoja ir nueina į kitą kambarį. Išgirstu, kaip spragtelį jungiklis, ir man virš galvos sumirksi lemputė, bando įsižiebtį. Bobas sugrįžta ir atsistoja priešais. Abiem rankom suima mano delną. Jo rankos vėsios ir liesos, kaulėti pirštai patempia mano odą ir tatuiruotė išsitempia.

– Išties bjauru, ar ne?

Nesuprantu, ką jis turi galvoje – tatuiruotes ar baltuosius?

– Ir tai, ir tai, brangusis, ir tai, ir tai. – Jis paleidžia mano delną. – Gal gali parodyti kitas?

Parodau.

– Ką gi, ką gi, ką gi... – Bobas sugrįžta į savo vietą ant sofos ir vėl ima sukti pėdą. – Reikia išsiaiškint, ar tu tei- sus, kad jos kažkaip padeda tave sekti. Jei taip yra, ką gi,

mano likimas jau nuspręstas. – Jis pakelia rankas. – Ne, ne... Atsiprašinėti nereikia... Tiesą sakant, tai man derėtų tavęs atsiprašyti, nes mudviem teks kai kam jas parodyti. Įtariu, kad toji procedūra nebus greita, ir tikrai žinau, kad bus nemaloni. Žmogus, apie kurį galvoju, tikras prasčiokas.

Bobas atsistoja ir nuneša puodelius į kriauklę.

– Nemanau, kad verta tvarkytis. Metas judėti. Žinai, visada galvoju, kad man vertėtų tapyti Prancūzijoje, jos kalnuose paieškoti Sezano dvasios. Galėčiau ir geriau tapyti.

Taip.

– Ar paveikslus pasiimt?

Gūžteliu.

– Tu teisus, geriausia pradėti nuo nieko. Žinai, jau jaučiuosi geriau.

Jis vėl dingsta kitame kambaryje ir pareina su popieriaus lapu ir pieštuku. Palinksta virš spintelės ir piešia. Gera jį stebėti. Jo piešinys geresnis už tapybą.

– Tu labai malonus. Pamaniau, kad piešinį suprasi daug geriau nei kokius bjaurius žodžius.

Tame piešinyje aš siekiu kažko kažkokios spintelės viršuje, ko gero, geležinkelio stotyje. Yra ir iškaba, bet dabar nebandau jos skaityti. Kaip nors išsiskiemenuosiu paskui.

Bobas paduoda man tą piešinį ir sako:

– Tu juk supranti, kad esi labai gražus, ar ne? Nesileisk sugaunamas.

Pažvelgiu į jį ir nesusilaikau nenusišypsojęs. Jis man primena Araną, jo švelnios pilkos akys šviečia tokia pačia sidabrine šviesa, nors Bobo veidas pilkas ir raukšlėtas.

– Nepilk druskos ant žaizdos dėl mano išvaizdos. Ak, dar vienas dalykas. Tau reikės pinigų.

Susivokiu, kad Bobui nieko nedaviau.

– Davei man galimybę pradėti naują gyvenimą ir truputį įkvėpimo. Tu – mano mūza, bet, deja, man teks susitaikyti, kad teko į tave pažvelgti tik probėgšmais. Bet kiti mažiau domisi gyvenimo estetika, nešvarūs turtai jiems patinka labiau.

Kiek tai kainuos?

Dabar Bobas ištiesia rankas į šonus ir pasidairo po kambarį.

– Kaip matai, piniguose ir pats nelabai susigaudau. Tiesą sakant, nieko apie juos nenutuokiu.

Dabar prisimenu, kad reikia paklausti apie Nikitą.

O toji mergaitė, kur man padėjo, – ji ragana?

– Mielas mano berniuk, tikiuosi, supranti, kad jei tau išėjus po dvidešimties minučių koks nors žmogus pabels į mano duris ir ims apie tave klausinėti, man atsakinėti būtų labai nemandagu. Niekada nekalbėčiau apie tave tau už nugaros, man nė mintis nekiltų taip bjauriai elgtis su bet kuriuo savo svečiu. Tos pačios elgesio taisyklės turi galioti visada – nesvarbu, ar pabels po dvidešimties minučių, ar po dvidešimties metų.

Linkteliau.

Ačiū, kad pasiuntėte ją man padėti. Ir už sumuštinį.
– Neliepiu jai tavęs maitinti, – nusišypso. – Ji tikra kiek
tuolė su minkšta širdimi.
Išsišiepiu jam ir patraukiu pro duris.
Durims užsidarant man už nugaros, jis šūkteli:
– Sudiev, mano brangiausias.
Einu skersgatviu sparčiu žingsniu, laikausi arti kairės
sienos, įsistebeilijęs į pastatą tolumoje, ir galvoju: *skersgat-
vio galas. Skersgatvio galas.*

pinigai

Bobo perspėjimas apie medžioklius tiesiog neišeina iš galvos. Žinojau, kad jie manęs ieško, bet dabar vos pamačius juodai apsirengusį žmogų man vožia adrenalinas. Už kelių mylių aptinku parką, pasivaikštau aplink. Šunį vedžiojantis žmogus padeda man perskaityti iškabą piešinyje – *Erls Kortas*. Dar tame piešinyje yra žmogus, sėdintis ant suolo ir skaitantis *The Sunday Times*. Šuns vedžiotojas sako, kad šiandien trečiadienis, taigi man dar liko keturios dienos surinkti kuo daugiau pinigų.

Nė nenutuokiu, nuo ko pradėti, bet žinau, kad darbo ieškotis neverta. Prisimenu, kaip Lijamas, su kuriuo dirbau viešuosius darbus, patarė, kaip vogti: „Susirask kokį turtinęgą kretiną – tokių begalė – ir apvok.“

Aš netoli Šventojo Pauliaus katedros. Visur ramu. Mačiau tik kelis žmones, išeinančius iš baro ir sėdančius tiesiai į taksi. Laukiu gatvėje.

Kai pamatau vienišą Sičio džentelmeną, atsargiai einantį gatve ir besikeikiantį, kad nėra taksi, laikas jau vėlus. Jo drabužiai išties prabangūs, batuose nėra skylutės, o iš liemens apimties galima spręsti, kad nebadauja. Nelabai žinau, kaip tai daroma, bet patraukiu per gatvę prie jo. Jis apsimeta manęs nematęs ir paspartina žingsnį. Stoju jam skersai kelio, sustoja ir jis. Sveria turbūt daugiau nei dvigubai už mane, taip pat ne žemas, bet silpnas, ir pats tai žino.

– Klausykit, – sakau, – visai nenoriu jūsų sužaloti, bet man reikalingi visi jūsų pinigai.

Jis dairosi, pasidaro aišku, kad tuoj ims rėkti.

Prieinu artyn ir prispaudžiu jį prie sienos. Jis sunkus, bet, nugarai atsitrenkus į plytas, oras išeina iš jo tarytum iš atsirišusio baliono.

– Visai nenoriu jūsų sužaloti, bet man reikalingi visi jūsų pinigai. – Laikau ranką jam prie kaklo, palenkęs jo galvą į šoną. Tačiau jis įbedęs į mane akis.

Tada iš švarko ištraukia ilgą, ploną juodą odinę piniginę. Ranka dreba.

– Ačiū, – sakau.

Išsitraukiu banknotus, uždarau piniginę, grąžinu ją tam žmogui ir maunu į šoną.

Vėliau, kai jau guliu susirietęs prie kažkokios parduotuvės įėjimo, galvoju apie jį. Tikriausiai drybso malonioje šiltoje lovoje, jo tikrai nesigainioja krūva medžioklių, bet jis

galėjo atsidurti ligoninėje, pakirstas širdies smūgio. Nenoriu žudyti žmonių. Man tereikia jų pinigų.

Kitą dieną aplekiu Erls Korto stotį. Ilgai ieškau, kol surandau tą Bobo nupieštą vietą ir platformą, bet yra viskas – ir suolas, ir iškaba, ir spintelė. Man tereikia sugrįžti po trijų dienų ir pasiimti tai, kas bus padėta ant jos viršaus. Nueinu ir brūkšteliu per jos viršų, bet ten tik purvas.

Dabar reikia susirasti turtingų ir sveikų jaunų vyrų, kuriuos galėčiau apiplėšti.

Lijamui vertėtų atvykti į Londoną. Jam čia labai patiktų. Pilna turtingų kvailių. Kai kurie priešinasi, kiti bando man trenkti, bet iš esmės viskas baigiasi dar neprasidėję.

Nusipirkau kostiumą ir nusikirpau plaukus, kad nesiskirčiau nuo eilinių. Bet šeštadienį Kenery Vorfe labai ramu, ir tuo džiaugiuosi, man atrodo žema ir beviltiška vogti iš tų žmonių. Jau turiu daugiau nei tris tūkstančius svarų ir mano sąžinė gana rami, bet nejaūčiu jokio malonumo užsiimti kuo nors vien dėl pinigų.

Sekmadienį nuvažiuoju metro į Erls Kortą, apeinu aplink stotį, dairydamasis medžioklių. Niekas į mane nė nežvilgteli, visi spokso tuščiais žvilgsniais į priekį arba į savo telefonus. Nueinu į platformos galą, paskui atgal prie spintelės ir pasistiebiu.

Randu popieriaus lapą. Pirštų galiukais pritraukiu jį prie krašto, įsikišu į kišenę ir nueinu beveik nelėtindamas žingsnio.

Vienoje kavinėje susibičiuliuju su kažkokia moterimi. Ji perskaito nurodymus. Panašūs į tuos, kuriuos buvau gavęs iš Merès, tik ne tokie tikslūs. Skirti ketvirtadieniui.

džimas ir trevas (pirma dalis)

Nurodymų laikiausi tiksliai. Jie nuvedė mane į Londono priemiesčius, į labai nemalonų namą dar nemalonesniame rajone. Stoviu kažkieno kambaryje. Čia tamsu. Džimas sėdi ant laiptų. Bobą gal galima vadinti nerimastingu menininku, o Džimas, ko gero, bus nerimastingas nusikaltėlis, silpniausių gebėjimų baltasis raganius. Jis tikrai ne medžioklis, tai aišku kaip dieną.

Tas namas nedidukas, priklauso eiliniams, kurie, užtikrina Džimas „nieko apie nieką nežino“. Įėjęs patenki į svetainę, kurios gale – virtuvė. Viename kampe – laiptai ir didelis plokščias televizorius ant sienos, bet kažkodėl nėra kur atsistėti. Džimas užtraukė užuolaidas, oras viduje troškus. Trenkia svogūnais ir česnakais, manau, kad nuo Džimo.

Džimas nepasakė man, kaip patekti pas Merkurę, tačiau paaiškino, kaip svarbu turėti gerą pasą, kad, tiesą sakant, man prireiks dviejų pasų ir kad jo pasai tokie kokybiški, jog iš esmės yra tikri pasai, ir taip toliau, ir taip toliau...

Jis nusivalo nosį atgalia ranka ir šniurkštelėjęs įtraukia atgal didžiulį kiekį snarglių.

– Su jais daugiau dirbt nei su koku užsakytu kostiumu, reik daugiau mokėt, daugiau visko. Su tais pasais probaisiausius patikrinimus praeisi. Gali tau gyvybę išgelbėt.

Nenoriu turėti jokio paso. Man tereikia nurodymų, kaip patekti pas Merkurę. Bet turbūt neverta su juo susipykti.

– Na, esu tikras, kad sakai tiesą, Džimai.

– Pamatysi, kad taip, Ivanai. Pamatysi.

– Vadinasi, du tūkstančiai – už du pasus ir nuorodas pas Merkurę.

– Oi, nepyk, Ivanai, matyt, blogai paaiškinau. Už viską bus trys tūkstančiai, – jis vėl nusišluosto nosį, šįkart delnu.

– Klausyk, sakei, tūkstantis už vieną pasą.

– Oi, Ivanai, tu tokios dalykuos labai šviežias, ane? Tuoj paaiškinsiu. Problema su užsieniečiais. Už tūkstantį suveiksiu tau britišką pasą, bet geriausia turėt ir vieną užsienietišką. Amerika gal ir variantas, bet šiais laikais Naujoji Zelandija man labiau patink. Daug žmonių dėl vienos ar kitos priežasties griebt dantį ant amerikų, bet nieks nepykst ant kivių, nebent kelios avys... – Jis trukteli nosį ir nuryja. – Ir, aišku, užsienietiški reikalai brangiau.

Nežinau. Neturiu supratimo, ar tūkstantis svarų gera kaina, ar ne. Man atrodo daug. Du tūkstančiai išvis nesąmonė.

– Merkurei svarbu žinot, kad esi atsargus. Jai patinka, kai žmonės imasi visų priemonių.

Nė nenutuokiu, ar jis apskritai apie tą Merkurę nors ką žino, bet...

– Gerai. Kada?

– Puiku, Ivanai. Malonu turėt su tavim reikalų. Malonu.

– Kada?

– Gerai, sūnau. Žinau, kad nekantrauji. Dviejų savaitių turėtų užtekt, bet dėl viso pikto sakom trys.

– Sakom dvi savaitės, vienas pasas ir tūkstantis svarų.

– Dvi savaitės, du pasai ir trys tūkstančiai.

Linkteliu ir jau einu šalin nuo jo.

– Puikia... Aišku, pusė daba.

Nebeturiu jėgų daugiau ginčytis, išsitraukiu tris pakeilius po penkis šimtus, kuriuos pats susidėjau. Mačiau, kaip tai daro filme, ir esu labai patenkintas, kad taip padariau. Viskas, susiję su Džimu, atrodo tarsi iš pigaus filmo apie gangsterius.

– Po dviejų savaitių tuo pat metu gausi nurodymus ir turi jų laikytis. Susitiksime kitoj vietoj. Niekad neik į tą pačią vietą. Atneši pinigus ir taip toliau.

– Ar tie nurodymai bus dalis visų burtų, Džimai?

– Burtų?

– Nurodymai, kaip nusigauti į susitikimo vietą. Burtų, kad medžiokliai nepasektų.

Džimas nusišypso.

– Nea. Bet aš tikrai visad pažiūriu, kaip mano klientams sekas laukt autobusų ar traukinių, o jei pamatyčiau kokį medžioklį, manęs nė kvapo neliktų.

– Aa.

– Bet ten daugiausia nuorodos. Nenoriu, kad klientas paklystų. Nepatikėtum, kokie buki būna žmonės.

Džimas prieina prie durų ir uždega šviesą.

– Nieko sau. – Mudu abu sumirksime ir užsidengiamo akis nuo šviesos. – Dar reikia tavo foto.

Kol jis fotografuoja, pagalvoju – įdomu, kokia gi jo dovana. Šiaip klausti nemandagu, bet čia Džimas, todėl imu ir paklausiu.

– Įprastinė. Viralai. Negaliu jų pakęst, – atsako jis. Pas-kui priduria: – A aš galvojau... visi galvojom, kad mano dovana bus stipri. Nuo pat vaikystės turėjau tą ypatingą ta-lentą, a mama, Dieve duok jai sveikatos, sakydavo: „Mano sūnaus dovana bus stipri.“ Matai, nuo kokių trijų keturių metų atskirdavau raganas nuo eilinių. Lengvai atskirdavau, a tai jau reta.

– Taip. Išties reta. Tai kaipgi tau tai pavyksta, Džimai?

– Nu, nepatikėsi, bet viskas matos iš akių... Baltųjų akyse matos sidabriniai žiburiai.

Turbūt iš nuostabos išsižiojau.

– Netiki manim, ane?

– Džimai, aš tiesiog... apstulbęs. Ir kaipgi tie sidabriniai žiburėliai tiksliai atrodo?

– Ee, nu, tiesą sakant, nepanašu į nieką kitą. Tiksliau-siai apibūdinčiau kaip sidabro drožles, kurios juda ir sukasi, kaip tos snagės žaisluose, kur papurtai ir sninga. Va taip.

– O pažiūrėjęs į veidrodį matai tai savo paties akyse?

- Matau, jo, matau.
- Fantastika.
- Taip, tiksliai. Gražu, iš tikrųjų. Raganių gražios akys.
- O ką matai mano akyse, Džimai?
- Ee, nu, tavo akys... tai jau tiksliai įdomios.
- Ar matai sidabro žybsnius?
- Žinai, Ivanai, jei sąžiningai, sakyčiau, kad nelabai sidabro...

Atsisėdu ant grindų ir atsiremiu į sieną.

- Ar visi baltieji turi tuos sidabro gabalėlius?
- Kiek mačiau, visi.
- Ar kada buvai sutikęs kokį juodąjį?
- Kelis. Jų akys kitokios. – Jis susirūpina. – Ne sidabrinės.
- Kaip mano?
- Ne, sakyčiau, kad tavo unikalios, Ivanai.

Ne. Jos kaip tėvo.

Džimas iš visų jėgų patraukia nosį, nuryja ir atsisėda šalia manęs.

- Pusgrynius irgi atpažįstu.
- Tikrai?

Nemanau, kad apskritai esu matęs nors vieną pusgrynį – pusiau raganių, pusiau eilinį. Raganiai juos niekina.

– Jų labai gražios akys. Bet keistos... tarsi tekantis vanduo. Kažkas pabeldžia į duris, pašoku ir žiūriu į Džimą. Tas man šypsosi.

– Viskas gerai, Ivanai, viskas gerai. Čia tik Trevas. – Džimas žvilgteli į laikrodį. – Bet vėluoja. Tas Trevas visada vėluoja.

– Kas tas Trevas? – sušnabždu.

Džimas atsistoja, pasikaso nugarą ir nulinguoja priedurų.

– Trevas – mūsų smegenys. Tikras meistras jis yr... – su-
lig tais žodžiais Džimas ima šnabždėti, – kerėt nelabai gali,
ale moka daug dalykų. Jis tuoj apžiūrės tas tavo tatuiruotes.

Trevas panašus į specialistą, tik nežinia, kokį. Itin aukštas, praplikęs, su skystais plaukų kuokštais nuo ausų iki pečių. Vilki seną rudą kostiumą, storos medžiagos smėlio spalvos marškinius ir plytinę megztą liemenę. Visiškai neišraiškin-gas. Atrodo, kad jo kūnas plaukia beveik nejudinant rankų ir kojų. „Sveikas, Džimai“, – pasako monotonišku nykiu tonu. Susidomėjimo manimi rodo labai mažai, į veidą man beveik nežiūri, bet nieko tokio. Tačiau pamatęs mano tatui-ruotes atgyja.

– Man reikia paimti mėginius, – sako, įdėmiai į mane žiūrėdamas ir tampydamas odą, iš pradžių kaklo, paskui rankos, galiausiai kojos. – Odos ir kaulo.

– Kaulo?

– Paimsiu iš kojos.

– Kaip?

Trevas neatsako, tik atsiklaupia ant grindų ir atsidaro nutrintą odinį portfelį. Panašų į senovišką daktaro krepšį.

Pastebiu, kad Džimas išsišiepęs.

– Ar jūs daktaras, Trevai? – klausiu.

Gali būti, kad Trevas neišgirdo, nes neatsako. Džimas prunkštuoja ir energingai šnarpsčia.

Tada Trevas išsitraukia plastikinį maišą, atsiplėšia ir patiesia ant grindų mėlyną chirurginę paklodę. Toliau iš portfelio ištraukiamas skalpelis; tas irgi plastikiniame maišelyje, kuris tuoj pat nuplėšiamas ir numetamas į šoną. Netrukus šalia jo sugula eilė chirurginių instrumentų, o baisiausia – nedidukas pjūklas.

Dabar Džimas jau džiūgaudamas šokinėja aplink.

Trevas man po koja pakloja dar vieną mėlyną paklodę, ima dezinfekuoti man kulکشnį ir sako:

– Bus geriau, jei skausmo nemalšinsiu.

– Ką?

– Tik tiek, kad tada pacientas truputį per daug tąsosi.

Manai, galėsi pagulėti ramiai?

– Turbūt ne, – atsakau pakeltu balsu.

– Gaila. – Jis nusisuka į portfelį ir išsitraukia adatą ir kažkokį skaidrų skystį. – Man reikia ištirti odą, audinius ir kaulą. Jei ten pateks skausmą malšinančių vaistų, jie gali iškreipti rezultatus.

Nesuprantu, gal jis čia tik fantazuoja ir linksmina Džimą?

Džimo akyse nušvinta viltis.

– Gerai. Gulėsiu ramiai. – Ir pats sau pasvarstau, kokių momentu galiu persigalvoti.

– Džimas gali padėti...

– Ne, man jo pagalbos nereikia.

Nenoriu, kad jis artintųsi su savo snargliuotais pirštais. Jie kraupesni ir už tą pjūklą.

– Nesiimk gijimo, kol neapasakysiu, kad baigta. Ilgai netruks.

Reikia pripažinti, kad Trevas gumos netempia.

Nesitampau. Guliu sustingęs ir viską stebiu. Neišleidžiu nė garso, nerėkiu, nedejuoju, bet taip sukandu dantis, kad paskausta žandikaulis. Į pabaigą žliaugiu prakaitu.

Džimas žiūri, kaip susigyda, ir stebisi:

– Nieko sau! Tu greitas.

Tada Trevas paklausia, kaip tos tatuiruotės buvo daromos, o kol pasakoju, uždeda dangtelius ant keturių apvalių plastikinių indelių su odos, kraujo, mėsos ir kaulo pavyzdžiais. Tada sudeda juos vieną ant kito ir užmauna plačią gumą, kad būtų vienoje krūvoje. Paskui suvynioja kruviną plastikinę paklodę ir įrankius į didelį gniutulą, liepia Džimui praskėsti šiukšlių maišą, viską ten sumeta, tada dar ištraukia paklodę man iš po kojos ir įgrūda ten pat.

Apžiūri mano kulkšnį ir linkteli.

– Nuėmiau nulį, bet pats matai, kad jau išlindo ant šašo. Gudriai čia. Labai gudriai. Dar nufotografuosiu. – Išsitraukia telefoną ir ima fotografuoti. – Įdomūs randai, – priduria žiūrėdamas į mano ranką. – Rūgštis?

– Jūs aiškinatės apie tatuiruotes, – atsakau.

– Tiesiog šiaip įdomu kaip specialistui.

– Kada galėsite man pranešti rezultatus?

Trevas visiškai abejingai pažiūri į mane.

– Man reikia ištirti, kokių chemikalų yra tose tatuiruotėse. Tai turėtų būti labai paprasta, bet čia bus ir burtų, todėl viskas tampa tūkstantį kartų sudėtingiau.

– Už kiek laiko sužinosite, ar mato, kur esu?

Trevas neatsako. Užšauna portfelio spyną ir stojasi eiti. Ir sako Džimui:

– Vargu ar tos tatuiruotės skirtos jam sekti.

Tada pakelia portfelį ir išeina.

Džimas uždaro duris.

– Kaip nemandagu. Mat mano, kad tam yr per protin-gas. Bet nepakenktų jam pabandyt. – Trukteli nosį, nuryja pilną burną ir priduria: – Ir niekad neskuba. Niekad. Ap-šviesiu, kai pasimatysim pa dviejų savaičių.

– Jis nieko nepasakė apie pinigus.

– Čia mūsų Trevo silpnoji vieta. Mano, kad yr aukščiau viso to. Aišku, jam gi reik pavalgyt, ane? Kaip ir visiems.

– Turbūt jis nepigus.

– Ivanai, jis specas. Specų pigių nebūn. Pasų specai, ta-tuiruočių, bet ko – visi nepigūs. Jis im už valandą. Kai kitą-kart susitiksim, pasakysiu, kiek maždaug bus.

džimas ir trevas (antra dalis)

Vieną ankstyvą rytą po dviejų savaitių mudu su Džimu esame vieno kaimo teniso klubo persirengimo kambaryje. Nežinia, ar dvokia pats kambarys, ar Džimas, net neišsivaizduoju, kad teniso klubo nariai galėtų ilgai taikstyti su tokia smarve.

– Atrodai daug geriau, Ivanai. Žandukai papilnėję. Perkaręs buvai, taigi, perkaręs, – kalbėdamas jis visą laiką šnairuoja į duris už manęs.

– Ar yra kokių problemų, Džimai?

– Neturėtų būt. Neturėtų. Juk teisingai vykdei visus nurodymus?

– Žinoma.

– Nuo šito kambario man pagaugai ein. Pasiskubinam, gerai?

Paimu pasus ir pavartau. Man atrodo normaliai. Gavau porą skirtingų vardų, pavardžių ir gimimo datų, bet abiejuose pasuose man aštuoniolika, kuo patikėti nesunku.

– Tai ką, viskas, – baigdamas skaičiuoti pinigus sako Džimas. Susideda juos į švarko kišenę, o aš griebiu jam už rankos.

– Džimai, būk geras, pasakyk, kaip nuvykti pas Merkurę.

Džimas liūdnai papurto galvą, bet vis vien šypsosi – juk jis tikras profesionalas.

– Ivanai, mielas mano drauge, labai atsiprašau, bet negaliu nieko pasakyti, kol dar neturim atsakymo iš Trevo. Mielai padėčiau, aišku, kad mielai. Aišku, kad mielai.

– O kaip Trevui sekasi?

– Oi, Trevui labai linksma, žiauriai. Anądien buvau pas jį užėjęs, tai negali atsidžiaugt. Sako, didžiulis galvasūkis. Labai didžiulis milžiniškas galvasūkis.

– O kada mes sulauksime atsakymo į tą didžiulį milžinišką galvosūkį?

– Jis nežino. Beveik nekalbėjo. Buvo tylus kaip niekad. Bet visgi pasakė, kad paliks nurodymus įprastoj vietoj antradienį dešimtą ryto. Taigi tau teks visais antradieniais pažiūrėt.

– Sprendžiant iš to galvosūkio dydžio, turbūt ne šį antradienį.

– Ką gali žinoti, Ivanai. Mūsų Trevas – genijus. Gal jam kaip tik šią sekundę eureka momentas. Tiesiog žiūrėk kiekvieną savaitę ir vieną antradienį sulauksi.

– O dėl pinigų?

Džimas taip susiraukia, kad kelias sekundes iš burnos telieka raukšlė, ir atrodo, kad jis neranda žodžių, bet paskui susitvardo ir atsako:

– Sako, kad apie tai kalbės su tavim ir tik su tavim. – Dži-
mas pirštais nusivalo nosį ir nusišluosto į kelnes.

Pirmą savaitę ir nesitikiu ant spintelės ką nors rasiąs. Da-
bar jau turiu visai nemažai pinigų ir apie vogimą net pa-
galvoti negaliu. Nusiperku naujų drabužių ir batus. Nes-
siliauju sportavęs. Lengvai padarau šimtą atspaudimų.
Bet man reikia pabėgti iš miesto. Nepastebėjau nė vieno
medžioklio, kasnakt persikeliu nakvoti vis į kitą tarpu-
vartę, bet nuolat esu įsitempęs. Nusprendžiu, kad kitą
antradienį patikrinęs spintelę patrauksiu į Velsą, o gal į
Škotiją, į kokią nuošalią vietą, o pirmadienį parvažiuosiu
atgal.

Tačiau kitą antradienį ant spintelės randu voką. Dai-
rydamasis lėtai nueinu. Mažas berniukas, ne vyresnis nei
penkerių, laiko motinos ranką ir spokso į mane. Sustingstu,
vėl apsidairau ir vėl jį pastebiu. Nesiliauja į mane spoksojęs.
Nežinau kodėl, bet pasileidžiu bėgti.

Buvau tikrai pernelyg atsipalaidavęs. Bet net jei jie ir ne-
mato, kur esu, – o jau imu tikėti, kad taip ir yra, – vis tiek
ieško. Gali būti, kad jiems pavyks, – pastebės mane vaikš-
čiojantį gatvėmis. Jie mane per menkai įvertino, nes pabė-
gau, bet nereikia per menkai vertinti medžioklių. Kaip sakė
Merė, „pats jų pavadinimas tai byloja“.

Voke randu traukinio bilietą ir raštelį. Kiek padedamas
žmonių išsiaiškinu, kad bilietas rytojui, išvykimas šeštą
ryto. Kelionė tikrai ne ilgesnė nei kelios valandos, taigi

man pakaks laiko surasti kelią į raštelyje nurodytą susitikimo vietą:

11 valandą Mil Hilo gatvė 42

Liverpulyje yra labai nedaug baltųjų, nes ten siaučia eilinių gauja, kuri juos persekioja ir baisiai nemėgsta. Močiutė pasakojo, kad baltieji stengiasi ten niekada nevažiuoti, mat esama tam tikro susitarimo: Liverpulio eiliniai neišduos raganų ir raganių su sąlyga, kad šie laikysis atokiau nuo Liverpulio.

Tariu sau, kad tai geras planas. Džimas manimi rūpinasi, siunčia mane ten, kur nėra nei baltųjų, nei medžioklių, tačiau geriau įdienojus imu nervintis, negaliu nusėdėti vietoje. Man neramu, kad šitas planas kitoks, nei galvojau. Traukinio bilietų Džimas niekada neminėjo. Šnekėjo tik apie nurodymus.

Žingsniuojau atgal į Kobalto skersgatvį. Manau, kad Bobas jau bus išvykęs prieš kelias savaites, tikiuosi, kad taip, bet kažkas mane traukia patikrinti. Man svarbu žinoti, ar tas traukinio bilietas duotas todėl, kad medžiokliai persekioja Bobą – arba dar blogiau, suėmė jį.

Dar nepasiekęs to savo taško, iš kur stebėdavau Tarybos pastatą, matau, kad skersgatvyje kažkas vyksta, taigi lėtai einu kita gatvės puse. Prie Bobo durų stovi didžiulis baltas

furgonas ir dar vienas automobilis, toliau prie jo, tą nelabai gerai įžiūriu, bet man atrodo, kad tai tas pats visureigis, kuris atvažiavo manęs į Škotiją. Surizikuoju, žvilgteliu paskutinį kartą ir pamatau, kaip iš Bobo namų išeina paveikslu nešinas vyriškis. Tas vyriškis – Klėjus.

Tą naktį nemiegu. Į geležinkelio stotį atvykstu kelios minutės prieš traukiniui išvažiuojant ir susirandu man rezervuotą vietą.

Vagonas pustuštis; traukinys ankstyvas. Stengiuosi pamatyti visų pro mane praeinančių žmonių akis. Nepastebiu nė vieno medžioklio.

Esu visai nusivaręs nuo kojų, kelionėje nusnaudžiu. Traukinys sudreba, pasigirsta pranešimas. Atvykstame į Liverpulį.

Dabar penkiolika po vienuoliktos, sulig kiekviena minute Mil Hilo gatvė atrodo vis niūresnė. Žmonių nematyti. 42 numeris – apleistas namas apleistų namų eilėje. Atrodo, kad išdaužti langai ir grafičiai čia įprastas daiktas, bet namo vidus visai gerai išsilaikęs: plikos lentinės grindys, o vienintelis išdaužtas langas – tas, kurį išdaužiau, kad patekčiau vidun.

Savo kuprinę paslėpiau viename skersgatvyje gal už pusės mylios nuo čia. Pasai ir pinigai užtrauktose striukės kišenėse. Aš apsimituriavęs arabiška skara ir užsidėjęs tamsius akinius, nors saulės nėra. Pirštinės nupjautais pirštais

praktiškesnės už įprastines, be to, paslepia tatuiruotę ir randus ant rankos, bet ne ištatuiruotą pirštą – tą užkliajavau pleistru.

Pasakau sau, kad bėgsiu, vos pamatęs ką nors keisto. Bet pats save apgaudinėju: čia viskas keista, o man reikia pasimatyti su Trevu.

Kai išvystu Trevą, greitai žingsniu įsukantį iš už kampo ir nešinę plonu plastikiniu maišeliu, esu antrame aukšte ir žiūriu pro langą. Ir toliau stoviu ten pat, kiek toliau nuo lango, ir stebiu. Gatvės gale matau vaiką ant dviračio, jis irgi stebi Trevą.

Nulipu laiptais žemyn; kai Trevas prieina prie durų, įtraukiu jį vidun, sakydamas, kad čia nėra pati geriausia vieta susitikti.

– Paprastai visus nurodymus palieku Džimo valiai. Tą jis gerai sugeba. – Trevas pažiūri pro langą, o paskui vėl atsiskaipia mane. – Džimas išvažiavo.

– Išvažiavo? Kur išvažiavo?

– Į užsienį, manyčiau... Tikiuosi. Nemanau, kad Taryba jį sugavo, bet jie mūsų ieško. Todėl ir persikrausčiau čia. Džimas sakė, kad čia nepatinka net ir medžiokliams.

Nepapasakaju jam, kad Bobo name mačiau Klėjų, tik paklausiu:

– Ar ir jūs išvažiuojate į užsienį, Trevai?

Jis atrodo pasiligojęs, bet pabando nusišypsoti ir paplekšnoja kišenę ant krūtinės.

– Turiu bilietus, išlekiu šiandien vakare.

– Puiku. O kaipgi aš?

– Ak taip, gerai, kad paklausei. Viską paaiškina tatuiruotės ant tavo mažojo piršto. Vos jas pamatęs, ėmiau daugmaž nutuokti, ką jie čia rezga. Supranti, tos trys mažos tatuiruotės atitinka tatuiruotes ant kūno. Ta, kuri ant nago, yra tos, kuri ant kaklo, atitikmuo, vidurinė susijusi su ta, kuri ant rankos, o žemiausia – su ta, kur ant kojos. Jie planavo padaryti tokį raganiaus stiklainį.

Pažiūriu į savo pirštą.

– Raganių stiklainius labai sunku suvaldyti. Manau, kad jie stengiasi sukurti labai sudėtingą variantą. Taigi, užuot dėję į tą stiklainį tavo plaukų, odos ar kraujo, turbūt ruošėsi nupjauti ir panaudoti tą pirštą. Tada turbūt būtų suraikę jį į tris dalis ir padarę tris raganiaus stiklainius. Padarytų ką nors tai tatuiruotei ant piršto, ir tu tai jaustum, tau skaudėtų didesnes tatuiruotes ant kaklo, rankos ar kojos.

– Kad priverstų mane daryti tą, ką nori?

– Irgi apie tai galvojau. Bet nelabai žinau, kaip tai veiktų. Jie galėtų sukelti tau tiek skausmo, kad pats norėtum paklusti.

– Paklusti arba mirti.

– Paklusti arba kentėti. Kančia – jų specialybė.

– Ar jas galima panaudoti, kad mane nužudytų?

– Na, taip.

Nusiplėšiu pleistrą nuo piršto ir žiūriu į tas mažutes tatuiruotes. Visos jos einia kiaurai per kaulą. Paimu kišeninį

pirštuką ir bedu į tatuiruotę ant nago, norėdamas pažiūrėti, ar pajusiu ką kakle.

– Nieko? – klausia Trevas.

Papurtau galvą.

– Jos turi būti stiklainyje su tam reikalingu burtu.

– Kada jie būtų tą pirštą nupjovę?

– Manau, kad patikrintų, ar tatuiruotės gilios ir ar visai sugijusios. Po kelių dienų, ne vėliau nei po savaitės. Tada būtų patikrinę. Ir, žinoma, jei jos nelabai veikų, tau dar likę kiti devyni pirštai.

– Jie vis tiek galėtų tai padaryti? Turiu omeny, jei mane pagautų ir nukapotų tą pirštą?

– O, taip. Jos visam gyvenimui. Viso gyvenimo problema. Negali jų pašalinti.

– Maniau, kad jos kažkoks rūšies ženklas ar sekimo įranga.

– Jos ne sekimui, – sako Trevas. – Bet taip. Manau, kad tatuiruotės išlįs, kad ir kuo taptum... Turiu galvoje, jei turi virsmo dovaną, ženklas vis tiek liks.

– Ir tikrai nėra jokio būdo jas pašalinti?

– Gali nusipjauti koją ir ranką, pirštą, bet vis vien liks kaklo problema.

Lauke pasigirsta riksmi. Eiliniai.

Trevas žvilgteli pro langą, iš kišenės išsitraukia popieriaus lapą ir įgrūda man į ranką.

– Čia surašyta, kaip patekti pas Merkurę.

– Ačiū jums, Trevai. Ačiū už viską. – Įsikišu tą lapą giliai į kišenę.

Trevas ištiesia man plastikinį maišelį ir sako:

– Čia visi tavo odos ir kaulų pavyzdžiai. Sunaikink juos. Sudegink. Jei jie pateks Tarybai į rankas, iš jų jie galės padaryti raganiaus stiklainį. Prastą... bet vis tiek.

Žvilgtelį į maišą. Jame plastikiniai indeliai su pavyzdžiais.

– Kad neliktų jokių abejonių. Niekada. Niekam... kad ką nors tavo pasilikau sau, – priduria jis.

Manau, kad bijo mano tėvo.

Antrame aukšte dūžta langas.

Krentame ant žemės ir sustingstame.

Pasigirsta dar vienas dūžis... bet toliau. Iš kito namo. Riksmi.

Žvilgtelį pro langą.

– Velnias! – Pasilenkiu ir sakau Trevui: – Medžiokliai.

Vėl pakeliu galvą pažiūrėti. Gatve eina medžioklė, o trijų eilinių gauja mėto į ją akmenis. Neatrodo, kad tai ją jau-dintų. Tačiau medžiokliai dirba tik poromis, taigi kažkur gatvelėse netoliese turėtų būti dar vienas.

– Mums reikia eiti, – sakau, vėl krisdamas ant grindų.

Nubėgame į namo galą. Durys užrakintos ir užsklęstos. Skląščiai nepajudinami. Alkūne išdaužiu langą, išspardau stiklus ir lipame lauk. Kai pribėgame tvorą kiemo gale, pakeliu ir permetu Trevą per vartus, nes tie užkalti, paskui pats persiropščiu, viršuje apsidairęs kairėn ir dešinėn.

Nieko. Nė vieno.

Pasileidžiame bėgti.

Pabėgę porą gatvių sulėtiname žingsnį, bet nuolat dairausi atgalios.

Atrodo, kad Trevas tuoj vems. Jam jau seniai neberūpi, kiek esu jam skolingas, taigi atiduodu didžiąją dalį savo pinigų ir sakau:

– Ačiū, Trevai. Jei jums kada ko nors prireiktų... turiu galvoje... na, suprantate...

Mudu paspaudžiame rankas, jis patraukia į vieną pusę, o aš – į kitą.

Įkišu ranką į kišenę patikrinti, ar yra tas lapas. Yra.

Tada susivokiu, kad neturiu maišelio.

Sunku patikėti, kad buvau toks kvailas, bet taip jau nutiko. Tikrai jo nepamečiau. Turbūt keldamas Trevą per tvorą pasidėjau ant žemės.

medžiokliai

Galėčiau išvažiuoti ir be to maišelio, tikėdamasis, kad jis tiesiog atrodys kaip šiukšlė, bet... bet, bet, bet. Negalima nuvertinti priešo. Jei tie mano gabalėliai paklius į rankas baltiesiems, nebereikės nė piršto; galės padaryti raganiaus stiklainį iš odos, kraujo ir kaulo.

Tuo pačiu keliu parlekiu į namą. Maišelio nėra nei skersgatvyje, nei namo kieme, nei pačiame name. Nėra ir medžioklių.

Velnias!

Iš priekinio namo kambario galiu matyti abu gatvės galus. Joje tuščia. Sėdėdamas ant grindų bandau sugalvoti, ką daryti toliau.

Medžiokliai susekė Bobą, dabar gaudo Džimą ir Trevą, bet manęs nesuseka. Būtų žinoję, kad aš čia, – jų būtų dvi-dešimt, o ne du. Turbūt nežino ir kas tame maiše, bet gali žinoti, kad jį nešėsi Trevas.

Lauke vėl pasigirsta riksmi. Priropoju prie lango pažiūrėti, bet akimirksniu vėl nuleidžiu galvą atgauti kvapo ir susitvarkyti su galva. Medžioklė vėl čia, lygiai kaip ir tie trys eiliniai akmenų svaidytojai. Medžioklė nešasi plastikinį maišelį. Turbūt vis dar dairosi Trevo.

Nuskuodžiu viršun, kad geriau tą medžioklę apžiūrėčiau. Ji liekna ir aukšta, renka akmenis, kad atsimėtytų.

– Ji tavo draugė?

Atsisuku.

Kambaryje stovi stambi mergaitė su gobtuvu ant galvos.

– Ne, bet ji bus su drauge ar draugu. Ne viena. Turi būti...

– Jos draugė prie namo galo. Jau mačiau ją. – Mergaitė sukryžiuoja rankas ant krūtinės ir nužiūrinėja mane nuo galvos iki kojų. – Maniau, kad tu vienas iš jų, bet atrodai kitoks. Kas tu?

– Kitoks.

– Ką gi, man nepatinka nei jos, nei tu.

Riksmi liaujasi, aš vėl atsigręžiu į langą. Vienas iš tų eilinių nekrutėdamas guli ant žemės – arba be sąmonės, arba negyvas. Stambioji mergaitė jau stovi prie manęs, irgi žiūri.

– Ar ji čia dėl tavęs?

Žvelgiu į tą medžioklę. Ji prisispaudusi prie namo kitoje gatvės pusėje, švilpia savo partnerei.

– Ne. – Iš esmės tai tiesa, nes manau, kad jos turbūt seka Trevą. – Klausyk, aš išeinu... tuoj. Man tik reikia atgauti tą maišelį.

– Taigi vis dėlto čia tavęs ieško? Gal man tave įduoti?
Šypteliu, nenuleisdamas akių nuo medžioklės, bet neatsisuku.

– Gali pamėginti.

Pasirodo antroji medžioklė, pasipila daugiau akmenų.
Papurtau galvą.

– Mėtydami akmenis jų neatsikratysite.

– Mano brolis jau ateina. Turi ginklą.

– Jos irgi turi.

Tas eilinis jaunuolis guli gatvėje nejudėdamas. Klausiu:

– Nemanai, kad draugui reikėtų iškviešti greitąją?

– Jei manyčiau, kad ji atvažiuos, gal ir kviesčiau.

Pasirodo dar pora eilinių, bet laikosi atokiai. Abi medžioklės stovi prie to gatvėje gulinčio vaikino. Abi atrodo kiek susinervinusios. Joms visai nenaudinga atkreipti eilinių dėmesį. Jei kas nors išsitrauks telefoną, kad jas nufilmuotų, kaipmat dings iš čia. Negaliu leisti, kad pabėgtų su mano daiktais.

Stipriai apsvynioju skara ir akimirksniu išbėgu pro duris. Eidamas medžioklių link prigriebiu porą plytų. Tos vis dar prie gulinčiojo. Tikiuosi, kad atrodau kaip supykęs draugelis.

– Ką padarėt mano draugui? – dar pridedu kelis keiksmožodžius.

Medžioklės stovi ramiai ir stebi mane, tarsi netikėdamos, kad galiu kelti rimtą grėsmę. Bet aš vis artinuosi. Ta, kuri toliau nuo manęs, išsitraukia ginklą; aš pasileidžiu bėgti, ta surinka „stok!“

Bene tai mane sustabdys?

Trenkiu pirmajai medžioklei plyta per skruostą ir prisilengęs jos kūnu puolu antrąją.

Pasigirsta šūvis, paskui dar vienas, išspiriu ginklą jai iš rankos, ir jis nučiuožia į kitą gatvės pusę. Plyta gavusi medžioklė išsijungusi ant grindinio. Aš pritūpęs. Kita medžioklė irgi, dabar jau su peiliu rankoje.

Tik dabar supratau, kokia ta Selija meistrė. Mergina – medžioklė, aukščiausio lygio kovotoja, bet dabar atrodo lėta ir lengvai nuspėjama, lengvai. Dviem judesiais atimu iš jos peilį.

Durti jai neduriu, bet sulaužau abi rankas, taip, kaip išmokė Selija. Prispaudžiu ją prie grindinio, įrėmęs kelį į nugarą – lengvai galėčiau nulaužti jai kaklą. Atsuku jos galvą. Nekenčiu medžioklių. Giliai kvėpuoju, jos plaukai slysta man tarp pirštų, visai nenoriu nieko žudyti.

– Neblogai! – stambioji mergaitė vienoje rankoje laiko tą plastikinį maišelį, o kitoje – ginklą. Nukreiptą į mane.

Atsistoju iškėlęs rankas. Mane apsupa eiliniai, ir nusiteikę visai nedraugiškai.

– Jos jūsų, – paspiriu gulinčią medžioklę ir žvilgtelįu į kitą, ta dar be sąmonės.

Du eiliniai palinkę prie to vaikinų, kuris anksčiau gulėjo, bet dabar jau sėdi prakirsta kakta. Aplink mane – septyni eiliniai, pradedant liesučiu paaugliu, baigiant dviem stambiais tatuiruotais bičiais. Dar vienas ateina gatve, vedinas pora baltų bulterjerų, stipriai įtempusių savo pavadžius. Mergaitės brolis su ginklu turbūt irgi jau netoli.

– Jis mano, – linkteliu į maišelį.

Ji padvejoja, bet ištiesia jį man.

– Tau nėra ko čia nei likti, nei sugrįžti.

– Kol kas, – atsakau imdamas maišelį.

Įdomu, kas nutiks toms medžioklėms, bet tai jau eilinių reikalas. Prasibraunu pro ratu sustojusią gaują. Patraukiu priešinga kryptimi nuo to bičo su šunimis, einu sparčiau, paskui pasileidžiu ristele.

Nesustoju, kol nepasiekiu geležinkelio stoties. Ten palikau Nikitą.

aranas

Nikita stebėjo Bobo namus, kai ten buvo Klėjus. Išvydo mane ir pasekė. Nemačiau jos, kol neišdygo man prieš akis. Pavaišinau kakava.

Tikrasis Nikitos vardas – Elena. Jos akys nuostabios, tarsi jūra, skaidri žydra jūra, jomis teka žydros ir žalsvos srovės. Ji pusgrynė. Mama buvo baltoji ragana, o tėvas – eilinis. Mirus mamai, Elena atsidūrė už baltųjų bendruomenės ribų, galima sakyti, buvo atstumta. Jos artimiausia raganų pusės giminaitė – močiutė, kuri apsimeta, kad Elena neegzistuoja. Gyvena Londone su tėvu ir sakosi vaikštanti į mokyklą, „į pusę pamokų“. Dar sakosi esanti šešiolikos, bet nelabai tikiu, mat atrodo jaunesnė.

Ji papasakojo, kad Džimas išvažiavo į Prancūziją ir kad ji norėjo važiuoti kartu, bet jis neleido. Truputį pasipasakojau apie save. Ir apie Araną, Deborą ir močiutę, ir Analizą. Ji sutiko padėti perduoti Aranui žinutę.

•

Elena laukia manęs, kaip susitarėme. Kol buvau susitikęs su Trevu, ji internete ieškojo informacijos apie Araną. Daug nerado, bet jo buvusios mokyklos tinklalapyje yra straipsnelis apie tai, kad jis laimėjo kažkokį prizą ir ruošiasi Kembridže studijuoti mediciną. Sėdame į pirmą traukinį, važiuojantį iš Liverpulio ta kryptimi. Kai atvykstame į Kembridžą, jau vėlu, liepiu Elenai apsistoti viešbutuke. Supratusi, kad naktį praleisiu lauke, ji nenudžiunga, bet geroji Elenos savybė ta, kad ji greitai susivokia, jog esama ginčų, kurių ji tikrai nelaimės.

Kitą rytą susitinkame devintą. Viešbutuko šeimininkė davusi Elenai bukletą apie Kembridžą ir nedidelį žemėlapi. Elena pareiškia apibėgsianti universitetą ir išsiaiškinsianti, kiek ten medžioklių. Ji neabejoja, kad bus kas stebi Araną. Sutariame vėl susitikti vakare.

– Mačiau vieną medžioklę. Ketvirtą valandą ją pakeitė kita, tad atrodo, kad Aranas stebimas visą parą, dvylikos valandų pamainomis. Jei jie manytų, kad bandysi su juo susitikti, jų ten būtų kur kas daugiau.

Linkteliau. Nebandysiu. Nenoriu pridaryti jam dar daugiau bėdos, nei jau esu pridaręs.

Elena mano, kad jai geriausia susitikti su Aranu valgykloje per pusryčius. Galvoja, kad pavyks ten patekti ir prisėsti prie jo kaip jo viešniai. Medžiokliai trinasi lauke, taigi didžiąją dalį laiko Arano nemato.

Paduodu jai savo nupieštą piešinėlį.

- Jis supras, kad tai nuo manęs.
- Gerai. Bet dar tave ir nufotografuosiu.

Oi.

– Tik parodysiu jam savo telefone. Kad tave pamatytų.
Kaip dabar atrodai. Galėtume ir nufilmuoti.

Papurtau galvą.

- Tik nuotrauką.
  - Galėtum pakalbėti su juo telefonu.
- Papurtau galvą. Negalėčiau.

Laikiu parke, kur sutarėme susitikti. Man bloga.

Elena protinga. Nepridarys kvailysčių.

Bet man vis tiek bloga.

Kai pamatau ją ateinančią, jau pusiaudienis. Ji šypsosi. Plačiai.

– Viskas praėjo puikiai. Iš pradžių jis atrodė kiek sutrikęs, bet paskui parodžiau tavo piešinį, ir jis labai nudžiugo. Vis glostė jį. Norėjo, kad tavo nuotrauką atsiųsčiau jam į telefoną, bet pasakiau, kad tai pernelyg pavojinga. Tada jis žiūrėjo į ją, kol kalbėjomės.

Mokslai jam patinka. Jis pajuto savo dovaną, tai gydymas, bet ji nelabai stipri. Jis ilgisi namų ir Deboros. Debora gyvena močiutės name. Turi draugą, vardu Deividas. Juodu nori susituokti.

– Susituokti!

– Ji nori vaikų. Aranas sako, kad Deividas šaunus. Neturi nieko bendro nei su Taryba, nei su medžiokliais. Jis

baltasis raganius iš Velso. Dirba staliumi. Aranui atrodo, kad jis tau patiktų. Debora dirba vienoje kontoroje mieste. Aranas sako, kad jai ten patinka. Prašė perduoti tau, kad jos dovana nuostabi.

– O kokia ji?

– Na, ne visai supratau, bet ji kažkaip susijusi su gebėjimu tvarkytis su popieriais. Nežinau, gal jis pajuokavo.

Nemanau, kad jis juokautų, bet darbas su popieriais atrodo kažkokia nesąmonė.

– Dar pasakojo, kad tavo močiutė mirė prieš tris mėnesius, kai Aranas buvo grįžęs namo atostogų. Sakė, nuėjo gulti pareiškusi, kad pavargo. Mirė naktį.

– Juk paklausei jo, taip? Ar ji nusižudė?

– Paklausiau. Atsakė, kad nežino. Kad Debora atrodo, jog ji galėjo išgerti kurio nors iš savo viralų.

Žinau, kad Debora neklysta.

– Aranas pasakojo, kad po to, kai tave išsivežė, Taryba dažnai išsikviesdavo močiutę į Londoną apklausti. Ji nesutikdavo atsakyti į jokus klausimus.

– Ar jie kada tardė Araną?

– Jis sakė, kad ne, bet nelabai moka meluoti.

– O Deborą?

Elena linkteli.

– Pasakojo, kad prieš kelis mėnesius medžiokliai iškrėtė namus. Debora nugirdo, kad jie kažką šnekėjo apie „neišmanėlius Taryboje“. Jie nujautė, kad tu pabėgai. Klausė, ką

jie tau padarė ir kur laikė. Atsakaiu, kad nežinau. Pasakaiu, kad tau viskas gerai.

– Ačiū. Apie tatuiruotes nepapasakojai?

– Ne. Gi sakei nepasakoti. – Ji atsidūsta ir pabando nusišypsoti. – Paklausiau ir apie Analizą. – Elenos tonas nedaug žadantis. – Po to, kai tave išvežė, jis su ja nebesikalbėjo. Jiems su Debora neleidžiama prie jos artintis net per šventes ar vestuves. Jis girdėjo, kad jos dovanojimo ceremonija buvo kukli.

Praeitą rugsėjį jai sukako septyniolika.

– Ji dar mokosi mokykloje, taip?

– To neklausiau. Man pasirodė, kad jis nenori apie ją kalbėti.

– Joo, ką darysi. Jis nepritarė mūsų bendravimui.

– Kodėl?

– Manė, kad prisišauksiu bėdą. Jos šeima labai balti, puikūs. Gryniausi iš grynųjų. Turi reikalų su Taryba... su medžiokliais.

– Neatrodo, kad ji galėtų tau patikti.

– Ji kitokia nei jie visi.

Ir ji man patinka, labai patinka.

– Juk nesiruoši važiuoti namo, kad su ja susitiktum?

Dažnai apie tai pagalvoju, bet žinau, kad tai būtų kvailystė.

Elena sako:

– Pasakaiu Aranui, kur gyvenu Londone. Jis sakė, kad mums gal reikėtų kada susitikti. Pamaniau, kad galėčiau perduoti jam tavo žinutes. Man patiktų būti tarpininke.

Nežinau. Gal būtų geriau, jei daugiau niekada su jais nesusisiekčiau. Bet jei kas ir galėtų būti tarpininke, tai tik Elena.

– Elena, nenoriu, kad prisidarytum bėdų su Taryba, – sakau jai.

– Cha! Per vėlu.

Ji išsitraukia mobilųjį.

– Nufotografavau Araną. Ir truputį pafilmavau.

Tariu sau, kad neverksiu, tik ne matant Elenai, ir iš pradžių man tai pavyksta. Aranas atrodo kiek vyresnis, bet plaukai tokie patys. Išblyškęs, bet atrodo gerai. Bando šypsotis, bet jam nelabai pavyksta. Truputį papasakoja, ką veikia universitete, apie Deborą ir Deividą, o paskui pasako, kad labai manęs pasiilgo ir norėtų pasimatyti, bet supranta, kad tai neįmanoma. Tikisi, kad jaučiuosi gerai, išties gerai, ne tik fiziškai, bet ir viduje, ir sako visada tikėjęs manimi ir žinaš, kad aš geras žmogus, dar tikisi, kad man pavyks pabėgti, kad žiūrėčiau, kuo pasitikėti, ir kad turiu nesigręžti į juos, kad jiems su Debora viskas bus gerai ir jie bus laimingi, žinodami, kad aš laisvas, taip jis apie mane ir galvos – kad aš laimingas ir laisvas, visados.

Pažiūrėjus tai, man tenka paėjėti į šoną. Taip norėčiau Araną pamatyti gyvai ir būti su juo, bet žinau, kad negaliu. Niekada negalėsiu.

Vėliau padėkoju Elenai už pagalbą. Nežinau, ką dar padaryti. Pasiūlau pinigų, bet ji jų neima, taigi nusiperkame žuvis

tešloje su keptomis bulvytėmis ir suvalgome parke. Pasakau, kad ji turi sugrįžti pas tėtį, ji prieštarauja, bet neilgai.

Paima bulvytę ir paklausia, ką ruošiuosi daryti toliau.

– Gauti tris dovanas.

– Vadinasi, ruošiesi susirasti Merkurę.

O man įdomu, kaip bus su Elena.

– Tai kaip su tais pusgryniais, Elena? Ar jiems rengiamas dovanojimas? Ar jie turi dovaną?

– Dovanojimas jiems nerengiamas, nebent Taryba duotų leidimą, bet tai nutinka retai, o mainais už tą leidimą turi jiems dirbti. Aš niekada nedirbsiu Tarybai; jie mus niekina. Bet esu girdėjusi apie pusgrynius, kuriems raganiai tėvas ar motina surengė dovanojimą ir kurie pajuto savo dovaną. Mano močiutė Tarybos bijo taip, kad net nepasimato su manimi; ji niekada man nepadės.

– Ir ką? Ką ruošiesi daryti? Jei nei Taryba, nei močiutė neduos tau trijų dovanų?

– Dar nežinau. Visada galima kreiptis į Merkurę. Bet tik pačiu blogiausiu atveju.

– Ką žinai apie ją?

– Ji tikra bjaurybė. Sklinda gandai, kad mažas mergaites ji padaro vergėmis. Taigi dar nepulsiu prašyti jos pagalbos. Tau nevertėtų ja pasitikėti. – Elena paima riebaluotą bulvytę.

– Bet aš ne maža mergaitė.

– Mažų berniukų ji vergais nedaro; ji juos valgo. – Elena įsimeta bulvytę į burną.

– Tu rimtai?

Elena linkteli ir nuryja.

– Taip girdėjau. – Paima dar vieną bulvytę ir pakelia į mane akis. – Ne žalius. Prieš tai išverda.

penka dalis

gabrielius

Ženeva

Ženevos oro uostas. Kelionė buvo kupina įtampos: reikėjo išsiaiškinti, kaip įsigyti lėktuvo bilietą, paskui skristi ir, baisiausia, stovėti prie pasų kontrolės. Tačiau mano pasas suveikė puikiai.

Nurodymuose, surašytuose ant to Trevo duoto lapelio, rašoma, kad antradienį vienuoliktą valandą būčiau prie sukamųjų stiklinių durų. Pro jas įeina ir išeina žmonės. Įvairaus amžiaus: verslininkai su nedideliais lagaminais ant ratukų, skrydžių palydovės su visai mažulyčiais lagaminais ant ratukų, lakūnai su juodais odiniais lagaminais ant ratų, turistai su milžiniškais lagaminais ant ratų. Visi žingsniuoja greitu žingsniu, bet neatrodo skubantys ar suirzę, tik traukia ten, kur jiems reikia.

Esu ten ir aš, su tamsiais akiniais, kepuraite, arabiška skara, pirštinėmis be pirštų, šilta žalia kariška striuke, džinsais ir auliniiais batais, nešinas apdriskusia kuprine.

Nežinau, kiek dabar valandų, bet čia stoviu jau ištisą amžinybę: vienuolikta valanda jau seniai praėjo.

Mano žvilgsnį pagauna judesys kavinėje. Mane mostu pakviečia jaunuolis su tamsiais akiniais.

Nuvinguriuoju siaurais tarpais tarp staliukų ir atsistoju priešais jį. Nepakeldamas akių jis teliūškuoja apypilnį kavos puodelį, tada išgeria viską iki dugno. Paskui stodamas la padeda tą puodelį ant lėkštutės, čiumpa mane už rankos ir paskubomis nusitempia pro tas sukamąsias duris į gretimą pastatą – geležinkelio stotį.

Eskalatoriumi nusileidžiame į ketvirtą platformą ir iškart šokame į traukinį. Čia niūru. Traukinys dviaukštis, mudu užlipame į viršų, ir ten jis paleidžia mano ranką. Susėdame ant minkštos, į sofą panašios sėdynės su staliu priešais.

Mano pasitikėjas atrodo vyresnis už mane gal pora metų, tikriausiai bus maždaug Arano amžiaus. Tamsokos odos, banguotais plaukais iki pečių, tamsiai rudais su šviesesnėmis sruogomis. Šypsosi suspaustomis lūpomis, tarsi išgirdęs kokį gerą sąmojų. Jo akis dengia veidrodiniai aviatoriaus akiniai sidabriniais rėmeliais, beveik tokie patys kaip manieji.

Traukinys pajuda, ir po kelių minučių tolimajame vagono gale pasirodo bilietų kontrolierius. Mano pasitikėjas nulipa žemyn, aš – jam iš paskos. Stovime prie durų. Jis lieknas, kiek aukštesnis už mane ir nešnypščia mobiliuotu telefonu.

Manau, jis gali būti juodasis raganius. Norėčiau pamatyti jo akis.

Traukinys sustoja po minutės. Centrinėje Ženevos stotyje. Pasitikėjas ima greitai eiti, aš seku per žingsnį iš paskos.

Taip einame kokią valandą, visą laiką sparčiu žingsniu, bet vis sukame pro tas pačias vietas; mat atpažįstu kelių parduotuvių vitrinas ir ežero vaizdus. Galiausiai priename daugiaaukščių gyvenamųjų namų kvartalą ir sustojame prie seno pastato, labai panašaus į visus kitus, durų. Gatvė rami, stovi keli automobiliai, jokio judėjimo, jokių kitų pėsčiųjų. Pasitikėjas suspaudo kodą į pultelį prie durų, sakydamas man:

– Devyni-devyni-šeši-šeši-vienas... aišku?

– Devyni-devyni-šeši-šeši-vienas... aišku, – atsakau.

Jis smarkiai atplėšia duris tiesiai man į veidą, taip, kad tenka delnu jas atmušti. Nušuoliuoju paskui jį laiptais į viršų, į viršų, į viršų, į viršų, į viršų, į viršų...

Taip iki pat šešto aukšto, viršutinio, kur laiptai baigiasi nedidele aikštele. Ten – vienos medinės durys.

Ir vėl jis naudoja ne raktą, o kodą:

– Penki-septyni-šeši-trys-du... aišku?

Ir įeina vidun, užtrenkęs duris už savęs.

Stoviu ir dairausi. Durų lakas apsilupęs, laiptų aikštelė plika, tinkas sutrūkinėjęs, kampe kadaruoja senas pajuodęs voratinklis. Kybo ir tuščia tyla. Šnypštimo nėra.

Jis atidaro duris.

– Penki-septyni-šeši...

– Žinau.

Jis nebesišypso, bet tamsių akinių nenusiėmęs.

– Užėik.

Nepajudu.

– Čia saugu.

Nugara laikydamas duris plačiai atidarytas jis pakartoja:

– Čia saugu.

Kalba tyliai. Jaučiasi keistas akcentas. Turbūt šveicariškas.

Žengiu per slenkstį, ir durys už manęs užsidaro. Jaučiu, kaip jis mane stebi. Man nepatinka, kai jis man už nugaros.

Vaikštinėju po kambarį.

Jis didelis, su virtuvėle dešiniajame kampe: kelios spintelės, kriauklė, orkaitė. Praeinu židinių ir nedidelę seną sofutę. Kilimo nėra, grindų lentos nulakuotos tamsiai rudai, kone juodai, patiesti trys įvairių dydžių persiškų raštų kilimėliai. Sienos dažytos kremine spalva, bet nėra nei paveikslų, nei ko nors kito, jei neminėsim ilgos dūmų dėmės virš židinio. Atrodo, kad tas židinys su grotelėmis ir keliais nuodėguliais čia gali būti vienintelis šilumos šaltinis. Šalia jo – didelė malkų krūva, laikraštis ir degtukų dėžutė. Kairėje nedidelis langas, išeinantis į ežerą ir kalnus už jo. Matau mėlyną vandenį ir eilę žalsvai pilkų kalnų. Prie lango – medinis stalas ir dvi prancūziškos kavinės stiliaus kėdės.

– Išeidamas langą palikau pravirą. Nuo ugnies kambarį prisirenka dūmų.

Jis prieina prie židinio ir ima krauti malkas.

Aš stebiu.

Uždega malkas laikraščiu, bet jos užgęsta.

– Noriu pamatyti Merkurę.

– Taip. Žinoma.

Bet nesiliauja krapštelis su ugnimi.

– Man neatrodo, kad ji čia būtų.

– Ne.

Nueinu prie vieno iš kitų dviejų kambarių ir atidarau duris. Jaučiu, kad jis nebe tą ugnį degioja, o stebi mane. Mažame gretimame kambarėly stovi lova, kėdė ir senoviška medinė drabužių spinta.

– Čia mano kambarys, – sako, praeidamas pro mane uždaryti spintos durų. Nelabai ten yra į ką žiūrėti. Lova nepaklota. Ant kėdės guli knyga.

Įlendu pro duris ir klausiu:

– Gera knyga?

Jis vėl man nusišypso, išeina iš kambario ir prieina prie kitų durų.

– Čia vonios kambarys, – ištaria labai tiksliai, tarsi būtų praktikavęsis.

Vonios kambarys didesnis už jo miegamąjį, jame stovi unitazas su aukštai viršuje pakabintu bakeliu ir grandine, ir didelė balta vonia per vidurį. Sienos ir grindys iškljuotos juodomis ir baltomis plytelėmis.

Atsigręžiu į butą ir klausiu:

– Ar čia turėčiau apsigyventi, ar ką?

– Kol Merkurė bus pasirengusi tave priimti.

– O kada tai įvyks?

– Tada, kai ji manys, kad saugu.

Neapleidžia jausmas, kad jis neužtikrintas, bet gal taip yra dėl jo akcento. Viskas skamba tarsi klausimai.

– Su ja pasimatyti man reikia greitai. Yra tam tikra data.

Jis neatsako.

– Dirbi jai?

Jis gūžteli:

– Ji paprašė tave pasitikti ir pabūti su tavimi, kol bus pasirengusi tave priimti.

Pasitrinu veidą rankomis ir apsidairau po kambarį.

– Negaliu miegoti čia, viduje.

– Parodysiu tau, kur terasa.

Jis apeina vonią, prieina prie lango ir pakelia jį. Iškišu galvą, o paskui ir pats išlipu. Nedidelė aikštelė, apsupta keturių aukštų pilkų čerpių stogų. Uždaras rojus. Plokštuma maždaug mano narvo dydžio, ir nė pats nepajuntu, kaip pasakau:

– Man reikia avikailių.

Jis linkteli ir šypsosi, tarsi puikiai žinodamas, ką turiu omeny, sako, kad gaus.

Bute aš vienas. Mano besišypsantis draugas išėjęs. Palandžioju po spintą jo kambarį, bet ten nieko doro nepamatau.

Apžiūriu stogą, užsiropščiu vienu stačiu terasos šlaitu. Stogas staigiai leidžiasi, jei nučiuožtum, niekas nesulaikytų, kristum tiesiai į gatvę iš šešių aukštų aukščio. Paeinu stogo kraštu. Tarpas iki kito namo siauras, bet būtų neįmanoma

nušuo liuoti stogais, mat gretimi namai aukštesni. Iš galo tas namas lygiai toks pats kaip ir iš priekio. Avarinio išėjimo nėra. Ta terasa tikri spąstai.

Bet nelabai turiu iš ko rinktis. Iki gimtadienio liko mažiau nei mėnuo ir daugiau neturiu kur eiti. Privalau gauti tris dovanas arba mirsiu, dabar tuo jau neabejoju. Man reikia Merkurės.

Terasoje, pasirodo, visai gera miegoti, ji užstota nuo vėjo ir gatvės triukšmo. Pasiklojus porą tų kilimėlių ir dar įlindus į savo miegmaišį man visai nešalta. Dangus skaidrus, pilnatis, todėl iki pat ryto nė nosies vidun nekišiu.

Kai mane pažadina tas mano pasitikėjas, mėnulis aukštai danguje. Jis atnešė avikailių. Šešis. Jie stori ir švarūs, pasiklojus ir užsiklojus tiesiog tobula.

Jis prisėda ant žemės priešais mane. Jo kojos ilgos, bet matau, kad raumenys stiprūs. Sėdi sunėręs rankas ir kiek palenkęs galvą į šoną. Vis dar su tamsiais akiniais, užsikišęs plaukus už ausų.

Užsimerkiu. Kai po kelių minučių vėl atsimerkiu, jo nebėra. Jis juda tyliai. Man ta jo savybė patinka.

Rytas. Guliu, bandau susipažinti su aplinka, stebiu, kaip švintant šviesėja dangus, kaip atėjus dienai jis tampa dar ryškesnis. Miesto garsai – neaiškus, prislopęs dundesys. Namas skleidžia nestiprų šnypštimą. Užuo džiu duonos kvapą, ir man suurzgia pilvas.

Virtuvėlėje mano pasitikėjas stovi atsirėmęs į spintelę, vis dar su tamsiais akiniais.

– Pusryčiausi?

To iš juodojo raganiaus nesitikėjau.

– Turiu raguolių, bandelių, duonos... džemo. Apelsinų sulčių. Verdu kavą, bet yra ir kakavos.

– Kuo tu vardu? – klausiu.

Jis plačiai išsišiepia ir parodo eilę lygių dantų.

– O tu kuo?

Prieinu prie kėdės ir pažiūriu pro langą. Jis sudeda maistą ant stalo. Kava stipri, su pienu, jis įpila jos į dubenėlį. Atsisėda priešais mane ir įmerkia raguolį į kavą, aš padarau tą patį. Dar niekada nevalgiau tokio sviestinio raguolio. Visai nieko. Bet Selija nepritartų.

Jis nenuleidžia nuo manęs akių, nors tuose jo akinių veidrodžiuose matau tik save. Jo pirštai ilgi ir kaulėti, tiesą sakant, pabalę, turint omeny, kad jis gana tamsios odos. Pabaigęs raguolį, perplėšia per pusę nedidelį pailgą kepalėlį baltos duonos, o nuo vienos pusės atsiplėšia dar mažesnę gabalėlį. Atsipjauna gabalą kieto, šalto sviesto ir uždeda ant duonos. Tobulas stačiakampis gabalėlis sviesto ant išdraskytos duonos. Įsikiša tai į burną ir susičiaupęs kramto, o man visą laiką atrodo, kad jis bando sulaukyti šypsena.

– Atrodai savimi patenkintas, – sakau.

– Man malonu su tavimi susipažinti. – Jis pakelia ranką prie akinių ir paima juos taip, tarsi ruoštųsi nusiimti, bet

nenuosiima. – Tai skamba labai jau angliškai, ar ne? Neitanai, man labai malonu su tavimi susipažinti.

Ir tą akimirką mane suima pyktis.

Jis nusijuokia.

– Bet tu ir juokingas. Labai. Patinki man. Susirauki kaip... na, iš tiesų susirauki, – jis vėl nusijuokia.

Atpjaunu gabalą sviesto. Paskui dar vieną. Ir dar vieną.

– Ko tu nenusimauni pirštinių?

– O kodėl tau nenusiėmus akinių?

Jis juokiasi. Paskui paima mano atpjautą gabalą sviesto ir užsideda ant duonos. Baigęs kramtyti, sako:

– Gabrielius.

Uždedu sviesto ant duonos ir paragauju. Jis skanus, riebus.

– Iš kur žinai mano vardą?

– Visi žino tavo vardą, – nusišypso jis.

– Ne, ne visi.

Jis gurkšteli kavos, pateliūškoja ją dubenėlyje, paskui vėl siurbteli.

– Na, taip. Tu teisus, ne visi. Bet visi juodieji Europoje, kai kurie juodieji Amerikoje, dauguma Europos baltųjų... dauguma viso pasaulio baltųjų. Tačiau tik labai nedaug eilinių, labai nedaug. – Jis gūžteli. – Taigi... ne, ne visi.

O aš matau tą garsųjį asmenį, žvelgiantį į mane iš veidrodinio stiklo, jis jau nebesirauko, bet atrodo gana varginai. Nusuku akis į langą, į tolumoje boluojančius kalnus.

– Ar tikrai taip blogai būti Neitanu?

Visi mano kada nors sutikti baltieji žinojo, kas aš toks. Vos pažvelgdavo ir... tarsi būtų didelėmis raidėmis ant kaktos užrašyta. Regis, kad juodųjų pasaulyje irgi bus tas pats.

Atsisuku į jį.

– Labiau norėčiau būti nežinomas.

– Taip nebus. – Jis nusibraukia plaukus nuo akių, bet bent jau nustoja šypsotis. – Tik ne tada, kai tavo tėvas tas, kas yra.

O jo tėvas o jo tėvas o jo tėvas o jo tėvas...

– O kas tavo tėvas? – klausiu. – Gal esu apie jį girdėjęs?

– Ne, tikrai ne. O mama... irgi ne. Du puikūs juodieji raganiai, bet ne įžymūs. Sakydamas „puikūs“, turiu galvoje... garbingus... kaip juodiesiems. Tėvas dabar gyvena Amerikoje. Jam teko išvykti, kai nužudė mano močiutę – mamos mamą. – Jis trukteli pečiais. – Vertėtų paminėti, kad tai buvo savigny; močiutė puolė tėvą. Tai sudėtinga... Ji kaltino jį dėl mamos mirties. – Jis suka savo tuščią kavos puodelį. – Šiaip ar taip, jie jokios įžymybės.

– Bet mėgsta smurtą.

– Kalbant tiek apie smurtą, tiek apie šlovę, tavo giminė gerokai lenkia manąją.

gabrielius

Iš buto išeiti man negalima, tik miegoti į terasą. Miegu normaliai. Įprastiniai košmarai.

Kartais po pietų pasnaudžiu ant sofos. Daugiausia būnu vienas. Tam tikra prasme tai blogiau nei narve. Ten bent jau galėdavau pabėgioti. Čia tik gulinėju.

Ir kasdien klausinėju:

– Kada galėsiu susitikti su Merkure?

– Galbūt rytoj, – kasdien atsako Gabrielius.

Sakiau jam, kad man reikia trijų dovanų ir kad iki gimtadienio liko mažiau nei mėnuo. O jis vis klausinėja visai kitų dalykų, dalykų apie mane: kur buvau pastaruosius dvejus metus, ar turėjau reikalų su Taryba, su medžiokliais. Nieko jam nepasakoju, visa tai asmeniška.

Gabrielių matau rytais. Jis atneša pirkinius, su manimi papusryčiauja, o tada mudu susiplauname indus. Kartais jis man primena Seliją ir visus jos darbus. Jis visada plauna, o aš šluostau. Ir kasdien sako:

– Šiandien plausiu aš. Nešlapink pirštinių.

Tuos žodžius jis ištaria nutaisęs rūpestingą miną. Kai parodau jam vidurinį pirštą, tik nusijuokia.

Dar nebuvaus nusimovęs nei pirštinių, nei nusirišęs skaros. Miegu su jomis, gyvenu jose. Jei Gabrielius pamatytų mano tatuiruotes arba randus ant riešo, sulaukčiau daug klausimų, o to visai nenoriu.

Kai suplauname indus, jis dar truputėlį pabūna, o paskui išeina iš buto, ir pamatau jį tik per kitos dienos pusryčius. Man atrodo, kad nuo tada, kai aš čia, jis nenakvojo savo miegamajame, bet tiksliai nežinau. Lovos jis niekuomet nekloja: kartais guli ant jos ir skaito.

Klausinėti Gabrielius pradeda jau pirmą dieną po pusryčių, bet aš tiesiog susitelkiu į indų šluostymą. Kai jis pagaliau suvokia, kad savo gyvenimo istorijos nepasakosiu, bando kitas temas: visų pirma – knygas. Mat skaito labai gerą knygą, kažkokį Keruaką.

– O tu turi mėgstamiausią?

Aš uoliai šluostau lėkštę, pamažu, vis suku ir suku rankšluostį, labai sausai nušluostau ir neatsakau. Tada Gabrielius išvardija savo mėgstamiausias knygas. Kelias prancūziškas, visai negirdėtas, paskui kelias angliškas, taip pat negirdėtas – tiesa, apie *Vėtrų kalną* kažką girdėjau, – o paskui ima vardyti amerikiečių rašytojus. Nesuprantu, ar jis čia giriasi, ar visada toks būna.

Kai jis galiausiai užsičiaupia, padedu labai gerai nusausintą lėkštę ant labai sausų lėkščių krūvos ir pareiškiu:

- Niekada nesu perskaitęs jokios knygos.

Jo kairioji ranka kriauklėje, riešas aplipęs putomis. Jis nustoja plauti.

- Tačiau mėgstamiausią turiu. Solženicyno. *Viena Ivano Denisovičiaus diena*. Ar esi ją skaitęs?

Jis papurto galvą.

Aš trukteliu pečiais.

- Kaip ji gali būti tavo mėgstamiausia... jei nesi jos skaitęs?

Man norisi jam surikti:

- Nes boba, kuri laikė mane prirakintą narve, buvo beprotė rusofilė, tu kretine lepūnėli šveicariškas idiote.

Man norisi klykti ir staugti. Nespėjus nė apsižiūrėti, į grindis dūžta lėkštės, o aš ir pats nesuprantu, kaip taip staigiai įsiutau. Giliai kvėpuoju, Gabrielius stovi, o jam nuo pirštų varva putos.

Kitą dieną pusryčius valgome iš naujų lėkščių, Gabrielius nešneka; skaito Solženicyną.

Aš valgau duoną, geriu kavą ir žiūriu pro langą.

Klausiu:

- Ar gerai skaityti su tamsiais akiniais?

Atsakydamas jis tik pakelia didįjį pirštą.

Kai jau plauname indus, Gabrielius, padėjęs knygą į šoną, pabando dar kartą – šįkart apie meną. Nesiliauja tarškėti apie Monė ir Manė, dar kažką panašaus. Nė nenutuokiu, apie ką jis šneka. Juk negali visi juodieji raganiai būti tokie, ką?

Sakau jam:

– Man nereikia paskaitos apie meną. Noriu tik ištrūkti iš šito nesąmoningo buto ir susitikti su Merkure. Artėja pa skutinė diena. – Dar pridėdau ir kelis keiksmažodžius.

Kai jis išeina, prisimenu vieną kadaise Arano duotą knygą. Su Da Vinčio eskizais. Buvau ją beveik pamiršęs. Tie eskizai buvo tikrai geri. Stalčiuje susirandau pieštuką, bet popieriaus nėra, taigi išsiplėšiu lapą iš Gabrieliaus knygos.

Pabaigęs piešinį imu ir sudeginu jį. Bet ugnis baisiai pridūmina.

Trečią dieną per pusryčius jis sako pabaigęs *Vieną Ivano Denisovičiaus dieną* ir kad ji jam patikusi. Paskui paklausia, kuo gi ji patiko man.

Žinoma, tam yra milijonas priežasčių. Gal jis tikisi kokio gudraus atsakymo, ar ką?

– Taigi, – klausia, – kuo ji tau patiko?

– Tuo, kad jis išgyvena, – atsakau.

– Taip, aš irgi tuo džiaugiuosi, – linkteli Gabrielius.

Plaudamas indus jis užveda kalbą apie laipiojimą kalnais. Jis labai mėgsta laiptoti. Liaujasi plovęs indus ir ima lipti virtuvės spintelėmis. Jis gabus... tikslus ir greitas. Sako, kad jam labiausiai patinka laiptoti Verdone tarpeklyje, Prancūzijoje.

Tada paklausia manęs, kokia mano mėgstamiausia vieta.

– Velsas, – atsakau.

Kai jis išeina, aš išsiplėsiu iš jo knygos dar vieną lapą ir pripiešiu jį, laipiojantį virtuvės spintelėmis.

Ketvirtoji diena, Gabrielius ėmėsi poezijos. Už bandymą jam galima rašyti dešimtuką, bet jei jis bando sudėlioti mano gyvenimo istoriją, poezija čia nepadės. Tik pagalvokit – poezija! Tada aš imu juoktis. Išties juoktis. Mes – juodieji raganiai, besislepiantys nuo medžioklių, mūsų bijo baltieji... o čia mudu plauname indus ir kalbamės apie poeziją. Juokiuosi net susirietęs. Paskausta pilvą.

Gabrielius žiūri. Su manimi nesijuokia, man atrodo, kad nesupranta, kas man taip juokinga, bet šypsosi. Šiaip ne taip nusiraminiu, bet Gabrieliui bepasakojant apie kažkokį didį poetą vis nesusilaikau nesukrizenęs. Jis net padeklamuoja eilėraštį. Prancūziškai, todėl man tai nedaug ką sako, bet iš to nesijuokiu.

Paklausiu apie jo akcentą. Jo mama buvo anglė, o tėvas yra šveicaras. Gabrielius gimęs Prancūzijoje, paskui metus su tėvu ir seserimi gyveno Amerikoje. Angliškai kalba puikiai, bet amerikietišškai – dar geriau, taigi kalba su keistu prancūzišku-amerikietišku akcentu. Sako, kad į Šveicariją grįžo jau gavęs dovaną. Kokia ta dovana – nesakė, o aš jo neklausiu.

Tądien po pietų nusprendžiu, kad pakaks. Išsliūkinu iš namų, nueinu prie ežero ir patraukiu kalnų link. Sugrįžęs neberandu tos gatvės, tenka vėl grįžti prie ežero ir bandyti susiorientuoti. Žmonės skuba į namus ar barus ir kavines.

Visi šnypščia telefonais, o pats miestas užia mano galvoje tar si variklis. Einu gatve palei ežerą. Dabar debesys pasislėpę už žemų debesų, ir nors žinau, kad jie niekur nedingo, jų nema tau; dėl to rūko net ir didžiulis ežeras atrodo susitraukęs iki tvenkinio. Kateriai prie priekplaukos pro jį vos boluoja. Išgirstu du balsus, vyriškus, kalba prancūziškai. Paskui nutyla.

Atsisuku ir pamatau, kaip mane stebi juodai apsirengusi žmogysta, ir iš paskutiniųjų stengdamasis apsimesti ne-skubantis, nors adrenalinas tiesiog varo mane lėkte lėkti, nueinu į šoną. Pasigirsta švilpimas: medžioklė šaukia savo partnerę. Dabar jau imu bėgti.

Laikaisi šoninių gatvelių, susirandu įėjimą į kažkokį barą ir lūkuriuoju kampe, iš kur pro langus matyti gatvė. Gatvėje pilna eilinių. Galiausiai išeinu ir dairydamasis grįžtu į butą, bet tos medžioklės jau nebematyti.

Sugrįžtu jau visai prieš tamsą ir nueinu tiesiai į terasą.

Žinau, kad jos mane matė. Esu tikras – pametė mane iš akių, bet dabar jau žino, kad aš čia. Kažkaip suprato, kad tai aš.

Sapnuoju. Vis dar bėgu tuo prakeiktu skersgatviu, bet dabar viskas kitaip; pirmą kartą tame sapne prisimenu, kad reikia žiūrėti į gatvės galą. Vis žiūriu, žiūriu, ir matau tik paprastus pastatus, paprastus eilinius, autobusą ir kelis automobilius, bet vis vien negaliu jų pasiekti. Girdžiu, kaip man už nugaros šūkauja medžiokliai: „Pagaukit jį! Nuplėškite jam rankas!“ Supanikuoju ir bėgu dar greičiau, o jie šūkauja taip arti manęs, ir bėgti aš greičiau nebegaliu... o tada pabundu.

Gabrielius tupi ir žiūri į mane.

Labai nemandagiai liepiu jam palikti mane ramybėje, vėl atsigulu ir užsimerkiu. Nežinau, ar turėčiau papasakoti, kas šiandien nutiko. Man negalima išeiti iš buto, bet gal, jei papasakosiu jam apie medžiokles, jis nuveš mane pas Merkurę. Nusprendžiu papasakoti. Bet kai atsimerkiu, Gabrieliaus nebėra.

Penkta diena. Plaunant indus vis kaupiuosi papasakoti Gabrieliui apie tas medžiokles. Jis paduoda man iššluostyti puodelį, o kai ištiesiu ranką jo paimti, dar palaiko prieš paleisdamas, taigi man tenka truktelti jį jam iš rankų, o jis sako:

– Šveicarija – puiki šalis. Baltųjų labai mažai, Ženevoje išvis nėra, o čionykščiais juodaisiais gali pasitikėti. Bet yra pusgrynių, kurie, jei tik tave pamatys, kaipmat išduos. Medžiokliai jais naudojasi.

Tokiu būdu Gabrielius pasako žinąs, kad buvau išėjęs iš buto.

Iššluostau puodelį.

Jis sako:

– Ženeva – nuostabus miestas. Ar ne?

Tai dar vienas būdas pasakyti, kad žino, jog buvau išėjęs iš buto.

Nusikeikiu jam į akis.

– Tu neturėtum išeiti iš buto. – Tai galutinis būdas pasakyti, kad žino, jog buvau išėjęs iš buto.

– Tada nuvežk mane pas Merkurę.

– Iš kur man žinoti, kad tu ne šnipas? Iš kur man žinoti, kad nebuvai išėjęs susitikti su kokia nors medžiokle?

Tik spoksau į jį. Iš jo akinių į mane irgi spokso vienišiu figūra.

– Iš kur man žinoti, jei tu su manimi nesikalbi?

Vėl nusikeikiu ir išeinu į terasą.

Kai sugrįžtu į butą, Gabrielius išėjęs.

Nežinau, ką su tuo Gabrielium daryti, bet tikrai nesipakosiu jam apie savo gyvenimą. Nusprendžiu prastumti laiką išraižydamas dienas ant sienos kaip filmuose apie kalėjimus. Įrėžiu penkias vertikalias įpjovas ir dar gilų brūkšnį skersai jų.

Kurį laiką spoksau pro langą ir padarau atsispaudimų. Paskui vėl spoksau pro langą. Tada padarau atsitūpimų ir dar kelis atsispaudimus. Dar pažiūriu pro langą, o tada jau laikas pasiboksuoti su šešėliu. Paskui vėl patikrinti vaizdą pro langą.

Nemanau, kad jei ką nors pasakysiu Gabrieliui, tai kažkaip ką nors pakeis. Juk viskas gali būti netiesa. Jis turi tai žinoti.

Šlepteliu ant sofos. Paskui atsikeliu. Tada vėl sudrimbu ant jos.

Tikrai nepasakosiu Gabrieliui jokios teisybės apie save.

Atsikeliu. Man reikia ką nors veikti.

Nusprendžiu sutvarkyti židinį, tad tenka ten atsistoti ir įkišti galvą į kaminą. Reikia daugiau traukos, bet nežinau, kaip padaryti, kad ji atsirastų, taigi tiesiog ten patvarkau,

iskrapštai kuo daugiau suodžių ir aptinku iš plytų išsikišusį akmenį, truputį jį pakrutinu ir randu vieną palaidą akmenį – plyšyje virš jo išpraustą nemažą plokščią skardinę dėžutę.

Išvalius kaminą ir įkišus tą akmenį atgal, ugnis puikiai liepsnoja, bet aš juodas nuo suodžių. Reikia viską nusi-prausti. Atsigulu į vonią su visais drabužiais. Vonia senoviška, ant liūto kojų su nagais; gili, bet nelabai plati. Vos įmirkus vanduo papilkėja. Nusiplėšiu drabužius ir numetu ant terasos – sutvarkysiu vėliau. Pamainą turiu. Net kojinių turiu dvi poras.

Prisileidžiu vonią iš naujo. Vonioje yra nagų šepetėlis, trinu rankas ir kojas, bet purvas taip įsigėręs, kad neįmanoma nukrapštyti.

Paneriu po vandeniu ir guliu nekvėpuodamas. Taip galiu išbūti daugiau nei dvi minutes, beveik tris, jei prieš tai susireguluoju kvėpavimą. Bet jau esu nebe toks stiprus kaip prie Selijos režimo.

Nusišluostau, apsimaunu švarius džinsus ir apsižiūriu tatuiruotes. Tokios pačios. Randai ant nugaros atrodo dar baisesni, bet taip nėra. Visada nustembu, kokie jie stori. Randai ant dešinėsios rankos neryškūs, baltų brūkšnelių eilė ant šviesios odos, bet riešo kitaip nei baisia koše nepavadinsi. Tačiau ranka dirba puikiai, kumštis tvirtas.

Kai pasilenkiu virš kriauklės apžiūrėti savęs veidrodyje, mano veidas atrodo taip pat, tik kažkoks liūdnesnis, pilkesnis. Senas. Aš neatrodau šešiolikos. Paakiuose juodi ratilai. Juoduliai, judantys akyse, atrodo padidėję. Akių juoduma

kitokia nei kamino tamsa; kur kas juodesnė. Palenkiu galvą į šoną, norėdamas pažiūrėti, ar akys sužėrės, bet vietoj to pamatau veidrodyje atsispindintį tarpdury stovintį ir į mane spoksančią Gabrielių.

– Ar seniai tu čia? – klausiu.

– Gerai padirbėjai su tuo židiniu, – jis žengia žingsnį vidun.

– Dink iš čia, – net pats nustembu dėl savo įsiūčio.

– Ar ką nors radai?

– Pasakiau – dink.

– O aš paklausiau, ar ką nors radai, – pirmą kartą jo balsas skamba kaip juodojo raganiaus.

Atsisuku ir nudrožiu prie jo, čiumpu kaire ranka jam už gerklės ir prispaudžiu petimi prie sienos. Jis nesipriešina. Taip laukau ir sakau:

– Taip, šį tą radau.

Matau tik savo paties akis, žiūrinčias į mane. Jos juodos, spindi sidabru, bet jis tik nuo vonios kambario šviesos. Nenoriu sužaloti Gabrieliaus. Prisiverčiu jį paleisti ir nueinu atgal prie kriauklės.

– Ar perskaitei juos? – kalbėdamas jis vis kosčioja.

Pasilenkiu virš kriauklės, nusitvėręs už kraštų. Sutelkiu žvilgsnį į kriauklės skylės purvą ir juodulius ir jaučiu, kaip jis žiūri man į nugarą.

– Ar perskaitei juos?

– Ne! Dabar dink! – surinku ir pakeliu akis į veidrodį.

Gabrielius sako:

– Neitanai, – vėl žengia į priekį ir nusiima akinius. O jo akys visai ne juodojo raganiaus.

Jis eilinis.

Eilinis!

Tai ką jis čia tauškė apie savo tėvus, labai garbingus juoduosius raganius?

Aš imu rėkti „dink!“, trenkiu jam, jis kruvinu veidu sudrimba ant grindų, o aš keikiuosi ir rėkiu pačius baisiausius žodžius, kokius tik galiu sugalvoti, jis guli ant šono, susirietęs, spardau jam kelius, man šlykštu, kad jis man melavo, šlykštu, kad maniau, jog jis visai nieko, bet iš tikrųjų jis tik melagis eilinis, man tenka išeiti į virtuvę, kol jo dar smarkiai nesužalojau. Paskui vėl prie jo prienu, pasilenkiu, griebiu jam už plaukų ir šaukiu ant jo. Iš visų plaučių. Nes vis dar matau, kaip jis spokso į mano nugarą. Man šlykštu, kad jis spoksojo. Šlykštu. Trenkiu jo galvą į grindis, nė pats nežinodamas, kodėl taip darau, žinau tik, kad labai pykstu. Kai vėl išeinu iš vonios, vis dar drebu.

Vaikštau aplink sofą, bet reikia sugrįžti pasiimti marškinių.

Gabrielius tyliai aimanuoja. Atrodo baisiai.

Atsisėdu ant grindų greta jo.

Mes sėdime prie stalo, prie lango. Gabrielius gręžia skudurėlį į dubenį su vandeniu, raudonu nuo jo kraujo. Jo kairioji akis visiškai užtinusi. Dešinioji – šviesiai ruda su keliais auksiniais žalsvais taškeliais, bet jie nežėri. Tikrai eilinio

akys. Bet jis man sakosi nemelavęs: jis juodasis raganius, tik su eilinio kūnu.

– Tai ką, visai negali sugyti?

Jis papurto galvą.

Sako, kad jo dovana – pasiversti kitais žmonėmis. Tokia pati kaip Džesikos, tik jis kitoks nei ji, jos priešingybė. Paaikina:

– Man patinka žmonės. Galiu būti ir vyrų, ir moterimi, senų ar jaunų. Galiu sužinoti, ką reiškia būti kitu žmogumi. Vienintelė problema – kai pasiverčiau eiliniu, kad pažiūrėčiau, koks jausmas, negalėjau atsiversti atgal.

– Vadinasi, esi įstrigęs?

– Merkurė mano, kad ir vėl galėsiu atviruoti į save. Sako, kad tą virsmo gebėjimą sukelia ne tik fiziniai dalykai, ar bent jau ne vien mano kūnas. Sako, kad padės man rasti kelią atgal... Bet neskuba. – Jis vėl įmerkia skudurą į vandenį, pasukioja, išgręžia ir užsideda ant akies. – Aš su ja jau du mėnesius. – Pažvelgia į mane. – Ji nori su tavimi susitikti. – Prideda skudurą prie prakirstos ir irgi sutinusios lūpos. – Bet ji įtari. Ir ne be reikalo. Tu visą gyvenimą praleidęs su baltaisiais. – Jis gūžteli pečiais. – Tu pusiau baltasis, tiesiog tobulas masalas, toks, kurį panaudoję Taryba arba medžiokliai.

– Bet aš ne jų siūstas.

– O jei ir būtum, tikrai neprisipažintum.

– Tai kaip man jai įrodyti, kad ne?

– Va čia ir bėda. Įrodyti neįmanoma. – Jis prispaudžia pirštus prie lūpos. – Kąkada kažkas pasakė, kad geriausias

budas sužinoti, ar kas nors patikimas, – juo pasitikėti. – Jis toliau čiupinėjasi lūpą. Bet jau truputį šypsosi.

– O tu manimi pasitiki? – klausiu.

– Dabar jau taip.

– Tada nuvežk pas Merkurę.

Jis vėl makaluoja skudurą vandeny.

– Nebegaliu daugiau būti šitame bute. Išprotėsiu... arba užmušiu tave.

Jis vėl užsideda skudurą ant akies.

– Rytoj.

– Taip?

– Taip.

– Ne šiandien?

– Rytoj, – jis papurto galvą.

Paimu tą skardinėlę, padedu ant stalo priešais Gabrielių ir atsisėdu.

– Neskaičiau jų.

Jis nuima dangtelį, atsargiai išima viršutinį laišką su juodais mano pirštų atspaudais. Jis perlenktas, viršuje raitytu braižu parašytas tik vienas žodis. Paskui paima kitą, tas irgi išteptais mano suodiniais pirštais. Palinguoja galva.

– Kas čia? – klausiu.

– Tai mano tėvo meilės laišakai mamai, rašyti prieš... kai jie dar mylėjo vienas kitą.

– Tai kam juos slepi?

– Juose esama ir dar šio to. Jei Merkurei pavyks man padėti, reikės jai atsilyginti. Jais ir susimokėsiu.

Neklausiu, ko ten dar esama. Gal kokių burtažodžių arba viralo recepto.

Jis sudeda tuos laiškus atgal ir švelniai užspaudžia dangtelį, uždaro spausdamas visa krūtine ir pečiais, bet labai atsargiai.

– Aš jų neskaičiau... nemoku skaityti.

Jis laukia, kol pasakysiu daugiau.

– Negaliu miegoti po stogu... o jei miegu, man... bloga. Apskritai patalpose man jau išvis sunku būti. Nuo elektros įrenginių galvoje atsiranda triukšmai. Bet greitai gyju. Ir atpažįstu raganas ir raganius iš akių.

– Kaip?

– Jos kitokios, – gūžteliu.

Jis perbraukia ranka per skardinėlę, bet paskui pastumia ją į šoną.

– O... mano akys? Ar jos raganiaus, ar eilinio?

– Eilinio.

Jis patyli, bet galiausiai gūžteli pečiais ir sako:

– Mano kūnas dabar eilinio.

Paskui jis lėtai pirštų galiukais paliečia mano tatuiruotes.

– O kas čia?

Ir aš pasipasakoju jam apie tatuiruotes. Jis klausosi beveik nejudėdamas, be žodžių. Klausytis jis tikrai moka. Bet pasakau, kad tos tatuiruotės terodo rūšį, nieko daugiau. Norėčiau papasakoti jam daugiau. Norėčiau juo pasitikėti, bet prisimenu, kaip Merė perspėjo: „Niekuo nepasitikėk.“

Gabrielius sako:

– Merkurė išpėjo, kad negalėsi miegoti viduje. Ir liepė
nešioti akinius.

Taigi ji pažįsta Marką ir mano, kad sugebu tą patį.

stogas

Gabrielius sako, kad pas Merkurę vyksime ryte. Sako Ženevoje matęs dvi medžiokles ir norįs pažiūrėti, ar jos vis dar mieste. Atsakau jam, kad taip, kad jos mane matė ir, manau, atpažino. Daugiau jis apie tai nekalba. Bet nori pats apsižiūrėti ir reikalauja, kad laukčiau bute.

Jam išėjus, bute jaučiuosi tarsi kalėjime, terasoje ne ką geriau.

Pabundu naktį. Lyja, bet nesmarkiai, tik dulksnoja. Maniau pamatysiąs Gabrielių toje pačioje vietoje, iš kur jis mane stebi. Bet jo nėra. Vėl užmiegu ir susapnuoju savo įprastinį skersgatvio sapną. Pabundu šlapias nuo prakaito. Jau gerokai praaušę. Saulės šviesa įstrigusi terasoje. Drėgnas stogas garuoja. Kvepia duona ir kava.

Gabrielius sėdi prie stalo ir nužiūrinėja mane lygiai taip, kaip aš nužiūrinėju pusryčius. Ant stalo išdėliotas įprastas asortimentas.

Nenoriu pusryčių, noriu vykti pas Merkurę. Jis uždeda sviesto ant duonos, kramto, pateliūškuoja kavą. Aš vaikštinėju aplink.

– Mačiau kelis medžioklius, – sako jis.

Sustoju.

– Kelis?

– Devynis.

– Devynis!

– Pamačiau vieną ir kelias minutes pasekiau. Tada pamačiau kitą. Ir dar vieną. Į mane jie nekrepė jokio dėmesio. Jiems aš tik eilinis eilinis. Bet su tavim kitaip, matyt, tave atpažino. Devyni medžiokliai čia suvažiuotų tik dėl ko nors svarbaus. Apibėgau miestą, buvau susitikęs su Merkurės pažįstama. Pilote. Ji nieko nežinojo. Ryte grįždamas čia, pakeliui pamačiau dar vieną medžioklę. Pamaniau – šį tą patikrinsiu ir trenkiausiu jai į petį. Atsiprašiau. Ji irgi atsiprašė, prasta prancūzų kalba. – Jis nusijuokia. – Raganių jie kaip tu pagal akis neatpažįsta. Merkurė sako, kad jie išmokyti atpažinti juoduosius. Pastebi nedidelius skirtumus – kaip vaikštome, kaip stovime, kaip judame, palyginti su kitais žmonėmis. Bet turbūt aš tai praradęs.

– Manyčiau, jei matei devynis, yra ir daugiau, tų, kurių nepastebėjai.

– Neabejotinai.

Ir vis dėlto atrodo, kad Gabrielius nesijaudina: vaikštinėja, susiduria su medžiokle, o paskui neskubėdamas nužingsniuoja ramiai papusryčiauti.

Jis pakelia akis į mane ir sako:

– Nesijaudink. Jei jie žinotų apie šitą butą, iš mūsų jau prieš kelias valandas kokioje nors kameroje būtų padaryta kruvina košė. – Išgeria paskutinį gurkšnį kavos ir priduria: – Šiaip ar taip, manau, kad dabar jau važiuokime pas Merkurę.

– Ne. Neskubėk. Suvalgyk dar vieną raguolį, – bandau būti šaltas ir ironiškas.

Jis atsistoja ir man nusišypso.

– Nenoriu pavėluoti. Merkurė laukia mūsų, ne tavęs. Laukia nesulaukia, kol galės su tavim susitikti.

Jis mosteli man eiti į terasą, tada paima už rankos, susikabina pirštais ir nusiveda į tą vietą, kur visada tupi.

Mosteli kita ranka per orą, kairiąja, tarsi bandydamas kažką užčiuopti.

– Čia yra kelias. Reikia susirasti įėjimą – jis tarsi įpjova ore. Užeisime, tada leisimės vamzdžiu. Ten trūksta oro, taigi bus geriausia, jei sulaukysi kvapą, kol išlįsime kitame gale.

Palei stogo kraštą iš visų keturių pusių yra siauras metalinis latakas, kampe – lietvamzdis. Atrodo, kad Gabrielius suranda tą įpjovą, paskui įkiša ranką į lietvamzdį.

Ir žemyn.

Mano kūnas jau jaučiasi visai kitaip, palengvėjęs, išlytu pro plyšį paskui Gabrielių ir nusileidžiu su juo žemyn vamzdžiu. Juoda spirale. Vis sukamės ir sukamės tarsi verpetu, kuo toliau, tuo greičiau, ir neriamė į kiaurymę, kur įsisuku taip greitai, kad išsigąstu tuoj paleisias Gabrieliaus

ranką, bet jo pirštai tvirtai sukibę su manaisiais. Tada imame suktis į viršų, vis lėčiau, ir pro Gabrielių viršuje pamatau šviesą, jaučiu, kaip mane išsiurbia ir kūnas sustoja.

Vėl apsunkstu ir gaudau orą, guliu ant pilvo, ant kieto šlaito. Džiaugiuosi, kad nepusryčiauvau, nes pilvui ši kelionė nepatiko. Apsiverčiu ir atsisėdu. Sėdžiu ant nelygaus juodo stogo. Priešais – nedidelė pievelė, o už jos medžiais apaugęs kalnas kyla taip stačiai, kad norėdamas pamatyti žydrą dangų turiu pakelti galvą. Jausmas toks, tarsi galva ir kūnas skirtingu greičiu suktųsi ratais.

– Ant šito stogo turime laukti, kol pasirodys Merkurė.

Gabrielius jau užsiropštes, sėdi pačiame stogo viršuje. Atsargiai užlipu ir prisėdu šalia.

Namelis stovi aukštai, plataus slėnio, sukančio į dešinę, šone. Slėnis apaugęs medžiais, mišku. Pačiame viršuje, kai-rėje, – sniegas ir ledynas. Dantytos kalnų viršūnės apsnigtos, kitoje slėnio pusėje boluoja dar vienas ledynas. Visas tas slėnis – tarsi milžiniška tvirtovė.

Paukščių balsų negirdėti, čirpia tik svirpliai, o tolumoje nepaliaujamai gaudžia. Tas garsas ne mano galvoje, elektros prietaisų šnypštimo irgi negirdžiu. Gaudesys nenutyla, ir aš susivokiu, kad tai upė slėnio apačioje. Nusišypsau. Nesusi-laikau. Toji upė turbūt didžiulė, galinga.

Stogas dengtas storais šiferio lakštais. Yra ir dūmais rūkstantis akmeninis kaminas. Namas stovi medžių apsup-tos pievos viršuje. Vienintelis kitas daiktas toje pievoje, tik kur kas žemiau, – didžiulis suskilęs kelmas.

– Čia Merkurės namas. Jį saugo burtas. Nuo stogo gali nultipti tik ją liesdamas.

– Kur mes?

– Kitoje Šveicarijos vietoje. Kartais čia atvažiuoju traukiniu arba stabdau pakeleivings automobilius. Arba pasi naudoju įpjova. Atgal galiu grįžti pro čia, – jis parodo vietą prie lietvamzdžio. – Tą įpjovą padarė Merkurė. Jos dova na – oro valdymas. Stipri dovana. Jos vienintelė, bet ji iš mokusi ir kitų dalykų, dar kitų gavo iš tų, kuriems padeda... taip ir išmoko daryti tas įpjovas.

Sužvanga durų spyna. Mudu atsikusame, pūsteli ledinis šaltis, ir išvystame Merkurę.

Ji aukšta ir liesa, oda blyški, kone peršviečiama, ir pilka. Akys – juodos kiaurymės, bet jose šmėkščioja sidabro bangos. Manau, kad ji žiūri į mane, bet ką gali žinoti.

– Man pasirodė, kad užuodžiu kažką gero, – sako ji. Vėjas atšyla, tampa drėgnas ir sunkus. – Neitanai. Pagaliau.

Toks jausmas, tarsi tas balsas būtų ne jos, bet oro; tarsi jis sklįstų iš vėjo, pučiančio nuo jos į mane. Ji prieina prie namo galo. Namas taip įkastas į kalną, kad gale stogas tik per pėdą nuo žemės. Ištiesia man ranką ir pirštais moja prieiti. Vėjas įsisuka aplink mus, pakelia mane ant kojų ir nusviedžia stogu prie Merkurės.

Ištiesiu jai ranką.

Pagaliau!

Tarsi būčiau susikibęs su skeletu.

šešta dalis

septynioliktasis gimtadienis

paslaugos

Sumirksiu ir atsimerkiu. Dar naktis. Gabrielius miega greitai. Mudu miške virš Merkurės namo. Tas namas ypatingas: jame galiu miegoti, bet bandžiau tik dukart. Naktį ten jaučiausi pernelyg mažoje erdvėje, bet bloga nebuvo. Šiaip ar taip, man tarp medžių geriau. Rouzė miega viduje. Kur miega Merkurė – nežinia, nežinia ir ar išvis miega.

Pirmąją naktį Gabrielius sako:

– Šitas namas skirtas svečiams. Manau, kad tikrieji Merkurės namai labai toli.

– Akmeninė pilis ant aukštos uolos?

– Tai jau būtų į ją panašiau. Mačiau, kaip ji kopė viršun ledyno link. Turbūt ten yra dar viena įpjova, iš kur gali patekti į jos tikruosius namus. Kelis kartus mačiau ir Rouzę, traukiančią ta kryptimi.

Rouzė – Merkurės padėjėja, jai dvidešimt su trupučiu. Ji tamsiaplaukė, sultingų formų gražuolė, bet ne juodoji. O šūdoji, – taip ji vadina baltuosius, – bet Merkurės užauginta.

Anot Gabrieliaus, Rouzės dovana – virsti užmaršties rūku, man tai skamba tarsi nesąmonė, o Gabrielius sako, kad geriau tai pamatyti, o ne paaiškinti. Savo dovaną Rouzė naudoja, kai reikia ką nors gauti Merkurei.

Su Merkure beveik nesikalbėjau. Esu čia jau daugiau nei savaitę, bet į namą ji buvo sugrįžusi tik vieną kartą.

Pasakiau jai, kad man reikia pagalbos. Paaiškinau, kad jau po dviejų savaitių man sukanka septyniolika. Manda-giai. O man niekuo neatsilyginta.

Niekuo.

Gabrielius sako, kad ji pasimatys su manimi, kai ateis laikas.

Bet kasdien... nieko.

Suprantu, kad ji čia žaidžia kažkokį žaidimą. Ir...

– Pabudai? – sumurma Gabrielius.

– Mhhh.

– Nesijaudink dėl Merkurės. Ji duos tau tris dovanas.

Atrodo, kad Gabrielius visada žino, ką galvoju, o aš visada stengiuosi neišsiduoti, kad jis teisus.

– Aš nesijaudinu. Galvojau, ką darysiu, gavęs savo dovaną.

– Ir ką gi darysi?

Ieškosiu tėvo. Esu tikras, kad jį surasiu, jei jis nori būti surastas. O tada kaip nors jam įrodysiu, kad niekada jo nežudysiu. Bet man atrodo, kad jis nenori, jog jį surasčiau, ir nelabai įsivaizduoju, kaip man pavyktų ką nors įrodyti.

– Ir ką?

Gabrieliui apie save daugiau nieko nepasakojau: nei apie tatuiruotes, nei apie tėvo viziją, nei apie Ferborną.

– Aš tobulinsiu savo dovaną. Nenoriu užstrigti kaip koks stuobrys.

– Jo, būti eiliniu irgi nieko gero. Ir ką dar?

– Kodėl manai, kad esama dar kažko?

– Todėl, kad tau būna toks... yra toks žodis – sukiūžimas? Taip, manau, kad toks. Kartais sukiūžti.

Sukiūžtu!

– Manau, kad parinkai ne tą žodį. Greičiau susimąstau.

– Ne, manau, kad teisingas žodis – sukiūžti.

Papurtau galvą.

– Man patinka viena mergaitė.

– Ir?

– Kaip man, tai turbūt labai kvaila. Ji – baltoji ragana.

Laukiu, kad jis pasakys, jog tai tikrai kvaila, jog mane nužudys, turbūt nužudys ir ją, bet jis nieko nesako.

Kitą rytą sėdime ant žolės pievoje prie to skilusio kelmo, žemiau Merkurės namo. Toks jausmas, kad saulė čia karštesnė.

– Gal eime pasivaikščioti? – klausiu, prisimerkęs žvelgdamas į slėnį.

– Gerai.

Mudu nepajudame.

– O gal eime palaipioti? – pasiūlo Gabrielius, traukdamas ilgą žolę iš burnos, bet nieko daugiau nedarydamas.

Mes kasdien vaikštome ir laipiojame.

– Paplaukioti? – klausia jis.

Yra ir nedidelis ežeriukas, bet nenoriu nei vaikščioti, nei laiptoti, nei plaukioti. Noriu, kad ateitų Merkurė ir praneštų duosianti man tris dovanas.

– Juk žinai, kad iki gimtadienio teliko savaitė.

– Žinau, gal esu ir anksčiau tau sakęs, bet baik jaudintis.

– O jei negausiu trijų... – nutylu, pamatęs, kad iš miško apačioje išeina Rouzė ir lėtai, dideliais žingsniais kopia mūsų link. Plona suknelė prilipusi prie jos kūno linkių. Priėjusi atsisėda ant žolės prie manęs.

– Sveikas, – sako.

– Sveika, Rouze.

Rouzė sukikena. Ji nepanaši į jukią, bet kikena labai dažnai. Ir rausta dažnai, nors į drovią irgi nepanaši. Tai truputį glumina.

Rouzė pažvelgia į Gabrielių.

– Tau teks grįžti į Ženevą, pasimatyti su Pilote, nustatyti, kiek ten medžioklių, ir šiandien vakare pranešti Merkurei. – Štai čia jau panašiau į Rouzę. Ji papeša žolės ir priduria: – Neitanai, Merkurė sako, kad ji labai džiaugsis, galėdama tau per gimtadienį duoti tris dovanas.

Pagaliau.

– Ji sako, kad jai tai bus garbė.

Garbė!

– Ar ji norės, kad už tai susimokėčiau? Ar pakaks garbės?

– Ne susimokėtum, – atsako Rouzė, – o padarytum paslaugą. Kaip padėkos ir pagarbos ženklą. Juk visai normalu padėkoti tam, kuris tau duoda. Mandagu.

– O kokios paslaugos ji iš manęs tikisi?

– Tikisi dviejų paslaugų, – Rouzė išsišiepia ir nurausta. Taigi garbės tikrai nepakaks.

– Kokių dviejų paslaugų tikisi Merkurė?

– Pasakys vakare.

– Ar iš pradžių norės paslaugų, ar pirmiau bus dovanojimas?

– Sakė, kad vienos reikėtų prieš ceremoniją.

Vadinasi, viena paslauga turėtų būti nesudėtinga, bet neįsivaizduoju, kas tai galėtų būti. Neturiu nieko, ką galėčiau jai duoti.

– Kitos reikės paskui, iškart, kai tik galėsi ją suteikti.

– O kas bus, jei nepadarysiu?

Rouzė sukikena, bet brūkšteli pirštu sau per kaklą.

Gabrielius pro plyšį iškeliauja atgal į Ženevą, o aš, kad nesėdėčiau dykas, patraukiu į ilgą pasivaikščiojimą. Kai vakare vėl susitinkame name, esu jau visas užsivedęs. Juk susitiksiu su Merkure. Turiu tapti juodoju raganiumi. Marko sūnumi.

Merkurė pasisveikina su manimi oficialiai – trimis bučiais, bet bučiuoja taip lėtai, tarsi bandytų mane įkvėpti, o ne pabučiuoti. Lūpomis neliečia, bet jaučiu jų šaltį. Paskui sako:

– Tu visada taip skaniai kvepi, Neitanai.

Paskui nustoja kreipusi į mane dėmesį ir paklausia Gabrieliaus, ką jis matė Ženevoje.

Atrodo, kad medžiokliai bazuojasi Ženevoje, o Pilotė sako, kad jie žvalgosi visur, ieško kokių ženklų, ieško Marko sūnaus. Atrodo, Merkurė nusiramina, kad namas yra pakankamai toli nuo jų ir kad butas vis dar saugus.

Kai pavalgome, ji klausia:

– Neitanai, ar mano akys tau atrodo kitokios?

– Tokių akių kaip jūsų dar nesu matęs.

Kai žvelgi į jas, atrodo, lyg žvelgtum į tuščias ertmes, visiškai juodas, kur kartais tolumoje šmėsteli šviesa.

– Nesi susidūręs su daug juodųjų?

– Ne. – Atsisuku į Rouzė. – Bet baltųjų esu sutikęs nemažai.

– Taip, tokių baltųjų kaip Rouzė retai pasitaiko. Ji neįprastai talentinga ir daug gali.

Rouzė iškart nukaista.

Merkurė šneka toliau:

– Rouzė gimusi baltąja, bet dabar man tarsi duktė. Širdyje ji tikra juodoji ragana. O tu, Neitanai, fiziškai labai panašus į juodąjį, bet dėl tavo širdies abejoju. Ar ji tikrai juodojo raganiaus?

– Iš kur man žinoti? Kaip ir sakiau, nedaug esu bendravęs su juodaisiais.

Merkurė nusipurto ir taip nusižvengia, kad nuskamba tarsi aidas tarpeklyje.

– Visai nebloga čia mūsų kompanija šįvakar.

Atsilošiu kėdėje ir žiūriu į Merkurę. Ji siaubingai perkarusi. Bet ne silpna, nieko silpno joje nėra. Net ta jos pilka, kone peršviečiama oda atrodo tarsi neperšaunama. Liesa kaip geležinis baslys, gal kiek šiurkštus, vietomis apsilupinėjęs, bet šalta ir beširdė kaip metalas. Plaukai – kupeta šiurkščių žilų, juodų ir baltų vielų, tarsi puodų kempinė, suvelta ir sumegzta, susegta ilgais segtukais, kuriuos kartkartėmis išsitraukia ir suka tarp pirštų.

Vilki ilgą pilką suknelę, lyg ir šilko, lyg ir skudurų, kuri kartais suplevena jai judant arba visai be priežasties, tarsi Merkurė būtų po vandeniu ir ją skalautų srovė.

Labai norėčiau išgirsti, ką ji žino apie mano tėvą, bet šiandien atsidėsiu savo dovanojimui. Pradedu nuo padėkų:

– Ačiū už jūsų gerumą, Merkure. Už tai, kad manimi rūpinatės, kad davėte kur gyventi, – stengiuosi būti kuo mandagiausias.

Ji linkteli priimdama padėkas. Suknelė dar labiau suplevena.

– Ir dėkoju už pasiūlymą duoti man tris dovanas.

Ji vėl linkteli galva, bet ją pakėlusį prataria:

– Tavo gimtadienis jau greitai.

– Po aštuonių dienų.

Ji linkteli.

Kalbu toliau:

– Iš dėkingumo norėčiau jums atsimokėti. Gal atsilyginti dukart – vieną sykį prieš dovanojimą, o kitą – po?

– Būtų visai gerai. Taip. Nedidelė paslauga prieš tai.

– Man būtų malonu. Ar yra kas nors, ką?..

Tyla.

Jai patinka žaisti tokius žaidimus.

Ji dar truputį patyli, o paskui sako:

– Truputį informacijos.

Kiek palaukiu. Atsimoku tyla. Galiausiai klausiu:

– Kokios nors konkrečios informacijos?

– Žinoma.

Merkurė, atsirėmusi alkūnėmis į stalą, suka pirštus, tarp jų pasirodo ir ima suktis ilgas plaukų segtukas.

– Palikit mus. Judu, lauk iš čia, – tai įsakydama ji net nepažvelgia į Roužę ir Gabrielių, tik laiko įbedusi savo tuščią žvilgsnį į mane. Jiems išėjus vėjas ima barškinti duris ir langines.

Merkurė suka plaukų segtuką ant piršto galiuko.

– Pirmoji paslauga labai paprasta... tiesiog mažmožis. Norėčiau, kad papasakotum viską, ką žinai apie šitas savo tatuiruotes.

– O kita paslauga?

– Kiek sudėtingesnė... bet gal sudėtingesnė ne tau.

Ji beda plaukų segtuką į stalą, o paskui judina pirmyn atgal, kol ištraukia.

– Nežinodamas, kokia tai paslauga, negaliu sutikti.

– Neitanai, nelabai turi iš ko rinktis.

Merkurė vėl duria į stalą.

Suneriu rankas ir laukiu.

Jos lūpos dar labiau įsitempia, o paskui vos susilaukau nepašokęs, nes ji nusijuokia – sustaugia tarsi laukinė. Sušvilpia vėjas, o Merkurė pasilenkia per stalą prie manęs. Jos rankos pakyla, vėl pasirodo segtukas, sukasi tarp pirštų. Ji kalba, o jos kvapas gula ledu man ant veido.

– Kodėl norite jį nužudyti?

Man greičiau smalsu, o ne pikta.

Merkurė atsilošia kėdėje ir pažvelgia į mane, bent man taip atrodo, nes jos akys – tik juodos bedugnės kaukolėje.

– Jis atėmė iš manęs gyvybę. Brangią gyvybę. Todėl ruošiuosi atimti gyvybę iš jo. O kadangi vienintelė jam brangi gyvybė yra jo paties, ją ir atimsiu.

– O kam jis atėmė gyvybę?

– Mano seseriai. Mano dvynei, Mersei. Žiauriai ją nužudė. Surijo jos širdį.

Tėvo nužudytų žmonių sąrašė Mersės nemačiau.

– Labai užjaučiu dėl jūsų sesers, bet nužudžiusi Marką jos nesugrąžinsite. O Markas – mano tėvas.

– Ar tai reiškia „ne“?

– Nujaučiu, kad jei sutiksiu, o paskui netesėsiu, geruoju nesibaigs.

– Žinoma. Nukentėsi tu, tavo šeima, tavo draugai. Nekenčiu tų, kurie nesilaiko žodžio. Jie turi sumokėti didžiausią kainą.

– Tokiu atveju manau, kad jūsų kaina per didelė.

Ji iškiša pirštą ir paglosto tatuiruotę man ant rankos.

– Tavo tėvas anoks didvyris. Jis niekingas, žiaurus ir...
jei kada su juo susipažinsi, suprasi, kad tu jam visai nerūpi.

Patraukiu ranką ir pakylu. Prieinu ir sustoju prie krosnies.

– Gal yra kitas dalykas, kurį priimtumėt vietoj to?

Ji nužvelgia mane.

– Gal. – Prieina ir pirštu paglosto tatuiruotę man ant kaklo. – Taip, gal yra ir kas kito. Tavo paslaugos visiems metams.

– Paslaugos?

Ji vėl suspiegia tuo savo juoku.

– Man visada reikia padėjėjų.

Nežinau, ar su ja ir savaitę ištverčiau, o ką jau kalbėti apie metus. Man tai visai nepatinka, bet ko gi tikėjaisi? Daugiau neturiu ką jai pasiūlyti.

– Žmonių nežudysiu, jei to tikitės.

Ji žengia atgal ir skėsteli rankomis.

– Ką gi, suprantu, kad tau taip atrodo dabar. – Suknelė suplevena. – Bet laikui bėgant... tavo požiūris pasikeis.

Ir jai tai sakant aš pažvelgiu į jos akis ir pamatau Kieraną, klūpantį priešais mane, o mano rankoje – ginklas. Sumirksiu ir nususuku, bet jau pajutau, kaip iššoviau.

Ji vėl nusižvengia.

– Žudymas tau jauges į kraują, Neitanai. Tu tam sukurtas.

Papurtau galvą. Be to, jei jau ruošiuosi galabyti žmones, pats pasirinksiu, ką žudyti.

– Gal tu apskritai nenori tų trijų dovanų.

– Dirbsiu jums visus metus. Žmonių nežudysiu.
– Man bus labai smagu po metų priminti tau šituos žodžius.

– Priminkit. O apie tatuiruotes jums viską papasakosiu gimtadienio rytą.

Į veidą trenkia ledinis gūsis.

– Dabar mes vieni... puiki proga.

– Esu tikras, kad rasime laiko pabūti vieni per mano gimtadienį.

Viskas nurimsta, jokio vėjo, tik šaltis ore. Įdomu, ar ji galėtų mane mirtinai sušaldyti – greičiausiai taip.

Nesiruošiu jai pasakoti visko apie savo tatuiruotes, juo labiau apie poną Valendą. Tačiau man reikia susivokti, kiek galiu atskleisti, kad ji būtų patenkinta.

Ji prieina prie durų ir neatsigręždama į mane sako:

– Perduok žinią Gabrieliui. Yra dar viena jauna persona, kuriai reikia mano pagalbos. Rytoj Gabrielius turi būti susitikimo vietoje.

erelis ir rouzė

Iki gimtadienio liko savaitė. Susiradau Merkurę, ir ji man duos tris dovanas. Kodėl nesijaučiu gerai?

Gabrielius iškeliavo į Ženevą. Žadėjo į vakarą grįžti. Karšta. Saulė akinanti. Puiki diena pasimaudyti. Iki ežero valanda kelio, bet pakeliui sustoju apsidairyti po slėnį. Bandau susivokti, ką Merkurei pasakoti apie tatuiruotes, bet sunkiai einasi.

Atsigulu ir žiūriu į dangų. Upė garsiai riaumoja. Aukštai danguje sklando paukštis. Erelis. Didelis erelis. Ilgai jį stebiu, o paskui pašoku ir nubėgu prie ežero. Svaigstu, kone kliuvinėju ant kelio. Maudynės mane išbudins. Tas ežeras iš tiesų ne daugiau nei didelis tvenkinys, apsuptas miško, su aukšta žole vienoje pusėje. Nusirengiu ir neriu.

Keli grybšniai, ir aš sustiręs. Ežero vanduo – ištirpęs kalnų sniegas. Apsiverčiu ant nugaros ir žvelgiu į lygų žydrą dangų, ir vėl pamatau tą erelį, tik jau ne taip aukštai.

Kurį laiką stebiu jį, sukantį ratus ir kylantį vis aukščiau ir aukščiau, o paskui vėl krentantį žemyn, taip žemai, kad matau visas jo plunksnas ant sparnų galiukų. Kai saulė už jo, jie atrodo juodi. Aš paneriu po vandeniu ir suvokių, kad man šalta iš vidaus, labai šalta. Po vandeniu drumzlina, dumblas ir žolės. Matau vandens paviršių. Matau, bet jis atrodo labai aukštai... ir vis tolsta ir tolsta. Po vandeniu jau esu per ilgai... stengiuosi išsiveržti, bet prisiryju vandens.

Aš vėl paviršiuje. Nosis pilna vandens, bet orą gaudau.

– Atsipalaiduok, – tai Rouzė. Ji vandenį už manęs. – Atsipalaiduok!

Pažiūriu į tą erelį. Jis vėl čia, sklendo žemai, tiesiai virš manęs. Ištiesiu rankas ir plūduriuoju.

– Per ilgai išbuvai vandenį. Aš tave ištempsiu.

Rouzė tempia mane į krantą, ritmiškai ir lėtai, už plaukų.

Už plaukų!

– Nemanau, kad tai tinkama technika.

– Baik zirzti. Visada norėjau taip... ką nors išgelbėti.

Nusišypsau, į burną pribėga vandens, bet išspjaunu. Nors ir esu sustiręs, petimi jaučiu Rouzės ranką. Nedidelį plotelį šilumos.

– Dabar jau gali stotis.

– Ne, ištempk mane iki galo.

Ji trukteli mane už plaukų, dar truputį patempia, o paskui užteškia man ant veido kelis lašus vandens.

– Manau, pakaks.

Kojomis paliečiu dumblą ir atsistoju. Vandens žemiau nei iki juosmens.

Rouzė irgi atsistoja. Jos suknelė persišviečia, matyti visi kūno linkiai, ir man tenka nusukti akis.

– Ar tu rausti, Neitanai? – sukikena ji.

Išlipu iš vandens, tegu pati atspėja.

Drebėdamas krentu pilvu ant žolės.

– Tau reikia nusišluostyti. Ar galiu panaudoti tavo marškinėlius? – bet ji jau šluosto jais man nugarą.

Laukiu, kol pasakys ką apie mano randus, bet ji nieko nesako. Saulė vis dar smarki, bet man baisiai šalta iš vidaus. Nesiliauju drebėjęs.

Rouzė prigula šalia, kad mane sušildytų. Keista būti taip arti kažko kito. Esu tikras, kad, Merkurei paliepus, Rouzė man perpjautų gerklę, bet Rouzei to daryti neliepta. Jai liepta mane prižiūrėti. Nusiritu tolyn nuo jos ir apsirengiu.

Savo krepšyje Rouzė atsinešusi duonos ir sūrio, mudu juos suvalgome. Padėkoju jai už tai, kad mane išgelbėjo, nors gelbėti ir nereikėjo.

– Padariau tai tik tam, kad Gabrielius pavydėtų, – sukikena ji.

– Man? – nemaniau, kad Gabrielių domina Rouzė.

– Ne, – ji prunkščia ir purto galvą.

Visai nesuprantu, ką ji čia rezga.

– Jis viską atiduotų už galimybę tave išgelbėti. Parodyti tau, kaip... na, žinai... – Rouzė vėl sukikena. – Kaip jis tave myli.

– Ką?

– Jis tave įsimylėjęs. Visiškai įsimylėjęs.

Rouzė aiškiai traukia mane per dantį.

– Jis mano draugas.

– Visiškai. Tragiškai. Beprotiškai. Ir, deja, regis, bevil-
tiškai.

– Jis mano draugas.

– Ak, jis tikrai nori būti daug daugiau nei tavo draugas,
Neitanai.

Purtau galvą. Gabrielius yra Gabrielius. Aišku, jam pa-
tinka būti su manimi. O man su juo. Mudu laipiojame,
maudomės ir kalbamės. Maniau, kad taip draugai ir daro.

Prieš kelias dienas jis padovanojo man dovaną. Peilį. Iš-
sitraukiu jį ir apžiūriu. Labai gražus. Juoda odinė rankena ir
pintas juodų odos juostelių dėklas. Ašmenys panašūs į me-
džioklinio. Atrodė, kad dovanodamas jį Gabrielius jaudina-
si. Buvo aišku, kad labai nori, jog man patiktų. Ir patinka.

– Meilė yra keista, – sako Rouzė. Ji paima tą peilį ir ap-
žiūrinėja. – Gabrielius mirtų, jei tik galėtų parodyti tau,
kaip tave myli.

Rouzė žiūri į savo atspindį peilio ašmenyse.

– O dėl ko mirtum tu, Rouzė?

– To žmogaus dar nesutikau. – Ji grąžina man peilį. – O
tu?

Galvoju apie tai, bet neatsakau.

– Tu visai kaip tėvas, – sako ji.

– Pažįsti Marką?

– Buvau kartą sutikusi. Prieš dešimt metų, kai man buvo dvylika. Esi labai į jį panašus. Kopija. Ir kalbi kaip jis. Net tavo tylėjimas toks pats kaip jo.

– Ir visa tai atsimeni nuo tada, kai buvai dvylikos?

– Jo nepamirši... o ir aš ne vidutinė kvaila šūdoji.

– Ne, tikrai ne, Rouze. Ar tu buvai pas Marką, ar jis atvyko pas Merkurę?

– Jis atvyko pas Merkurę. Prašė paslaugos. Žinoma, ji atsisakė.

– Nes Markas nužudė Mersę?

Tyla. Ji nori, kad pats susiprasčiau.

– O kokios paslaugos jis prašė?

Ji sukikena.

– Gal pasakysiu tau, o gal ir ne...

Atsigula ant šono ir žiūri į mane.

– Man patinka tave erzinti, Neitanai. Tu taip greitai supyksti. Smagu pažiūrėti.

– O Markas irgi toks pats? Greitai supyksta?

– Mačiau jį ne daugiau nei kelias minutes. Man jis pasirodė gana ramus. Tuo metu Merkurė atrodė kur kas labiau įsiutusi.

– Tai kokios gi jis prašė paslaugos?

– Nejau neleisi man ilgiau užtempti... priversti tave dar kiek pakentėti?

– Neabejoju, kad tą sugebi.

Ji vėl sukikena.

– Paslauga, kurios jis paprašė Merkurės, – užauginti jo sūnų. Tave. Ji atsisakė. Berniukai jai nelabai patinka.

– Tik ištroškinti.

Rouzė vėl kikena.

Merkurė sakė, kad tėvui rūpi tik jis pats. Ji viską meluoja. Bet Markas turbūt tai irgi žino, taigi...

– Kodėl jis prašė Merkurės pagalbos?

– Manau, kad dabar ji dvejoja, ar nebus tada suklydusi. Norėtų Marką laikyti saujoje. Bet tuomet ant jo pyko.

– Bet kodėl jis prašė jos?

– Manė, kad Merkurė turėtų padėti. Šiaip ar taip, judu giminės.

– Merkurė man giminė?

– Jos dvynė, Mersė, buvo Sabos mama.

Kq?

– Markas nužudė savo paties močiutę?

– Nieko čia neįprasto. Bet tai ne tas dalykas, už kurį Merkurė kada nors dovanos. Ji mylėjo Mersę. Su tuo nesusitaikysi. Merkurė gal ir neaukotų gyvybės dėl mylimo žmogaus, bet žudytų tai tikrai. Man juokinga. Juodieji raganai ir raganos visą laiką žudo savo giminės, žmonas, mylimąsias. Šiudiesiems tiesiog reikėtų palikti juos ramybėje, ir greitai jų nebeliktų nė kvapo.

Vėl pažvelgiu į dangų. Erelio nebėra. Merkurė yra promočiutės sesuo... O tėvas mane stebėjo, stebėjo visą gyvenimą.

pasitikėti gabrielium

Sugrįžtu prie namelio ir atsisėdu ant žolės laukti Gabrieliaus.

Dėl tėvo jaučiuosi susijaudinęs, nudžiugęs – net pakylėtas.

Noriu pasipasakoti Gabrieliui. Tačiau popietė virsta vakaru, o paskui naktimi. Pamiřtu savo džiaugsmą ir galvoju apie medžioklius. Ženevoje jų knibždėte knibžda, o Gabrielius per daug nerūpestingas. Laisvai gali suklysti ar būti išduotas to, kurio išvažiavo pasitikti, arba kokio nors pusgrynio, dėl kurių mane vis perspėja.

Kai Gabrielius atsiranda ant namo stogo, jau beveik kitos dienos vidurdienis. Jis nesišypso; atrodo visai nemiegojęs.

Pasakau jam, kad atrodo siaubingai.

Dabar jis jau nusišypso.

– Ir tu.

Užlipu ant stogo ir atsisėdu šalia.

Jis sako:

– Yra puikus žodis, kuriuo galėčiau apibūdinti savo būseną. – Atsilošia atgal. – Nusibaigęs.

– Nebandei atsitrenkti į dar vieną kitą medžioklį?

– Ne, bet viskas susikomplikavo. Mums teko daryti lankstą... didelį lankstą. Norėjau pernaktuoti pas Pilotę – ji gyvena už Ženevos, – bet vos tik ji pažvelgė į tą mergaitę, kuri buvo su manimi, iškart atsisakė įsileisti. Mergaitė – baltoji ragana, grynų gryniausia, sako, kad bėga nuo Tarybos. Bet pats nežinau, kuo tikėti. Toji mergaitė irgi pakvaišusi iš baimės, o tai nepadėjo. Iš esmės viskas buvo tikra nesąmonė.

– Tai kur ta mergaitė dabar?

– Bute. Nors nežinau, ar reikia ją čia pristatyti. Visai ja nepasitikiu, – Gabrielius purto galvą. – Ji nešneka su manimi, sako, kad kalbės tik su Merkure, o kaip pats žinai, negaliu jai padėti, kol man nepasipasakos daugiau. O ji nesi-pasakojo. Ir aš ne. Taip ilgai ratais vaikščiojome. Ir fiziškai, ir verbaliai.

– Būtų labai patogu, jei kas nors bėgtų nuo Tarybos ir Merkurės pagalbos prireiktų būtent tada, kai jie manęs ieško. Manai, kad ją siuntė Taryba arba medžiokliai?

– Nežinau. Neperprantu jos. Ji mane išsekino. Kuriam laikui ją reikėtų pamiršti ir pailsėti. Merkurei turiu naujie-nų iš Pilotės. O tada galime eiti išsimaudyti.

Laukiame Merkurės ant stogo. Papasakoju jam, ką Rouzė man sakė apie Marko nužudytą Mersę, o paskui dar ir apie erelį. Kaip tik tada ir pasirodo Merkurė. Turbūt visko klausėsi.

Ji nori sužinoti daugiau apie tą erelį. Lygiai kaip ir aš, svarsto, ar tai nebus Markas.

Užuot atsakęs, klausiu jos:

– Jums atrodo, kad Markas mane stebi?

Manyčiau, ji turėtų nusijuokti. Pasijuntu kvailai vos išta ręs tą klausimą.

– Neitanai, jis rūpinasi tik savim. Jei ir stebi tave, tai tik dėl savęs.

Suprantu, kad jei Markas galvoja, jog aš jį nužudysiu, turėtų mane stebėti. Bet aš jo sūnus, vienintelis sūnus. Jei pats turėčiau sūnų, tikrai jį prižiūrėčiau ir norėčiau pažinti. Norėčiau matyti iš arti, paliesti jį dar vaiką, apkabinti. Bet Markas niekada nebuvo manęs aplankyti, apkabinti ir...

– O tą mergaitę ar pasitikai, Gabrieliau?

– Taip. Ji bute. Nepasitikiu ja, bet kitos vietos, kur ją palikti, nėra. Pilotė prašė perduoti jums dar vieną dalyką. Sakė, kad Klėjus yra Ženevoje. Pasakė taip: „Klėjus turi Ferborną.“

Merkurė vėl sustaigia iš juoko, galima sakyti, užšoka ant stogo ir čiumpa mums už rankų. Stogo gabalai pakyla į orą, mes irgi kabome vėjo gūsyje, kol ji nuleidžia mus ant žolės.

Nusileidus Merkurė paglosto man skruostą.

– Neitanai, man girdėta ta vizija apie judu su Ferbornu. Manau, kad ir tau girdėta. – Ji suima man smakrą ir pažiūri į akis. – Faktas.

Tada vėl paglosto skruostą, atsisuka į Gabrielių ir sako:

– Bus įdomu pamatyti, kaip Neitanas pasikeis, gavęs į rankas tą peilį.

Gabrielius atrodo sutrikęs.

– Neitanas tau gali papasakoti apie tą viziją. O šį vakarą aptarsime, kaip Ferborną atimti iš Klėjaus ir atiduoti man, ne... *Neitanui* į rankas.

Gulime ant samanotos ežerėlio pakrantės. Atbėgome čia, pasimaudėme, o dabar džiūstame ir šildomės saulės spinduliuose. Bet mano mintys visai kitur.

– Šį rytą buvau pats nuėjęs patikrinti to namo, kur, anot Pilotės, apsistojęs Klėjus. Būna, kad Pilotė prišneka nesąmonių. Bet šįkart ne. Klėjus ten yra.

– Iš kur žinai, kad tai būtent jis?

Gabrielius gūžteli pečiais.

– Na, juk jie kitaip atrodo, ar ne? Arogantiški. O jis arogantiškiausias iš visų. Arogancijos karalius.

Tai jis.

– Jis turi draugę, – priduria Gabrielius.

– Rimtai? – prisimenu kuoką jo rankose tada, kai gulėjau rankomis užsidengęs galvą.

– O kas dar keisčiau... ji simpatiška. Aukšta, liekna ir jauna... Klėjui jauna, supranti. Vienoms moterims reikia išvaizdos, kitoms pinigų, dar kitoms – galios. O šitai aiškiai norisi, – jis gūžteli, – arogantiško senio.

Gabrielius stengiasi mane prajuokinti, bet man Klėjus visiškai nejuokingas.

– Ne toks jis ir senas. Galingas. Visuomenėje užima tam tikrą padėtį. Gudrus... protingas. Ir žiaurus.

– Vienu žodžiu, puikus laimikis kokiai baltajai raganai.

Atsisėdu ir žvelgiu į ežerą, į dangaus atspindį mėlyname jo paviršiuje, į tamsią žalumą po vandeniu. Ji man primena Eleną. Sakau Gabrieliui:

– Londone susipažinau su viena pusgryne. Jos akys nuostabios. Panašios į šitą ežerą: ir mėlynos, ir žalios, tik jos akyse dar buvo turkio ir... – pristingu žodžių. Klėjaus akys tarsi ledinės.

– Kas yra? – Gabrielius irgi atsisėda.

– Esu susidūręs su Klėjumi. Du kartus. – Prisimenu jo kvėpavimą man į kaklą.

Norėčiau pasipasakoti Gabrieliui apie Ferborną ir tatuiruotes, Selijos treniruotes ir Merės perspėjimą. Bet nežinau, nuo ko pradėti... kokį pirmą žodį tarti... Kaip prabilti apie visus šituos dalykus?

– Papasakok man apie tą pusgrynę. Ji atrodo įdomi.

– Taip ir yra. Tau patiktų. Ji protinga.

O kai pradėdu pasakoti apie Eleną, viskas pasidaro lengviau, tada iškloju ir apie Bobą ir Merę, o paskui apie įvertinimus ir Klėjų, viską, apskritai viską.

Kai baigiu, Gabrielius sako:

– Merė tau liepė niekuo nepasitikėti. Bet pasitikėjai Elena ir pasitiki manimi.

Trukteliu pečiais. Bet juk išties juo pasitikiu.

Jis pasilenkia arčiau ir mane apsikabina. Jausmas kiek keistokas.

Gabrielius įsitikinęs, kad Merkurė norės pagrobti Ferborną. O tada suporuos su juo mane ir nukreips mus prieš

Marką. Jis sako, kad jei dirbsiu jai visus metus, ji pasinaudos visomis savo galiomis paveikti mane, kad nužudyčiau Marką. Mano, kad, supriešindama mane su Marku, galėdama valdyti jo sūnų, jaus malonumą.

– Teisingai darai, kad tiki tėvu, – sako Gabrielius.

Ir priduria, kad pats jau nebenori Merkurės pagalbos.

– Bet man jos reikia. Iki gimtadienio teliko šešios dienos. Man reikia trijų dovanų, – primenu jam.

– Taip, tas ir bėda, – atsako jis. – Mums reikia sukurti planą.

Bet planą sukurti sunku. Abu sutinkame, kad arba reikia sunaikinti tą peilį, arba įmesti į ežerą, kur jo niekas niekada nesuras, bet jei taip pasielgsime, Merkurė įsius ir keršys. O tėvas gali netikėti, kad taip padarėme. Galėtume pabandyti tą peilį atiduoti jam, bet tada atsiranda dvigubas pavojus – ir atidavus jį jam, ir atiduodant, turint galvoje, kad jis manimi nepasitiki.

Nusprendžiame dalyvauti visuose Merkurės planuose tą Ferborną pagrobti, nes vis vien geriau, kad jis bus jos, o ne medžioklių rankose. Galime tik tikėtis, kad kai gausiu tris dovanas ir dirbsiu Merkurei, man pasitaikys proga jį sunaikinti. Bet planu to nepavadinsi.

Tą vakarą Merkurės nuotaika šventiška. Rouzė suvažinėjo į Ženevą. Pasakoja, ką mačiusi: lygiai tą patį kaip Gabrielius. Klėjus apsistojęs name Ženevos priemiestyje. Ženevoje ir jos apylinkėse mažiausiai dvidešimt medžioklių,

ir, mano nuomone, švęsti čia nėra ko. Pilotė išvažiavo į Ispaniją.

Merkurė nenusėdi, stojasi ir vaikšto, bet suknelės medžiaga šoka linksmą šokį. Atrodo, kad jai visai nerūpi, kiek ten tų medžioklių. Ji nori gauti Ferborną ir mano, kad Rouzė gali jį pavogti.

Gabrielius sako:

– Jei jis yra pas Klėjų. Pilotė dažnai klysta.

– Pilotė man sakė, kad Ferborną jie saugo pamainomis. Dabar Klėjaus eilė. Kur jis, ten ir Ferbornas, – atsako Rouzė.

– Atimti jį iš Klėjaus nebus lengva.

– Ne, nelengva, – sutinka Merkurė. – Bet mano nuostabią, brangiausią, genialiai baltą raganą Rouzei, kuri sugeba paimti bet ką, kad ir kaip tai būtų saugoma, tai nebus sudėtinga.

Rouzė nurausta ir sukikena.

Merkurė sako:

– Rytoj, Rouze, judu su Gabrieliumi nueisite į tą namą, surasite Ferborną ir man atnešite.

Tiesiog va šitaip.

– O kaip?.. – pradėdus aš.

Gabrielius uždeda delną man ant rankos.

– Viskas gerai. Mes būsime atsargūs. Merkurė teisi. Rouzė tikrai labai gabi. Savo rūku apgaus net medžioklius. Bet mes nerizikuosime. Jei namas saugomas burtais, net nebandysime. Tada tai būtų neįmanoma, net Rouzei.

– Bet šūdieji nelabai juos naudoja, nenori, kad nukentėtų eiliniai. Bijos nužudyti kokį eilinių vagį. Taip gali atkreipti į save per daug dėmesio. Susitvarkyti po eilinių yra tikras vargas, – priduria Rouzė.

– Vadinasi, tiesiog užėisi į namą, pilną medžioklių, paįmsi peilį ir išėisi? – klausiu.

– Jie manęs nematys, – atsako Rouzė.

– Tai pernelyg pavojinga, – sakau Gabrieliui.

– Tu daraisi labiau eilinis už mane, – atsako jis. – Būsime atsargūs.

Merkurė vėl nusijuokia.

– Tada eisiu ir aš, – sakau.

– Ne. Tu liksi čia, – sako Merkurė.

Aš nusikeikiu, o ji juokiasi. Virš namo sugriaudėja, kambary ore ima suktis plaukų smeigtukai.

– O ta mergaitė? – klausia Rouzė.

– Ak, taip. Ta mergaitė... – Merkurė pažvelgia į Gabrielius. – Kuo, sakei, ji vardu?

– Analiza. Analiza O’Brajan.

Kai Gabrielius ištaria jos vardą, tai nuskamba tarsi nesąmonė. Analiza negali ieškoti Merkurės. Jai negali reikėti jos pagalbos.

Gabrielius paklausia manęs, kas yra.

Kai neatsakau, jis pažvelgia į mane griežtu žvilgsniu.

– Pažįsti ją?

Nežinau, ką ir besakyti.

– Tai ji ta, kuri tau... patinka? – jis pasibjaurėjęs.

Sakau Merkurei:

– Man reikia su ja susitikti. Ji mano draugė.

– Kaip miela, – nurausta Rouzė.

Merkurė irgi spokso į mane, jos akys beprotiškai žybsi.

– Draugė? Kuri atvyksta būtent tada, kai artėja tavo gimtadienis, kai į Ženevą suvažiuoja medžiokliai? – Paskui kreipiasi į Rouzę: – Rytoj naktį paims Ferborną. – Tada atsisoja eiti, bet atsisukusi dar priduria Gabrieliui: – Žiūrėk, kad Neitanas nesusitiktų su ta mergaite. Dar ne. Man dar reikia apie ją pagalvoti. – O paskui dar sako man: – Jei bandysi, Gabrielius susimokės, kad tavęs nesulaikė. – Ir Merkurė dingsta.

Rouzė pažvelgia į Gabrielių, paskui į mane ir sako:

– Tikra meilė niekada nebūna sklandi. – Sukikena ir pa-
ima Gabrielių už rankos. – Bet aš Gabrieliaus pusėje.

Gabrielius ištraukia ranką ir pažvelgia į mane.

– Visą laiką, kai buvau su ja, kažkaip nujaučiau, kad kažkas ne taip, Neitanai. Ji šnipė. Dirba Tarybai.

– Tikrai ne, – papurtau galvą.

– Ji atvyko arba tavęs pagauti, arba šnipinėti, arba nužudyti. Jie naudojasi ja, kad prieitų prie tavęs.

– Tu neteisis.

– Tikrai? Ji baltoji ragana. Gryna. Galvą dedu, kad jos šeimoje yra medžioklių ir Tarybos narių.

– Bet tai nereiškia, kad jie jai mieli.

– Oi, kurgi ne. Ji *kitokia*, – jis šaiposi. – Ir yra įsitikinusi, kad tu ypatingas, supranta tave, žino, kad iš tiesų tu ne blo-

gas, jai visai nerūpi, kad tavo tėvas labiausiai medžiojamas juodasis raganius, jis jos nedomina, domini tik tu. Ji mato tik tikrąjį tave. Tą geresnį, mielesnį. Ir mosteli savo šviesiais plaukais, nusišypso švytinčia šypsena ir...

Bet manęs jau ten nėra.

Bėgu. Atrodo, kad tai vienintelė išeitis – bėgti, kol nebe- galėsiu. Nakvoju miške, miegu blogai, nors ir esu išsekęs. Ten lieku ir didžiąją dienos dalį, vaikštinėju, žiūriu į dangų. Iki gimtadienio teliko penkios dienos, ir jausmas toks, tarsi viskas slystų iš po kojų. Manau, kad Analiza čia tik todėl, kad namuose, šeimoje, kažkas negerai. O sprendžiant iš to, kad ji rizikavo atvykti pas Merkurę, labai negerai. Bet ji čia ne dėl dovanojimo; septyniolika jai sukako rugsėjį.

Į namą grįžtu jau gerokai po pietų. Ten ruošiamasi grobti Ferborną iš tikro medžioklių knibždėlyno.

Nustembu pamatęs, kad Gabrielius valo šautuvą ir nesi- liauja valyti, net kai įeinu.

– Ar moki juo naudotis? – klausiu. Nesusilaikau to ne- pasakęs piktai, nors ir stengiausi nebūti piktas.

– Juk žinai, kad daugiau nei metus pragyvenau Jung- tinėse Amerikos Valstijose, ar ne? – jis atsako švelniai, juokaudamas.

– Bet ar esi ką nors nušovęs?

Jis liaujasi valęs šautuvą, pakelia į mane akis, bet neatsako. O aš jame beveik pamatau juodąjį raganių.

– Ką nužudei?

– Vieną šnipą, – nenuleisdamas nuo manęs akių vos gir-
dimai sušnabžda.

– Tai tavo specialybė, ką? Šnipų naikinimas?

– Neitanai, nepradėk. – Jis vėl ima valyti šautuvą.

– Analizą pažįstu seniai. Ji ne šnipė. Aš ja pasitikiu.

– Būtent tokius jie ir pasirenka.

– Ir viskas? Ji nieko negali padaryti, kad priverstų tave pakeisti nuomonę? Viskas, ką ji daro, bus įtartina, nes ji yra tas, kas yra.

Jis neatsako, tik toliau valo ginklą.

– O jei Merkurė tau lieptų nušauti Analizą, taip ir padarytum?

Akių nuo ginklo jis nepakelia, bet bent jau liaujasi jį valęs.

– Taip? – mano balsas tylus, bet netvirtas.

Jis papurto galvą, pažvelgia man į akis ir atsako:

– Jei tikrai žinočiau, kad ji ketina tave išduoti, man būtų visai nesvarbu, liepia Merkurė ar ne, vis tiek ją nušaučiau.

– Vadinasi, nesi tikras?

– Ne šimtu procentų. Bet, Neitanai, jau ką ką, o žmones perprasti tikrai sugebu, ir kažkas su ja yra ne taip.

– O gal tau tiesiog taip norisi matyti, bet iš tiesų nerandi nieko, dėl ko prie jos prikibti, nes nieko tokio ir nėra. Nes ji manęs tikrai neišduotų. Nes iš tikrųjų ji geras žmogus. Bet tu nenori tuo tikėti. Tau būtų geriau, jei ji būtų šnipė! – stauga suvokių, kad net drebu iš pykčio.

– Neitanai. Suprantu, kad tau sunku, – jis prieina ir ap-
kabina mane. Aš jo neapkabinu, bet ir netrenkiu.

Iš miegamojo išeina Rouzė, pamato mus ir pasiunčia man oro bučinį.

Nusikeikiu ir atsisėdu kampe.

Rouzė, kaip visada, apsirengusi netinkamai – su ilga, plevėsuojančia, kūną išryškinančia suknia, kiek panašia į Merkurės. Plaukai sutvarkyti nepriekaištingai, viršugalvyje susukti į glotnų kuodą. Atrodo, tarsi susiruošusi į Helovino puotą, tik tiek, kad basa. Rodo Gabrieliui savo smeigtukus, visų jų galiukai – kaukolės. Mažosios juodos skirtos atrakinti spynoms, raudonosios – seifams ar sudėtingesniems užraktams, o didžiosios baltos... ji nurausta... nusmeigti šūdiesiems.

Vėjo gūsis įneša Merkurę. Ji savotiškai šypsosi.

– Gabrieliau, būtų gerai, kad, prieš vykdamas Ferborno, atgabentum mums tą Neitano draugę.

Gabrielius, atrodo, dvejoja.

– Jei ji siūsta mūsų šnipinėti, noriu, kad ji atsidurtų mano rankose, dar nespėjusi nieko perspėti.

O man aišku, kad iš tiesų jai reikia Analizos, kad turėtų prieš mane dar vieną kozirį.

– Kai judu su Rouze jau būsite susiruošę, gabenk ją čionai. Nesuteik galimybės ką nors padaryti.

Gabrielius ir Rouzė pasikartoja planą. Paskui tylėdami pavalgome. Net Rouzė surimtėjusi.

Saulėi leidžiantis Gabrielius nueina ant stogo ir įlenda į įpjovą.

Laukiu ant žolės.

Ilgai laukti netenka.

Gabrielius su Analiza pasirodo, laikydamiesi už rankų. Gabrielius numeta ją tarsi kokį maro užkratą. Analiza tįso ant stogo, užsimerkusi.

Gabrielius pašaukia Roužę, ta išlenda, prieina prie manęs, pabučiuoja į skruostą, užlipa ant stogo ir žengia per Analizą tiesiai Gabrieliui į glėbį, o jis nė sekundei nenuleidžia nuo manęs akių. Jiems dingstant plyšyje, girdžiu, kaip Roužė kikeną.

analiza

Mudu su Analiza sėdime drauge. Arti vienas kito. Ji visuo-
met man atrodė kur kas brandesnė už mane, bet dabar atro-
do daug jaunesnė. Jos veidas pasikeitė, pailgėjo ir pasiaurė-
jo, tapo dar labiau stulbinantis. Ji mūvi džinsus, apsivilkusi
trumparankovius marškinėlius ir žydrą megztuką, bet basa.

Įdomu, kada pasirodys Merkurė. Ji leidžia man truputį
pabūti su Analiza. Tikriausiai turi savų priežasčių.

Paimu Analizą už rankos ir paklausu, kas nutiko.

Ji sumirksi, skruostais ritasi ašaros.

– Patekau į baisią bėdą, Neitanai.

Pirštų galiukais, vos liesdamas jos odą, nuvalau jai ašaras.

– Po tavo užpuolimo Kieranas papasakojo tėvui apie
mus. Tėvas supyko, bet pažadėjo manęs nebausti. Tiesiog
turėjau atgauti jų pasitikėjimą. Turėjau vykdyti viską, ką lie-
pia, iki mažiausių smulkmenų. Pasirinkimo nebuvo, todėl
stengiausi būti gera. Bet jie manimi niekada nepasitikėjo,
kad ir kaip stengčiausi. Jei išeidavau iš namų, su manimi

visada būdavo tėvas arba vienas iš brolių. Man neleido susitikinėti su jokiais senais draugais ar draugėmis. Jaučiau si vieniša, bet tai dar buvo galima kentėti. Bet paskui, po dovanojimo, Taryba pareikalavo, kad atvykčiau pas juos. Klausinėjo apie tave. Ten buvo ir dėdė Solas. Elgėsi su manimi tarsi su išdavike. Į jų klausimus apie tave neatsakinėjau, sakiau, kad pamiršau. Bet buvo baisu. Tą dieną, kai mačiau tave Tarybos būstinėje, buvau vėl iškviesta. Paskui, po kelių dienų, pas mus atvyko dėdė, ir nugirdau, kaip jis pasakojo tėvui, kad tu pabėgai ir kad man vėl teks važiuoti į apklausą. Nežinojau, ką ir bedaryti, bet supratau, kad daugiau to neiškėsiu. Pagalvojau – jei tu pabėgai, gal pavyktų ir man. Taigi pabėgau ir aš.

Ji pažvelgia į mane, jos akyse lėtai sukasi sidabro atšvaitai.

– Pamaniau, kad jei tave surasčiau... Na, kas bus po to, labai negalvojau. Bet norėjau tave susirasti. Visada norėjau. Ir išgirdau, kad Merkurė už tam tikrą atlygį padeda baltosioms raganoms. Vienintelis dalykas, ko neturėjau, – pinigai. Negaliu patikėti, kad tave suradau... kad tu iš tikrųjų čia.

Vėl nušluostau jai ašaras, šįkart perbraukiu pirštais per skruostą, pajuntu, kokia lygi jos oda. Ji pasistengia nusišypsoti ir nubraukia plaukus man nuo veido.

– Tavo akys tokios pačios, kaip prisimenu. Nė kiek nepasikeitė.

Dabar jos pirštai paliečia man skruostą, ir nė nepajuntu, kaip pabučiuoju juos, o paskui prispaudžiu jos delną prie lūpų.

Ji braukia pirštais per mano tatuiruotę ant rankos, apžiūri kaklą, paglosto ir tą tatuiruotę. Bet nieko apie jas neklausia. O sidabras jos akyse sukasi, gaudo mėnulio šviesą, ji vėl paplūsta ašaromis.

Vis sėdime, o Merkurės kaip nėra, taip nėra.

– Padėsiu tau, Analiza. Bet jie mano, kad tu šnipė. Nepasitiki tavimi.

– Bet tu pasitiki?

– Žinoma... – apkabinu ją, ji tokia trapi ir drebanti. – Pasikalbėsiu su Merkure... įtikinsiu ją.

Analiza linkteli.

– Mums reikia laukti jos čia, ant stogo. Negali nuo jo nulipti, neliesdama Merkurės.

– Arba?

– Gabrielius man sakė, kad tada užmigs į mirtį panašiu miegu.

– Gabrielius manimi nepasitiki. Aš jam nepatinku.

– Tu baltoji ragana, jis juodasis...

– Pilotė manęs nė per slenkstį neįsileido.

– Na, Merkurė labiau... versli.

Analiza linkteli.

– Girdėjau, kaip Pilotė sakė, kad Klėjus Ženevoje.

Sulig tais žodžiais mums virš galvų papučia šiltas vėjelis.

Laukiu, kad pasirodytų Merkurė, bet nepasirodo. Turbūt tai užuomina, jog nori sužinoti daugiau.

– Ar žinai ką nors apie ypatingą peilį, kurį vadina Ferbornu? – klausiu jos. – Manau, kad jis gali būti pas Klėjų.

Analiza suraukia antakius.

– Taip, girdėjau, kaip tėvas kalbėjo apie jį su Kieranu. Tai svarbu, bet nežinau kodėl. Jį prižiūrintys žmonės keičiasi pamainomis. Ir tik tie, kuriais Taryba pasitiki labiausiai. Pernai kurį laiką jis buvo pas mano tėvą. Buvo ir pas dėdę, o Klėjus irgi vienas tų, kurie jį saugo.

Analiza čiumpa man už rankos; dabar jos delnas jau drėgnas.

– Juk nesiruoši to peilio gauti, ką? – ji atsisuka į mane.

Trukteliu pečiais.

– Tai būtų beprotybė. Bus pilna medžioklių.

– O jei kas nors būtų nematomas ir galėtų patekti pas Klėjų?

Analiza papurto galvą.

– Namas tikrai bus apsaugotas burtais.

– Tokiais kaip šitas stogas?

– Taip, Klėjus tikrai turės burtą namui apsaugoti. Tas burtas nebus nužudantis; tik padarys tave neveiksnų. Kartą Kieranas pasakojo apie eilinį, kuris bandė įsilaužti į medžioklių būstą ir buvo surastas klaidžiojantis kaip girtas, ištiktas komos. Jie jam visko pridarė... išsityčiojo...

– Tuo burtu bus apsaugoti visi langai ir durys?

– Bus vienos durys, kuriomis naudojasi Klėjaus medžiokliai; tos ir bus vienintelės saugios. Jei eisi pro kitas duris ar laušies pro langą, pakliūsi į burtą.

Šiltas vėjelis pabučiuoja man skruostą. Manau, kad Rouzė sugebės susitvarkyti.

– Dar girdėjau, kaip Kieranas pasakojo Nijalui ir Konorui apie kitus medžioklių naudojamus burtus. Įėjimo durys, tos, kuriomis naudojasi medžiokliai, bus apsaugotos burtu slaptažodžiu. Prieš žengdamas per slenkstį turi jį pasakyti, ir burtas trumpam pasinaikina. Gali būti, kad įeinant ir išeinant tie slaptažodžiai skirtingi. Bet nesu tikra...

Vėjas atšąla. Apie šituos burtus Rouzė negirdėjusi. Galgi jie susipras...

Vėjas stiprėja ir darosi dar šaltesnis.

Man stojantis pasirodo Merkurė. Ji neatrodo patenkinta. Vėjas dar labiau pakyla ir nustumia mane stogu aukštyn.

Analiza klūpo, jos plaukai smarkiai plevėsuoja.

– Analiza. Kokia tu žavi mergaitė, – Merkurės balsas šaltas. – Eikš, verčiau jau susipažinkim.

Merkurė stovi ant žolės prie stogo, ištiesusi Analizai ranką. Analiza atsisuka į mane, bandau pajudėti, bet vėjas mane laiko. Analiza pakyla ir suima Merkurei už pirštų. Bet jai žengiant nuo stogo dar vienas gūsis nupučia ją į šoną. Analizos pirštai siekia Merkurės, bet ji negali jos paliesti ir vėjas nubloškia ją ant žolės. O mane jis laiko ant stogo, negaliu pajudėti, nors ir priešinuosi, stengiuosi pasiekti Analizą, bet jau per vėlu.

Negirdžiu, ką sako Merkurė, nes rėkiu, o vėjas užia ausyse. Analiza guli ant žemės, juda tik jos krūtinė, pašėlusiai kilnojasi, o pravira burna gaudo orą.

Merkurė stovi virš Analizos ir stebi. O aš rėkiu ir rėkiu.

Dabar Analizos krūtinė jau nejudą. Ji guli visiškai ramiai. Prasimerkusi, o aš rėkiu ant Merkurės.

Merkurė perbraukia ranka Analizos veidu ir užspaudžia jai akis.

Ant tamsios žemės Analizos kūnas atrodo labai blyškus.

Vėjas negailestingai daužo mane, o aš klykiu prakeiksmus Merkurei.

Merkurės balsas vėju pučia man į veidą:

– Turi perspėti Rouzė ir Gabrielių apie slaptažodžius.

Dar yra laiko jiems padėti.

– O kaip Analiza? – rėkiu, rodydamas į jos kūną.

– Ji miega. Gyva. Grįžk sveikas, ir aš ją pažadinsiu.

Ji gyva. Ji gyva. Gabrielius sakė, kad tas miegas panašus į mirtį.

– Jei ji mirs, Merkure...

– Gana. Eik.

ferbornas

Merkurė dalykiška kaip visada. Ji nupiešė man žemėlapi, kaip patekti pas Klėjų. Girdėjau, kaip jie viską planavo, taigi žinau, kad nuo buto iki to namo – valanda pėsčiomis. Nubėgti man neprisireikia nė dešimties minučių. Jei manysim, kad Rouzė ir Gabrielius nevarlinėjo, turėtų būti mane ap-
lenkę kiek daugiau nei valanda, bet turbūt vis tiek dar stebi namą, laukia, kol viskas nurims.

Man tenka sutelkti mintis į juos, antraip matau tik ant žolės gulintį Analizos kūną. Ji atrodo negyva; krūtinė nesikilnojo, akys buvo atmerktos.

Aš jau beveik ten. Reikia susikaupti.

Namas stovi ramiame priemiestyje, nuošalioje gatvėje su dideliais namais vidury plačių sodų. Už jų – medžiais apaugęs kalnas. Išžvalgau gatves aplink namą ir mišką už jo.

Miško pakrašty kažkas yra. Stovi nugara į mane. Stebi namą.

Staiga sugrįžta visos Selijos pamokos. Viskas tampa labai paprasta, tarsi duota iš prigimties, kaip skaitymas Gabrieliui. Einu lėtai ir tyliai, su peiliu rankoje. Kai žengiu pasukutinį žingsnį, tas žmogus jau sukasi, čiumpu jį ir prikišu peilį prie gerklės. Poezija judesiu.

Gabrieliaus kūnas įsitempęs. Laikau peilį jam prie odos.

– Prastokai, – sušnypščiu jam į ausį.

– Neitanai? Ką čia veiki?

– Kur Rouzė?

– Stebi iš priekio. Kas darosi?

– Mane atsiuntė Merkurė. Turiu šį tą pranešti Rouzei apie burtus tame name. Analiza pasakė vieną naudingą dalyką.

Jis neatsako, taigi paleidžiu ir stumteliu nuo savęs.

– Ką ji pasakė?

Papasakoju jam, jis linkteli.

– Tai einam, pasakysim Rouzei.

Apeiname aplink namą. Dar anksti, nėra nė vidurnakčio. Rouzė randame kitoje gatvės pusėje, sode prie kito namo. Kai paaiškinu padėtį, ji nekikena, bet ir nenori pasiduoti. Mano, kad jai pavyks. Visi medžiokliai įeina ir išeina pro priekines duris. Ji paseks kitą įeinantį medžioklį ir paklausys, koks tas slaptažodis.

Dabar aš jau vėl prie namo galo, stoviu atsirėmęs į medį miško pakrašty. Tvoros nėra, tik veja, kuri baigiasi visai prieš pat mišką.

Rouzė su Gabrieliumi namo priekyje.

Name du butai: viršutiniame, kuris yra antrame ir trečia-
me aukštuose, apsistoję keli medžiokliai; apatiniame – Klė-
jus. Kiek įžiūriu, namo gale Klėjaus darbo kambarys ir mie-
gamasis. Bute viršuje matau kelis vaikštančius medžioklius
ir medžiokles; jei išeina ar įeina, tai tik ne pro galines duris
ar langus, tiesą sakant.

Oras šiltas, bet apsiniaukę, ima dulksnoti.

Paklausiau Rouzės, ką daryti, jei kas nors nepavyks.

Ji nusišypsojo.

– Pabėk, jei galėsi. Bėk. Jei negali pabėgti, nužudyk jų
kuo daugiau. Jie išžudė tavo protėvius ir padarys viską, kad
nužudytų ir tave, Neitanai. Nudobk juos visus. – Tada ji pa-
bučiavo man į skruostą ir meiliai pridūrė: – Kai juos visus
išpjausi, tau nebereikės slapstyti.

Nenoriu nieko žudyti. Jei jau kilns klausimas, ar žudyti, ar
būti nužudytam, aišku, kovosiu, bet stengsiuosi nežudyti.
Bet, kita vertus, jei tai bus Klėjus ar Kieranas...

Apie ką aš čia galvojau?

Šalia manęs pasirodo Rouzė. Ji perėjo per sodą, pasinau-
dodama savo rūku, savo dovana. Kai ji išgaruoja rūku, iš-
garuoja ir mano atsiminimai apie ją. Net stebėdamas, kaip
tai vyksta, imi ją pamiršti. Tai keista... trikdo. Bet jei paliečia
tave, oda prie odos, tas sutrikimas dingsta ir gali ją matyti tol,
kol ji prisilietusi. Dėl to rūko su ja sunku dirbti, nes negali
juk nuolat laikyti jos už rankos. Gabrielius sako, kad su ja ge-
riausia dirbti, kai į ją visai nežiūri, bet žinai, ką ji darys, ir nu-
sisukti, kai ji garuoja į tą rūką, kad mintys išliktų skaidrios.

Rouzė klausia:

– Kiek ten tų medžioklių?

– Keturi viršuje. – Ir nė vieno, kuris būtų Kierano sudėjimo. – Manau, kad Klėjus savo darbo kambary.

– Palauksiu čia, kol jis nueis gulti, tada apsuksiu aplink namą ir eisiu vidun. Pasiklausiau ir išgirdau slaptažodį. „Raudonas lietus“.

Puiku!

– Beje, manau, kad ten yra rūšys, – sakau jai. – Namo kairėje prie žemės yra grotelės. Neseniai ten degė šviesa. Manau, kad Klėjus buvo tenai.

– Gera vieta ginklams laikyti.

– Gal... Klėjumi dėtas...

Ką gi aš daryčiau? Laikyčiau Ferborną prie savęs. Bet turbūt jam reikia kur nors sudėti savo būrio ginklus: pistoletus, šovinius ir taip toliau. Taigi, gal...

– Dar kas nors?

– Jei stovėsiu namo gale, kaip sužinosiu, kad iš ten išėjai?

– Čia nelauk. Kai įeisiu vidun, eik prie priekio ir lauk su savo širdies draugu.

– Ar pati žinai, kokia esi bjaurybė, Rouze?

Ji švelniai sukikena.

Kumšteliu ją ir linkteliu į namą. Darbo kambaryje šviesa jau užgesinta. Po kelių sekundžių ji užsidega rūsyje.

– Ar jis krauna ginklus nakčiai? – pasvarsto Rouzė.

Atsakymą žinau.

– Ne. Jis medžioklis. Jis be ginklų nemiega.

– Vadinasi, bus po jo pagalve.

– Man atrodo, kad jis miega su batais, prisirišęs Ferborną prie šlaunies.

– Iššūkliai man patinka.

Rūsyje šviesa užgęsta, užsidega miegamajame. Šešėlis. Du šešėliai. Klėjus su drauge vaikštinėja, prisiartina vienas prie kito, pasibučiuoja, atsitraukia, Klėjaus šešėlis dingsta. Vėl užsidega šviesa darbo kambaryje.

– O aš galvojau, kad jis bus nusiteikęs meilei, – sako Rouzė.

Žiūriu į tą šešėlį Klėjaus miegamajame, kaip jis juda ir koks atrodo pažįstamas.

Šviesa darbo kambary užgęsta labai vėlai. Klėjus nueina į miegamąjį, tada šviesa užgęsta ir ten.

– Pasimatysime kitoje pusėje, – Rouzė pakyla ir nupleva per sodą tiesiai priešais namą. Ją uždengia rūkas, ir mane apima jausmas, kad apskritai jos nemačiau. Tariu sau, kad ji jau nuskrido prie durų ir eina vidun.

Pasuku gilyn į mišką, kad apeičiau namą plačiu ratu, praeinu pro du namus gatvėje ir grįžtu pas Gabrielių. Einu lėtai. Nėra ko skubėti, nors iš tikrųjų nė nenutuokiu, kiek laiko Rouzė užtruks. Bet noriu būti tikras, kad nepridarysiu jokių kvailių klaidų. Man atrodo, kad medžiokliai prie to namo atsipalaiduoja. Jie atsipūtę ar bent jau truputį praradę budrumą, nes neįsivaizduoja, kad kas nors – koks nors raganius ar ragana – bandytų laužtis.

Gabrielius prie namo kitoje gatvės pusėje, sode. Kai prie jo prieinu, jis nieko nesako, tik žvilgteli. Stebi namą. Aš stebiu, kas vyksta už mūsų.

Nieko nevyksta.

Nevažinėja jokie automobiliai, neišeina ir neateina jokie medžiokliai. Dabar jau kokia antra valanda ryto.

Tada Gabrielius mane kumšteli. Atsisukęs pamatau, kaip atsidaro durys ir iš namo išeina dvi medžioklės. Mane apima keistas ir neaiškus jausmas, nesuprantu, kas vyksta, negaliu suvokti, bet tada prisiverčiu nususukti ir žiūriu į Gabrieliaus profilį, o jis atsisuka į mane, nusišypso ir sušnabžda:

– Rouzė su jomis.

Linkteliu. Rouzė puikiai susitvarkė, nepastebėta pateko į vidų ir išėjo laukan. Bet dabar jaučiu, kaip ima daužytis širdis. Ar ji paėmė Ferborną?

– Einam.

Bet nespėjus žengti nė žingsnio iš namo pasigirsta riksmas. Iš vidaus. Nesuprantu žodžių, bet manau, kad rėkia Klėjus. O tada išgirstu:

– Randat, kas jį paėmė, TUOJ PAT!

Žemai pasilenkę greitai nubėgame per sodą prie namo galo, peršokame per tvorą ir išlekiamo į skersgatvį. Gabrielius bėga į kairę, prie kampo.

– Čia susitarėme susitikti.

Stoviu sargyboje, kol Gabrielius apžiūrinėja šonines gatveles.

Išgirstu tylų kikenimą ir atsisuku.

Rouzė atsirėmusi į Gabrielį. Abu šypsosi. Susijaudinę kaip vaikai, iš parduotuvės prisivogę saldinių. Rouzė iškelia peilį ilgais ašmenimis. Juoda rankena, juodas dėklas.

– Bepigu tokiai talentingai, – sako Gabrielius Rouzei. – Bet manau, kad Klėjus pastebėjo, jog Ferborno nebėra...

– Einam, – pasakau ir patraukiu skersgatviu.

Įsibėgėjame visu greičiu, bet staiga priešais mus gatvėje išdygsta medžioklė. Ji atrodo nė kiek ne mažiau nustebusi nei mes. Sustoja, patrypčioja ir sušunka:

– Jie čia!

Aš arčiausiai jos, o per tą laiką jau spėjau pribėgti ir visai arti. Ji traukia ginklą iš dėklo, o aš priartėju dar trimis žingsniais. Ji kelia ginklą, aš šoku ant jos, dešinę ranką tiesiu jai prie gerklės, kaire griebiu ginklą. Pasigirsta šūvis, aš nusileidžiu ant jos, toks jausmas, tarsi mudu sulėtintai kristume, bet mano ranka laiko jai už gerklės, o ji žiūri į mane. Ji tokia jauna, ne ką vyresnė už mane, žiburėliai jos akyse beprotiškai sukasi, tada išgirstu trakstelint, tas garsas – jos kaukolės, ir išvystu, kad žiburėlių jos akyse nebėra.

Sėdžiu ją apsižergęs.

Po jos galva – metalinės grotelės, pro jas upeliu liejasi kraujas. Stodamasis pamatau, kad jos galva pasisukusi keistu kampu. Man norėtusi tikėti, kad ją pražudė tos metalinės grotelės, bet laikiau jai už kaklo, o kaklas lūžęs, ir vis tiek negaliu patikėti, kad ji tokia jauna, o aš ją nužudžiau. Šiaip ne taip atsistuju, bet man sunku. Skauda šoną.

Tada pasigirsta šūvis, paskui dar vienas ir dar vienas. Prisispaudžiu prie žemės, atsisuku ir pamatau, kad Rouzė guli ant pilvo, o Gabrielius klūpo šalia, ištiesęs ranką ir nusitaikęs į dar vienos medžioklės kūną, gulintį ant žemės kiek toliau gatvėje. Visi sustingę.

Rouzė guli labai ramiai. Lygiai taip pat kaip ir ta medžioklė greta manęs.

Gabrielius pasilenkia ir ištraukia Ferborną Rouzei iš rankos. Jam tenka atlaužti jai pirštus, tada padeda jos ranką ant žemės kaip buvo, tą akimirką aš jau priėjęs prie jo. Rouzės galva pasukta šonu; akyse – jokių žiburių, o nugara – kruvina košė.

Gabrielius nusitempia mane, nubėgame už kampo, vėl pasigirsta šūviai. Priekyje – dar viena medžioklė, Gabrielius šaudo į ją, mes įbėgame į kažkokį sodą, peršokame per tvorą ir tada aš sustoju.

Aš nužudžiau merginą. Nenorėjau, bet jos kaklas lūžęs, Rouzė irgi negyva, o aš visas drebu. Mano rankos kruvinos, tai tos merginos kraujas, valausi jas į marškinius, bet jos tik dar kruvinesnės. Begalė kraujo.

– O varge, Neitanai, – sako Gabrielius.

Aš pakeliu į jį akis ir pamatau, kad jis spokso man į pilvą, tada pakelia marškinius, ir man sulinksta keliai.

– Velnias, Neitanai.

Pažiūriu žemyn. Ant mano marškinėlių didėja tamsi dėmė. Kraujas atrodo juodas.

– Man viskas gerai, – pasakau tai nė negalvodamas. Nes gerai nesijaučiu. – Susigydysiu, – priduriu. Apima svaigulys, išsitiesiu. Įkvepiu. Pasistengiu nusiraminti. – Man viskas gerai.

Ji pašovė mane į kairį šoną, po šonkauliais.

– Viskas bus gerai.

Man vis dar dreba rankos. Kažkodėl negaliu susigydyti.

– Tikrai? – Gabrielius atrodo labai susirūpinęs.

– Taip. Eime.

Mudu einame, penkias minutes viskas normaliai, bet paskui vėl ima skaudėti šoną. Juk susigydyčiau, o viskas sugrįžo ir skausmas nepakeliamas. Tai nenormalu. Vėl turiu sustoti.

Gabrielius sako:

– Tai ne paprasta kulka, o medžioklių. Ji liko tavo kūne?

– Manau, kad taip.

– Reikia ją ištraukti. Ji bus užburta, užnuodyta.

– Nėr kada. Galiu kuriam laikui susigydyti. Ištrauksim, kai būsim pas Merkurę.

– Neitanai, čia nieko gero.

– Viskas normaliai. Dabar man svarbiau negauti dar vienos kulkos į nugarą.

Vėl imu eiti, bet akivaizdu, kad tapau labai lėtas. Sunku spėti paskui Gabrielių. Tiesą sakant, visai nespėju, nes jis beveik sustoja. Pasukame už kampo, o į mus važiuoja džipas. Iš jo iššoka medžioklė ir ima šaudyti, Gabrielius atsišaudo,

ir mudu vėl bėgame, aš vėl nespėju. Aišku, kad Gabrielius pataikė į tą medžioklę, antraip būčiau jau sugautas.

Perbėgame dar porą sodų ir pasiekiamo skersgatvį. Gabrielius palaukia manęs, tada permeta per aukštą tvorą.

Paskui pats nušoka nuo tvoros ir atsistoja priešais, o aš nenustoviu neatsirėmęs.

Jis tyliai kalba:

– Neitanai, tu negali greitai bėgti. Jei bandysi pabėgti, tave sugaus. Dabar aš nukreipsiu medžioklių dėmesį ir neleisiu jiems nuobodžiauti, o tu nusigausi iki plyšio. Bet turi būti atsargus. Nebandyk rizikuoti. Nelauk manęs bute. Tiesiog lišk į plyšį ir varyk atgal pas Merkurę.

Suprantu, kad jis teisus, nuo medžioklių nepabėgsiu. Bet mane kankina bloga nuojauta. Prisimenu, ką sakė Rouzė: kad Gabrielius mielai pasinaudotų galimybe mane išgelbėti. Bet medžioklių nuviliojimas, tokios daugybės medžioklių nuviliojimas, yra gryna savižudybė.

Papurtau galvą.

– Kito kelio nėra, – sako jis, atiduodamas man Ferborną. Jis kybo ant odinio dirželio, Gabrielius užneria jį man ant kaklo.

– Gabrieliau. Tai pernelyg pavojinga.

– Būsiu atsargus.

– Tu nemoki būti atsargus.

Jis nusišypso, pabučiuoja mane į skruostą ir sušnabžda kažkokius žodžius, prancūziškai, bet aš puikiai suprantu, ką jie reiškia, ir stipriai jį apkabinu.

– Kiek dienų liko iki tavo dovanojimo? – klausia jis.

– Keturios. Puikiai tai žinai.

– Būtinai būsiu.

Ir, perlipęs per tvorą, jis dingsta iš akių.

Ilgai lūkuriuoju, kol drįstu pradėti eiti. Išgirstu kažką – gal dar vieną šūvį, gal automobilio variklio sprogimą, bet toli toli. Žinau, kad tai nebus automobilis. O tada pasigirsta policijos sirenos. Medžiokliams tai nepatiks. Tos sirenos tolimos, bet jų daug.

Reikia eiti į butą.

vėl pas merkurę

Nežinau, kur aš. Net ežero nerandu. Akyse vis matau Rouzės kūną, jaučiu tos medžioklės kaklą ir šiltą kraują, viskas labai blogai, taip neturėjo nutikti. To plano ir planu nepavadinsi; kažkokia beprotybė. O butą jau seniai turėjau priėti.

Vėl klūpau ant šlapio grindinio. Kojos nelaiko.

Atremiu kaktą į šlapią akmenį ir bandau susigydyti, bet visai negyju ir nejaučiu svaigulio. Atrodo, kad viskas išseko.

Jau šviesu, bet rytas dar ankstus. Ramu. Žmonių nėra. Lietus liovėsi.

Atsistuju. Man reikia cukraus. Dabar man svarbiausia pavalgyti ir atsigerti, tada ir gysiu geriau, ir galvoti bus lengviau, tada pavyks surasti ir butą, ir Gabrielių.

Gatvėje kažkoks vyras pakelia savo tabako parduotuvėlės žaliuzes. Paskui įeina vidun, o aš nusėlinu jam iš paskos ir einu į jį tol, kol jis prisispaudžia prie sienos. Nežinau, kaip

jam pasakyti prancūziškai, tai pasakau angliškai ir užspaudžiu ranka burną, kad necypteltų. Jis pažvelgia man į akis, ir aš suprantu, kad suprato. Negaliu terliotis ir gaišti laiko, kad jį suriščiau. Selija sakė man, kad tikrovė – tai ne treniruotės. Išmokė mane valdyti kvėpavimą. Susitelkti į tai, ką turiu daryti. Ir padaryti gerai. Išjungiu jį. Viską atlieku taip, kaip reikia.

Stoviu prie šaldytuvo ir geriu energetinį gėrimą. Paskui dar vieną. Jie padeda. Jau gyju geriau.

Čiumpu nutrintą to žmogaus kuprinę ir prikemšu gėrimų ir saldainių.

Dabar reikia surasti butą. Patraukiu žemyn nuo kalno, ežero link. Surasiu jį – surasiu ir butą. Kojos jau tvirtesnės.

Pagaliau prieinu mūsų gatvės kampą. Namas tiesiai priešais mane. Aplink nieko nėra, tačiau jausmas toks, tarsi kažkas būtų ne taip.

Mano gatvės pusėje stovi vienas mėlynas automobilis ir dar vienas aprūdijęs raudonas, jau matytas. Kairėje, už įėjimo į namą, – furgonas. Lyg ir matytas, bet kur? Tai ne medžioklių furgonas... tai ko gi man neramu? Nėra nieko neįprasto. Jei bėgsiu bėgte, bute būsiu per minutę, o pas Merkurę – po dviejų. Bet kažkas atrodo kitaip.

Stoviu tarpuvartėje, atokiai. Vėl ėmė lyti. Tolumoje girdėti gatvių eismas.

Laukiu.

Nieko nevyksta. Nieko. Tai mane pribaigs. Gabrieliaus nėra, Rouzė negyva, o tos merginos kaklas buvo toks plonas. Net baisu pagalvoti, kad jie pagavo Gabrielių ir ką jie jam tada darytų. Net baisu pagalvoti.

Dar labiau lyja.

Gatve pravažiuoja kažkoks automobilis.

Iš vieno buto išeina moteris, išskleidžia skėtį ir sparčiai nukaukši tolyn.

Suprakaitavau. Šilta, vis dar lyja. Gatvėje už manęs suburzgia automobilis. Ir tada tai pamatau... judesį, šešėlį greitimo namo tarpdury.

Ir vėl viskas kaip buvę, tik tiek, kad dabar jau žinau, kas ne taip. Žinau, kas tas šešėlis. Matau, kad tai medžioklė, pakėlusį ginklą ir vėl sustingusi. Vibruoja jos mobilusis, tyliai, bet girdžiu. Tą ir jaučiau.

Telieka tik viltis. Gal jie čia atsekė Gabrielių ir jam neliko nieko kito, tik nerti į plyšį medžiokliams lipant ant kulnų. Jei jie nebūtų tiksliai pamatę, kur yra plyšys, nebūtų galėję sužinoti, kaip pro jį įeiti, o net jei ir įeitų, Merkurė paimtų juos dar įstrigusius ant stogo. O tai reikėtų, kad Gabrielius saugus Merkurės name ir negali rizikuoti sugrižti manęs perspėti.

Bet jis sakė, kad juos nuvilios.

Kaipgi kitaip jie būtų sužinoję, kad reikia ateiti čionai?

Jei jį sugavo ir kankino... per kiek laiko jis papasakojo apie butą?

Tolumoje į gatvę įsuka automobilis. Juodas džipas, tas, kurį mačiau prie medžioklių namo. Klėjus pastato jį vidury gatvės ir išlipa. Neatrodo patenkintas. Nueina pas tą pasislėpusią medžioklę, paskui link mūsų namo, ir užeina vidun. Medžioklė įlipa į Klėjaus džipą, apsuka jį, greitai nuvažiuoja gatve ir prapuola iš akių. Po minutės ji vėl bėga į savo vietą. Gatvė vėl nutyla.

Man reikia dingti.

Esu visas kruvinas; jei mane pamatys eiliniai, tikrai sustos kaip įbesti.

Man reikia rasti vietą, kur galėčiau pailsėti ir apsišvarinti. Leidžiuosi eiti, nors ir nežinau kur.

Pamatau ją po dvidešimties minučių. Ji gatvės gale, pusiaus pasislėpusi už nedidelio furgono, bet iškart suprantu, kad čia ji. Žinau, derėtų tiesiog eiti toliau, bet padėtis dėl Rouzės ir Gabrieliaus ir visi kiti dalykai neleidžia man elgtis protingai. Nežinau, kur jos partnerė, bet ilgai čia neužtruksiu.

Prieš eidamas prie jos sugyju, kaip įmanydamas tyliau prisliūkinu ir ištraukiu Ferborną iš dėklo.

Ir tą akimirką viskas pasikeičia.

Ferbornas mano rankoje kone gyvas. Tarsi jis būtų mano dalis, o aš – jo.

Čiumpu tą medžioklę, apsuku ir pridedu Ferborną prie gerklės.

– Ko nors ieškai? – klausiu.

Ji krūpteli. Net ir dabar jai bjauru, kai ją liečiu, bet ji akimirksniu susidoroja su ta staigmena ir ima virsti didžiuliu vyru. Bet aš – jos mažasis broliukas ir jos numeriams esu pasiruošęs, Ferbornas taip pat. Mudu duriame Džesikai į petį ir trenkiame jos pusiau pasikeitusį kūną į sieną. Duriamo į kitą petį, ir ji sužviegia. Jei jos partnerė netoliese, nė minutė nepraeis ir bus čia.

Dabar Džesika jau visiškai virtusi vyru, bet jos rankos bejėgės, o aš turiu ir stiprybės, ir Ferborną ir galiu nulaikyti ją prispaustą prie tos sienos.

Džesika ūmai vėl pasikeičia – šįkart virsta Aranui.

Aranui balsas maldauja manęs:

– Labai prašau, Neitanai, nedaryk man nieko. Žinau, kad nenori manęs sužeisti.

– Užsičiaupk.

– Žinau, kad tu geras. Visada tai žinojau. Labai prašau. Nežalok manęs.

Žinau, kad turėčiau bėgti. Bet taip nuostabu matyti Aranui. Nesinori nieko daugiau – tik žiūrėti į jį. Bet tai ne Aranui; tai Džesika, šlykšti ragana. Laikau peilio smaigalį Aranui prie akies. O Ferbornas nori durti.

– Būk geras, Neitanai. Juk tu geras.

Suprantu, kad išpjauti jai akį būtų puikus sumanymas. Ji niekada nebegalėtų to užmaskuoti. Bet negaliu. Nenoriu. Tik ne Aranui, nors ir žinau, kad tai ne jis, ir sakau sau, kad čia Džesika, bet nenoriu to daryti net ir jai... bet Ferbornas nori pjauti...

Mėgindamas sukišti peilį į dėklą vėl imu drebėti. O Džesika nustumia mane nuo savęs, silpnai, bet to pakanka, kad pakelčiau Ferborną ir pjaučiau jai per veidą.

Įsilaužiau į nedidelį priemiesčio namą. Signalizacijos nėra, žmonių irgi nematyti. Turbūt bus išėję į darbą. Nusiprausiu po dušu. Mano kūnas nepaliaujamai dreba ir purtosi.

Toji šautinė žaizda – tik dailus apskritas randas, bet jei paliečiu kur netoli jo, regis, tuoj nualpsiu. Net netraukia pabandyti tą kulką išimti. Be to, atrodo, kad tie energetiniai gėrimai ir saldainiai gana gerai veikia.

Sudoroju didžiulį dubenį dribsnių ir vieną bananą, pas-kui, kol galvoju, kaip nusigauti pas Merkurę, suvalgau dar vieną. Maždaug įsivaizduoju, kur yra jos namas. Gabrielius sakė kartais ten važiuojąs traukiniu, o kartais stabdąs au-tomobilium. Medžiokliai tikrai bus geležinkelio stotyje ir stebės kelius, bet gal galėčiau važiuoti autobusu. Juk atsiras koks nors autobusas, kuris mane iš Ženevos nuvežtų kur nors, kur galiu sėsti į traukinį. Iki gimtadienio keturios die-nos. Atsargumas dabar svarbiau už greitį.

Reikia žemėlapio.

Tame name yra kompiuteris, bet neįsivaizduoju, kaip juo naudotis. Paieškojęs stalčiuose randu Šveicarijos kelių žemėlapį, bet tam, kad rasčiau Merkurės slėnį, man reikia žemėlapio su pėsčiųjų takais. Teks nusipirkti. Vienas geras dalykas, kuris man nutiko, – tai, kad toje nutrintoje krautu-vininko kuprinėje buvo jo piniginė ir pinigai iš kasos. Šiaip

iš tokio žmogaus kaip jis pinigų nevogčiau, bet ne iš piktos valios, juk nežinojau, kad ten bus pinigų, paprastai nebūna.

Prieš išeidamas pasižiūriu į veidrodį. Šis namas turbūt vidutinio amžiaus šeimos. Jo drabužiai kiek didoki. Jokių akinių nuo saulės nerandu, todėl užsimaukšlinu raudoną jo beisbolo kepuraitę su baltu kryžiumi, o raštuotu jos šaliku dusyk apšivynioju kaklą. Pirštinės! Susirandu odinių pirštinų porą ir nukerpu pirštus.

Prieš išeidamas noriu gerai apžiūrėti Ferborną. Noriu ir jį pajusti. Atrodo, kad vos ištrauktas iš dėklo jis nori ką nors pajauti. Jo ašmenys neįprasti – ne žvilgančio metalo, bet matiniai pilki, kone juodi. Jausmas, tarsi jis būtų gyvas, bet atrodo miręs. Tikrai nenoriu, kad šitas peilis patektų Merkurei į rankas, nenoriu, kad jį turėtų ir medžiokliai, ir pats jo nenoriu. Galėčiau jį palikti čia, spintoje, taip jis turbūt visam laikui saugiai pasimestų. Bet vis dėlto pasiimu. Kur nors užkasiu. Negaliu jo duoti Merkurei, negalima, kad ji sužinotų, jog jis pas mane. Bet jos rankose Analiza. Reikia viską daryti neskubant. Išėiti iš čia. Surasti vietą, kur užkasiti Ferborną. Nuvykti pas Merkurę. Gauti tris dovanas.

Nueinu į autobusų stotelę pagrindinėje gatvėje.

Labai gerai, kad sugalvojau važiuoti autobusu. Jis sustojo geležinkelio stoty miestelyje už pusvalandžio kelio nuo Ženevos. Alpinistų parduotuvėje prie stoties nusipirkau žemėlapi. Jis nuostabus. Šveicarijoje pilna slėnių, bet Merkurės slėnis unikalus, su ledo viršukalnėm ir kaimeliais palei

upę, tekančią iš rytų į vakarus, taigi rasti ją žemėlapyje buvo nesunku. Gabalą kelio pavažiuosiu traukiniu, paskui sėsiu į dar vieną autobusą, o tada reikės dar paėjėti, bet vėlai vakare jau būsiu pas Merkurę. Prisiperku pilną maišą energetinių gėrimų, saldainių ir vaisių ir šoku į traukinį. Jis pilnas. Susirandu laisvą sėdynę ir sėdžiu nuleidęs galvą.

Velnius! Velnius! Velnius!

Platforma eina medžioklė. Nužiūrinėja traukinį. Įlipa. Aš išlipu. Nerūpestingai.

Ankstyvas rytas, bet dar tamsu. Aš kažkur miške. Toji medžioklė tikrai manęs nepamatė, antraip dabar būčiau arba kalėjime, arba negyvas. Tokios būklės niekaip negalėčiau būti už juos greitesnis. Aš apsipylęs prakaitu, drebu ir purtausi, šonas sutino. Ant šonkaulio iššoko gumbas sulig kiaušiniu. Bent jau turiu tų energetinių gėrimų. Negaliu rizikuoti ir grįžti atgal į geležinkelio stotį. Galėčiau stabdyti pakeleivings automobilius, bet jei atsistosiu šalikelėje daugiau nei dešimčiai minučių, medžiokliai mane sučiups. Ir, šiaip ar taip, negalėčiau prisiversti lipti į kokį nors automobilį, nes jausčiausi tarsi spąstuose. Be to, turiu žemėlapi. Žinau, kur einu, ir dar turiu laiko grįžti. Iki Merkurės slėnio nueisiu per dvi dienas, o gimtadienis – po trijų. Susidorosiu. Sugebėsiu grįžti pas Merkurę, gauti tris dovanas ir kaip nors padėti Analizai.

Švinta. Nuėjau didelį atstumą. Lygiu žingsniu. Mišku, bet laikydamasis netoli kelio. Dabar galiu ir pailsėti. Esu

sustingęs kaip koks senis. Bet galiu sau leisti kelias valandas poilsio.

Jau temsta. Praėjo visa diena, pramiegojau ją, ir tiek. Bet dabar naktis, taigi būsiu stipresnis ir išsimiegojęs. Man te-liko tik du energetiniai gėrimai, bet tikiuosi, kad pavyks nusipirkti dar. Tarp medžių galiu atsipalaiduoti. Kaitalioju žingsnį – pro penkis medžius praeinu greitai, pro kitus penkis – lėtai. Kiaušinio didumo guzas dabar jau sulig kumščiu.

Jau švinta, ir nebegaliu eiti.

Truputį pailsėsiu. Svarbiausia – neužmigti.

Po velnių! Kiek dabar valandų? Turbūt vidurdienis. Vis smiginėju. Reikia eiti.

Einu iš paskutiniųjų. Galva svaigsta.

Kaimas. Nusiperku gėrimų. Man reikia cukraus.

Be to, reikia sužinoti ir kuri šiandien diena.

Kuri diena?

Jaučiuosi keistai... apsvaigęs...

Vėl einu tarp medžių. Tvirtu žingsniu. Cukrus man pa-dėjo. Mano gimtadienis – poryt.

Ar tikrai? Pasitikrinau. O gal ne? Kažkas patikrino.

Ar man irgi tik taip atrodo? Bet ne, atsigėriau. Patikri-nau. Mačiau laikraštį. Taip, teisingai.

Vėl pamiršau.

Eiti diena gera. Saulėta.

Eiti sekasi kiek lėtokai. Bet saulėta.
Jei eisiu visą dieną ir naktį, būsiu pas Merkurę dar iki
gimtadienio. Manau, kad taip.
Tik reikia eiti.
Kuri šiandien diena?
Aš šlapias. Nuo prakaito.
Guzas vis dar iškilęs.
Skauda krūtinę. Viską skauda.
Neliesk, tik eik.
Aš lėtas, bet saulėtas.
Saulėtas. Saulėtas. Saulėtas.
Kas čia? kažkas priekyje, tarp medžių. Kažką mačiau.
Kas čia?
Mergaitė.
Saulės šviesa. Ilgi šviesūs plaukai. Ji bėga tarsi gazelė.
– Analiza! Palauk!
Pasileidžiu bėgti, bet turiu tuoj pat sustoti.
– Analiza!
Atsiremiu į medį, minutę pailsėsiu.
Analizos nebėra. Nusileidžiu ant žemės.
Kaip būtų gerai, kad ji manęs ateitų.
– Analiza!
Iš už medžio pasigirsta kikenimas.
Rouzė?
Nušliaužiu pažiūrėti: Rouzė guli ant žemės ir kikena, ir
ūmai suvokiū, kad ji kikena todėl, kad yra negyva, ir net
žinodamas, kad to daryti negalima, bandau ją pakelti ir

pažiūrėti, ar taip ir yra. Nesusilaikau, o ji staiga virsta ta medžiokle, rankomis jaučiu kraują ir jos sulaužytą kaklą.

Švokšdamas pabundu. Prakaituoju. Vėl drebu.

Tamsu. Reikia eiti. Per ilgai miegojau. Atsistoju, ir kojos sulinksta.

Vėl šviesu. Pro medžius šviečia saulė. Ir vėl išgirstu Rouzės kikenimą.

– Rouze?

Ji iškiša galvą iš už medžio ir sako:

– Smagus gimtadienio rytas, Neitanai.

Ar rytas mano gimtadienis?

Ei, žmonės, man tuoj septyniolika.

Bet kurgi visi?

Kur Gabrielius?

– Rouze, kur Gabrielius?

Ji net nebekikena.

Vėl tylu.

Kur aš?

Žemėlapis! Kur mano žemėlapis?

Ir gėrimų lyg ir turėjau, ar ne?

Tačiau Ferbornas vietoje. Taip, jį turiu.

Turiu ir upelį. Nereikia man jokių gėrimų. Yra upelis.

Čia gera vieta sustoti. Gera vieta.

Pažiūrėkim į gužą.

Negerai.

Pageltęs, labai pageltęs, su nedideliu randu ir daugybe raudonų gyslų.

Negerai. Negerai.
Jei paliesiu...
Pyyyyyp!

Rouzė sugrižo. Šoka aplink mane. Paskui pasilenkia ir apžiūri mano gužą.

– Fe! Tau tikrai reikia jį išsipjauti.

– Kur Gabrielius?

Ji nurausta, bet neatsako, todėl užrinku:

– Kur Gabrielius?

Tyla.

Temsta.

Pažiūriu į gužą. Manau, kad jis vis dar didėja.

Pats tuoj būsiu kaip didelis guzas.

Kuri šiandien diena?

Negaliu galvoti. Negaliu.

– Rouze, kuri šiandien diena?

Niekas neatsako. Tada prisimenu, kad Rouzė mirusi.

Guzas pilnas nuodų... Gabrielius sakė, kad tai nuodai...

jie mane nuodija...

Reikia jo atsikratyti.

Tiesiog išsipjauti.

Paimu Ferborną. Jis nori tą padaryti.

Šviesu. Guliu ant žemės prie upelio. Skauda, bet ne taip kaip anksčiau.

Ar įpjoviau gužą?

Neprisimenu.

Pasižiūriu į save – marškiniai prasegti ir kruvini, sudžiūvęs kraujas ir geltona košė. Daug geltonos košės. Bet guzo nėra.

Upelio vanduo gardus, o ir aš geriau jaučiuosi. Galva skaidri. Išgėriau daug vandens, visą upelį. Žaizda atrodo neblogai, ypač kai nuvaliau geltonų pūlių likučius. Dar kiek patinę, bet nesmarkiai. Ir kūno taip nebeskauda. Gal nuodų ir nebėra, bet kulka likusi viduje, taigi turbūt tų nuodų vėliau išlįs dar. Tačiau blogiausia turbūt jau praeity, nes jaučiuosi kur kas geriau.

Nelabai nutuokiu, kuri diena, bet turbūt bus mano gimtadienis.

MAN SEPTYNIOLIKA!

Ir jaučiuosi gerai. Susitvarkysiu. Žemėlapiu nebereikia. Atpažįstu kalnus.

Pradedu eiti, bet susivokiu, kad nebėra Ferborno. Turiu tik peilį, kurį padovanojo Gabrielius, bet ne Ferborną.

Paknopstomis nulekiu prie upelio jo ieškoti.

Čia pjoviausiu. Čia visi tie pūliai. Ferbornas irgi turi būti čia. Pjoviau sau šoną Ferborno. Buvau prie upelio, dūriau į gužą ir... kai pabudau, Ferborno nebebuvo.

Neturiu tam laiko. Reikia eiti pas Merkurę. Bala nematė to Ferborno. Man jo nereikia. Jei eičiau greitai žingsniu, nu-eičiau pas Merkurę sulig temstant.

Vėl pradėjo lyti, smarkiai dulkia, oras atvėso. Einu slėniu palei kelią. Pakele greičiau, o man reikia paskubėti.

Pravažiuoja vos keli automobiliai, jų šviesos mane akina, bet laikydamasis to kelio pereinu per tris kalnų kaimelius, o paskui kertu kampą per kalną. Tą taką gerai pažįstu, bet einu lėtai, nes ant jo – slidi pliuurzė. Bet vis tiek ten būsiu greičiau nei po valandos.

Skauda šonkaulius, bet ne taip kaip anksčiau. Nesigydu. Gal tas gijimas viską tik pablogina. Nežinau, bet su šituo skausmu galima susitaikyti. Aš susitvarkysiu. Gausiu tris dovanas ir padėsiu Analizai.

Kylant aukštyrą lietūs virsta šlapdriba, o paskui – sniegu. Smarkiu sniegu. Milžiniškos snaigės leidžiasi lėtai. Aš aukštai kalnuose, bet vis tiek kaip birželį gerokai per šalta. Sniegas storai nugulęs žemę, iki pat kelių, ir truputį lėtina mano žingsnį, bet nesmarkiai, nes jis toks lengvas ir birus, kad nežirgliuju, o tiesiog brendu per jį. Atsisuku pažiūrėti į savo pėdsaką, bet jis neryškus: sniegas lengvai krenta ant mano pėdsako, atrodo, tarsi sniegas pats save lygintų. Nesiliauju galvojęs, kad jau esu netoli Merkurės namo, bet šviesos prieky nesimato, tik už manęs.

Prieinu prie to nulaužto medžio kamieno, jis suskilinėjęs, jo galai tokie aštrūs ir ploni, kad ant jų sniegas neužsilaiko. Iš čia turėtų matytis namo šviesos.

Paspartinu žingsnį, o likus paskutiniams dvidešimčiai metrų – vėl sulėtinu. Name tamsu, nueinu palei jo šoną, apeinu aplink ir prieinu prie durų. Vos pakeliumi koją pro jas žengti, tolumoje, kairėje slėnio pusėje, kažkas žybteli. Paskui pasigirsta garsas. Šūvio. Ir dar vieno.

Tada plyksteli žaibas ir sugriaudėja. Merkurė kovoja su medžiokliais.

Medžiokliai turbūt rado įpjavą, bet jei būtų čia atsiradę pro ją, negalėtų nultipti nuo stogo. Tačiau, matyt, suprato, kur yra namas; jie tą sugebėtų. O tada atkeliavo per slėnį. Turbūt mane aplenkė labai nedaug. O paskui man topteli kita mintis: jei jie sugavo ir kankino Gabrielių, jis turbūt pasakė, kur tas slėnis...

Negaliu apie tai galvoti. Reikia surasti Merkurę. Teks eiti į šuvių garsą. Merkurė turbūt ten. Slėnyje, žemiau manęs, sukasi debesies verpetas, lekia link ledyno. Iš jo šauna žaibas. Tai ji.

Bet iš pradžių reikia pažiūrėti, ar Analiza čia. Nežinau, kiek man liko laiko. Nedaug.

Name viskas švaru ir tvarkinga. Mano daiktai guli taip, kaip palikau. Gabrieliaus irgi. Jis nebuvo grįžęs.

Pasižiūriu miegamuosiuose.

Nežinau, ko tikėjaisi, bet vyliausi, kad bent jau Analiza bus čia. Bet jos nėra. Turbūt Merkurė nusinešė ją į savo pilį, o kur ta pilis, nežinau. Ar ji vis dar miega? Gal ją pažadino... bet žinau, kad ne.

Apsirengiu striukę ir pažiūriu į laikrodį virtuvėje. Jei labai pasistengiu, laikrodį pažįstu.

Yra vėliau, nei maniau. Iki dvylikos liko kiek mažiau nei dešimt minučių. Manau, kad supratau teisingai.

O gal truputį daugiau. Jei bėgsiu, Merkurę pasieksiu laiku.

Išlekiu laukan ir žengiu du žingsnius į šūvių pusę. O tada mane sustabdo; negaliu pajudėti į priekį.

Aplink mane sninga, bet snaigės irgi sulėtėja... o tada sustoja. Kabo nakties oro tamsoje.

Viskas aplink mane sustoja, o man telieka kristi ant kelių iš dėkingumo.

trys dovanos

Tėvas.

Žinau, kad tai jis. Tik jis moka sustabdyti laiką.

Klūpau toje sustingusios tyloje. Ore kybo snaigės, viena už kitos, sniegu nuklota žemė aplink mane tamsoje atrodo pilka. Nė miško priešais nematyti.

Ir dar yra tamsi dėmė.

Jis.

Už tamsą tamsesnis siluetas, priešais jį kabo snaigės.

Jis eina artyn, sprigteli vieną snaigę sau iš kelio, o kitą – nupučia. Ramiai prieina, žingsniu, ne priskrenda, atbrenda per sniegą sulig keliais.

Sustoja priešais mane, išspardo sniegą į šonus ir atsisėda sukryžiuavęs kojas rankos atstumu nuo manęs.

Jo veido nematau, tik siluetą. Manau, jis vilki kostiumą.
– Neitanai, pagaliau.

Jo balsas ramus, labai panašus į manąjį, tik kiek... mažesnis.

– Taip, – atsakau, bet visai ne savo balsu, kažkokiu mažo berniuko.

– Norėjau susitikti. Jau seniai norėjau, – sako jis.

– Ir aš norėjau. – Ir priduriu: – Septyniolika metų.

– Jau tiek daug? Septyniolika...

– Kodėl nepasirodei anksčiau?

– Tu pyksti ant manęs.

– Truputį.

Jis linkteli.

– Kodėl nepasirodei anksčiau? – tai skamba juokingai, bet aš toks pavargęs, kad man niekas neberūpi.

– Neitanai, tau dar tik septyniolika. Tai labai nedaug. Kai būsi vyresnis, suprasi, kad laikas gali bėgti skirtingai. Kartais lėčiau... retkarčiais greičiau.

Dabar jis ima ranka ore sukti ratus, kol verpetu įsuka snaiges; tos sugula į keistą galaktiką, kylančią į viršų ir dingstančią iš akių.

Tai nuostabu. Nuostabu stebėti tėvą, jo galią. Tėvas čia, taip arti manęs. Bet vis tiek jis turėjo pasirodyti daug anksčiau.

– Man nesvarbu, kaip bėga laikas. Klausiu – kodėl nepasirodei anksčiau?

– Tu mano sūnus, ir iš tavęs tikiuosi tam tikros pagarbos... – atrodo, kad jis įkvepia, o paskui išpučia orą su dar keliomis snagėmis, šios nusileidžia ir kybo palei žemę priešais jį.

– O tu – mano tėvas, ir iš tavęs tikiuosi tam tikros atsakomybės.

Jis lyg ir nusijuokia.

– Atsakomybės? – Jo galva palinksta į šoną, paskui vėl atsitiesia. – Tai nėra tas žodis, prie kurio būčiau pripratęs...

O kaip tu? Ar tau apskritai pažįstamas pagarbos jausmas?

– Iki šiol buvo nelabai, – atsakau kiek padvejojęs.

Jis lukteli, pakelia saują sniego ir pažeria pro pirštus.

– Kaip suprantu, Merkurė ruošėsi duoti tau tris dovanas, – prataria.

– Taip.

– O ko norėjo už tai?

– Trupučio informacijos.

– Kaip Merkurei, labai pigu.

– Norėjo ir dar kai ko.

– Pabandyčiau atspėti... Norėjo, kad man būtų galas. Merkurė labai nuspėjama.

– Net nesiruošiu tavęs žudyti. Taip jai ir pasakiau.

– Ir ji su tuo susitaikė?

– Atrodo, kad ji mano, jog persigalvosiu.

– Oo! Neabejoju, kad pasilinksminčių, bandydama pakeisti tavo nuomonę.

– Vadinasi, tiki manimi? Nežudysiu tavęs.

– Dar nežinau, kuo man tikėti.

O aš nežinau, ką sakyti. Negalima prašyti ko nors duoti tau tris dovanas. Niekada. Bet jei jis pasirodė dabar, kai man sukanka septyniolika, turbūt todėl čia ir yra. Juk taip?

– O kokios ji prašė informacijos?

– Apie Tarybą ir mano tatuiruotes. Nieko jai nepasakojau.

– Man tatuiruotės nepatinka.

Ištiesiu ranką ir parodau jam tą, kuri ant rankos, ir tas, kurios ant piršto. Jos juodai mėlynos, o tamsoje mano oda atrodo labai balta.

– Jie planavo panaudoti mano pirštą raganiaus stiklainiui. Kad priverstų tave nužudyti.

– Man pasisėkė, kad tavo pirštas dar vietoje. Tau pasisėkė, kad nepapasakojai Merkurei. Manau, ji tą pirštą būtų pasiėmusi.

– Ir dar jai reikėjo Ferbornos.

– Ak taip... kur Ferbornas?

– Rouzė pagrobė jį iš Klėjaus, bet... viskas pasisuko į blogąją pusę. Ją nušovė medžioklės. Aš pamečiau Ferborną.

Tyla.

Jis nuleidžia akis ir pirštais suima sau nosies kuprelę.

– Štai čia man neišvengiamai tampa sunkoka patikėti.

Kur konkrečiai tu jį pametei?

– Miške pakeliui į čia. – Ūmai taip suduria šoną, kad net sudrebu. – Mane apnuodijo ar kažkas panašaus.

– Kas nutiko? Tu sužeistas? – klausia jis ir pasilenkia prie manęs. Atrodo, kad jis susirūpinęs. Susirūpinęs! Man taip palengvėja, kad net verkt norisi.

– Mane pašovė medžioklė. Susigyda, bet vėl prasideda. Kulka vis dar šone.

– Mums reikia ją ištraukti.

– Skauda.

– Neabejoju. – Dabar atrodo, kad jam linksma. – Parodyk. Atsisegu striukę ir marškinius.

– Nusirenk. Gulkis ant sniego.

Kai nusirengiu marškinius, jis atsistoja, apeina mane ir pakelia Gabrieliaus dovanotą peilį.

– Kas čia? – perbraukia pirštais man per nugarą. Keista jausti jo pirštus ant savo odos. Rankos šaltos kaip sniegas.

– Randai.

– Taip. – Jo juokas vos vos girdimas. – Kas juos padarė?

– Kieranas O'Brajanas, medžioklis. Labai seniai.

– Kai kam atrodo, kad ir tūkstantis metų neilgas laikas. – Jis brūkšteli savo šiurkščiu delnu man per nugarą, jo prisilietimas keistai švelnus. – Taigi... Atsigulk. Gulėk ramiai.

Jis neskuba.

Sukandu dantis; atrodo, kad nuo šonkaulio plėšia mėsą tarsi vištieną nuo kaulo. Mėsa stebėtinai tvirtai prikibusi.

Pradedu skaičiuoti. Suskaičiavęs iki devynių prapliumpu keiktis.

O paskui skausmas liaujasi.

– Kulka buvo įstrigusi už kaulo. Buvo sunku pasiekti. Dabar gali susigydyti.

Susigydaui ir jaučiu, kad jis stebi, kaip greitai mano oda suauga.

Apima svaigulys, be tos kulkos kūne jau lengviau gyju.

Imu keltis, o tada tėvas griebia man už plaukų, pakelia mano galvą ir parverčia ant pilvo. Jo kelis įremtas man į

nugarą, peilis prie gerklės. Jis ašmenų šonu perbraukia man per odą, o paskui pasuka peilį ir prispaudžia kraštu prie kaklo. Bet dar nepjauna.

– Tavo gyvybė mano rankose, Neitanai.

Ašmenys taip prispausti, kad nedirštu nuryti seilių. Taip riečiuosi atgal, kad, atrodo, tuoj lūšiu.

– Tačiau šiandien aš nusiteikęs dovanoms, taigi priimk savo gyvenimą kaip dovaną nuo manęs.

Jis paleidžia mano plaukus, galva ir kūnas krenta į priekį. O aš klūpau keturiom ant sniego ir svarstau: *Ar jis tai padarys? Ar tai laikyti dovana? Kiek dabar valandų?*

Atsisuku – jis sėdi sukryžiuotomis kojomis priešais mane. Vilki kostiumą, bet be kaklaraiščio, viršutinė saga prasegta. Jo veidas – tamsa.

Apsivelku marškinius ir atsisėdu priešais jį sukryžiaęs kojas.

Jis ištisia man tą kulką.

– Čia tau... dar viena dovana. Gal primins, kad būtum atsargesnis su medžiokliais.

Kulka apvali, žalsvo metalo, su išgraviruotais ženklais.

– Eilinių mokslas ir raganų burtai. Nieko elegantiško, bet, kaip ir daugelis dalykų, vis dar gali tave pribaugti.

Iš to, kaip jis tai pasako, suprantu, kad kalba apie mane.

– Aš tavęs nežudysiu. Merė pasakėjo apie tavo viziją. Nežudysiu tavęs.

– Pažiūrėsim. – Jis pasilenkia ir tyliai sako: – Laikas parodyti.

– Bet Merkurė vis tiek nepasiduos.

– Ji mano, kad pridariau jai skriaudos. Gal ir taip. Ir dar ji galvos, kad atvedžiau čia medžioklius, bet gali jai pasakyti, kad neatvedžiau. Šito jai nedaryčiau. Tie medžiokliai labai sumanūs, Neitanai. Mano pagalba jiems nereikalinga. Pasakyk jai, kad jie rado būdą, kaip aptikti jos įpjuovas ore. Ateity jai teks labiau pasisaugoti.

– Jei Merkurę pamatysiu, pasakysiu. Bet...

Nejau jis nenori, kad keliaučiau su juo?

Tyla. Ramybė. Snaigės laukia.

– Kas dabar? – klausiu.

– Kalbant tarp mūsų?

Linkteliu.

– Pranašystėmis nelabai tikiu, Neitanai, bet esu atsargus žmogus. Taigi mano pasiūlymas tau – saugotis medžioklių ir saugoti pirštą, jei jau sakai, kad Ferborną pametei.

– Bet...

Juk negaliu prašytis keliauti su juo. Jis mano tėvas. Bet negaliu prašytis. Jei manęs norėtų, pats pasakytų.

– Kodėl niekada manęs neatėjai?

– Man atrodė, kad tau neblogai sekasi. Retkarčiais pamatydavau vizijose. Visai neblogai tvarkeisi pats vienas. Tačiau kai tave išsivežė, nieko nebemačiau. Jie laikė tave gerai paslėpę, net ir nuo vizijų. Bet tu pabėgai. Džiaugiuosi dėl to, Neitanai, tiek tavo, tiek savo labui.

Jis pažvelgia į savo riešą, bet ten laikrodžio nematyti.

– Man laikas eiti.

Jis nusimauna nuo piršto žiedą, paima mano dešinę ranką ir užmauna tą žiedą man ant smiliaus.

– Čia tau, mano tėvo žiedas, ir mano tėvo tėvo.

Jis paima peilį, persipjauna delną ir ištiesia man.

– Mano kraujas – tavo kraujas, Neitanai.

Štai jo ranka, jo kūnas, jo kraujas. Abiem rankom atsargiai suimu jo delną. Oda šiurkšti ir šalta, pakeliu jo delną sau prie lūpų ir geriu kraują. Čiulpdamas ir rydamas išgirstu, kaip jis šnabžda keistus žodžius man į ausį. Jo kraujas – stiprus, saldus ir šiltas, teka mano gerkle, krūtine ir pilvu, žodžiai įsisuka man į galvą, susipina su mano krauju, nors dabar jie atrodo beprasmingai, susupa mane į tai, ką žinau, užuodžiu žemės kvapą ir pajuntu jos pulsą – savo kūnu, savo tėvo kūnu ir jo tėvo kūnu, ir galiausiai suvokiu, kas esu.

Paleisdamas jo ranką pažvelgiu į viršų ir pamatau jo akis.

Savo akis.

Markas atsistoja ir sako:

– Aš labai rimtai žiūriu į savo, kaip tėvo, atsakomybę.

Jam besitraukiant atgal snaižės vėl ima lėtai, labai lėtai kristi. Vėjas sustiprėja, pučia į mane ir kelia nuo žemės sniegą. Vos išgirstu Marko žodžius:

– Tikiuosi, kad dar pasimatysim, Neitanai.

Snaigės krenta vis smarkiau, vėjas perauga į audrą, sniegas uždengia mus balta migla.

Snaigės lekia man į veidą, o tėvas dingsta.

Jo žiedas sunkus. Storas, šiltas. Silpnoje šviesoje nematau, kas ant jo užrašyta. Apsuku jį aplink pirštą, pajuntu svorį, tada pabučiuoju ir sušnabždu „ačiū“. Aš raganius.

Susitikau su tėvu. Per trumpai, bet susitikau. Ir manau, kad jis turi suprasti, jog nenoriu jo žudyti. Jei manytų, kad noriu, nebūtų davęs man trijų dovanų. Mano mintys aiškios, geros. Tai neįprastas jausmas. Susivokiu, kad šypsausi.

O tada danguje virš manęs sužaibuoja ir ore sugriaudėja.

bėgu

Atsisuku į namo duris, o ten stovi Merkurė su savo pilkais apdarais, tik kiek labiau susivėlusiais plaukais nei įprasta, bet įsiutusi, sukasi ir svaidosi žaibais.

– Kažkodėl jaučiu, kad būsi susitikęs su tėvu, – jos balse nebelikę to lėto santūraus ritmo, ji klykauja.

– Taip.

– Davė tau tris dovanas?

– Taip.

– Ir atvedė čia medžioklius.

– Ne. Medžiokliai surado jus be jokios jo pagalbos. Markas sakė, kad jie rado būdą aptikti jūsų įpjuvas. Prašė, kad perspėčiau, jog būtumėt atsargesnė.

Į žemę man prie kojų trenkia žaibas.

– Ir pats būk atsargesnis. Kur Rouzė ir Gabrielius?

– Nežinau, kur Gabrielius. Rouzė nužudė medžiokliai.

Merkurė klykia.

– Žinojot, kad tai pavojinga. Pati ją ten nusiuntėt.

– O tu kažkaip išgyvenai. Ar turi Ferborną?

Jos akys – juodos skylės.

– Ne.

– Bet Rouzė paėmė jį iš Klėjaus?

– Taip.

– Kur jis? Gal Markas paėmė?

– Taip, paėmė, – atsakau kiek padvejojęs.

Ji vėl surinka, aplinkui ją apsisuka vėjo sūkurys ir staigiai liaujasi.

– Atrodo, kad man liko tik Analiza.

– Kur ji?

– Saugi. Kol kas. Ar nori ją susigrąžinti?

– Žinoma.

– Atnešk man savo tėvo galvą. Arba širdį. Priimsiu ir tą, ir tą.

Merkurė ima suktis pilkame debesyje, nedideliame viesule, jo ramiame centre tai pasirodo, tai dingsta jos veidas. Viesulas nulekia slėniu į ledyno pusę.

Oras vėl nurimsta, pūga baigėsi. Ramuma.

Ar medžiokliai tamsoje ras šitą namą? Žinoma, juk jie medžiokliai.

Tada išgirstu jų telefonų šnypštimą. Jie čia.

Vienas šūvis, paskui antras.

Bet aš jau bėgu. O bėgti sekasi dar geriau nei bet kada. Aš stipresnis, greitesnis, judesiai labiau suderinti. Naktis tamsi, bet lengvai randu kelią. Ir žinau, kur skubu. Bėgu ieškoti savo draugo. Gabrieliaus.